

881057

๑๒๖/๒

๖๖

ความแปลกแยกในเพศระของฮาเซอ์ นิลเลอร์

ปริญญาโท

ของ

จารุณี มณีกุล

๑๒๖/๒

๖๖

๑๒๖/๒

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาด้านหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พฤษภาคม ๒๕๓๑

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178057

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบโต้พิจารณาปัญหานิตินัยฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน	 ประธาน
..... กรรมการ	 กรรมการ
	 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากท่านอาจารย์ Martin Grose และท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ศักดิ์ชัย นิรัญทวี ที่ได้ให้คำแนะนำและชี้แนะทางการทำปริญญานิพนธ์อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างสูงที่ได้ให้ความช่วยเหลือและมีความหวังโยอย่างสม่ำเสมอ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์สุทัศน์ สมุทรโคจร ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติม ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ คุณนาสมมติห์ ทิพนมณฑล ซึ่งเป็นผู้ให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษา คุณนาหมอกำจิก - คุณนาเบญจา สวัสดิ์โอ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับการทำปริญญานิพนธ์

ขอขอบคุณ คุณจันทร์เพ็ญ คล้ายบุษ คุณอุบลฉัตร ประดิษฐ์ศรี คุณลดาวัลย์ พวงนิล และคุณสราวย แจ่มศิริพรหม ตลอดจนพี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดมา

จารุณี มณีกุล

สารบัญ

๑
บทที่

๒
หน้า

1. บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	9
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	9
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	9
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	10
วิธีการศึกษาค้นคว้า	10
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
2. สภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมอเมริกันในช่วงศตวรรษที่ยี่สิบ	31
ชีวประวัติ ผลงานของอาเธอร์ มิลเลอร์ และเรื่องย่อละคร	
ที่นำมาวิเคราะห์	31
สภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมอเมริกันในช่วงก่อน	
สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง	31
สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ยุคแห่งการเฟื่องฟูและยุคเศรษฐกิจตกต่ำ	
ครั้งใหญ่	33
สงครามโลกครั้งที่สอง สงครามเย็นและสงครามเกาหลี	35
ชีวประวัติ และผลงานของอาเธอร์ มิลเลอร์	39
เรื่องย่อละครที่นำมาวิเคราะห์	46
<u>All My Sons</u>	46
<u>Death of a Salesman</u>	48
<u>The Crucible</u> :.....	50
<u>A View from the Bridge</u>	52

3 แนวคิดเรื่องความแปลกแยก	54
ความหมายของความแปลกแยก	54
ลักษณะของความแปลกแยก	59
ความแปลกแยกจากงาน	59
ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม	67
ความแปลกแยกจากผู้อื่น	75
ความแปลกแยกจากตนเอง	80
4 วิเคราะห์ความแปลกแยกในบทละครของ อาเชอร์ มิดเลอร์	86
<u>All My Sons</u>	86
<u>Death of a Salesman</u>	100
<u>The Crucible</u>	128
<u>A View from the Bridge</u>	151
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	161
อภิปรายผล	173
ข้อเสนอแนะ	178
บรรณานุกรม	179

บทนำ

วรรณคดี เป็นรูปแบบของการสื่อสารมวลประสบการณ์ในเชิงสร้างสรรค์ โดยการใช้ภาษาเขียนเป็นสื่อ (Williams. 1964 : 16) วรรณคดีคือเรื่องชีวิต เป็นไปและไปประโยชน์ต่อชีวิต ศิลปะทุกแขนงแสดงเรื่องราวของสรรพสิ่งกับความเป็นไปเพื่อชีวิตจริง วรรณคดีก็นับเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง ดังนั้นวรรณกรรมสะท้อนชีวิตจริงด้วยการที่ผู้เขียนใช้สายตาและจิตใจมุ่งนำเราเข้าไปใกล้ชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ จนทำให้เรามองเห็นแก่นของชีวิตยิ่งขึ้น การสร้างชีวิตในวรรณคดีเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ตัวละครแสดงออกมานั้น ผู้เขียนต้องใช้ปัญญา ประสบการณ์ ความชัดเจนในการรวบรัดคัดกรองเหตุการณ์ของชีวิตเหล่านั้น มาเป็นแนวคิดที่เด่นชัดอันเป็นงานหลักของนักประพันธ์ อาร์โนลด์ (Arnold. 1822 - 1888) กวีชาวอังกฤษกล่าวว่า วรรณคดีคือการวิจารณ์ชีวิตเพื่อช่วยให้เราเข้าใจความเป็นอยู่ของมนุษย์ในโลกอันกว้างขวาง และด้วยเหตุที่วรรณคดีแสดงออกถึงพฤติกรรมของมนุษย์พร้อมทั้งแสดงวิถีการดำเนินชีวิต ชีวประวัติและการแก้ปัญหาของชีวิต เราจึงนำปัญหาชีวิตของเรามาพิจารณาค้นคว้าสังเกตรวบรวมการดำเนินชีวิตของตัวละคร ผลที่ได้คือ ทำให้เราได้รับความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีฐานะ เพศ และวัยต่าง ๆ กัน และทำให้เราใคร่จักตนเองยิ่งขึ้น (ทัศนีย์ ทานตะวัน 2524 : 48 - 49) วรรณคดีกับชีวิตมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เนื่องจากรวมคติสร้างจากชีวิตจริงเป็นหลัก ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงสามารถนำมาเรียบเรียงเป็นวรรณคดีได้ ฉะนั้นวรรณคดีจึงเป็นสิ่งที่กว้างขวาง หลากหลายด้วยเรื่องของชีวิต และเป็นชีวิตจริงที่ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ซึ่งได้เกิดขึ้นจริง แล้วนำมาผสมผสานกับความคิดความรู้สึกของมนุษย์ จนในที่สุดกลายเป็นงานดังเรียกกันต่อ ๆ มาว่า "วรรณคดี" (วิทย์ ศิวะศิริยานนท์ 2518 : 170 - 171)

วรรณคดีสาขาหนึ่งซึ่งเป็นผลงานสร้างสรรค์ของมนุษย์มาตั้งแต่โบราณคือ การละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า การละครเป็นศิลปะ วิดเลียมส์ กล่าวว่า "ละครเป็นศิลปะอย่างแท้จริง" การละครเป็นสาขาหนึ่งของศิลปะที่ก่อให้เกิดความบันเทิง สนุกสนาน

มีความสำคัญและจำเป็นแก่วิชา มีคุณค่าซึ่งสามารถโน้มน้าวจิตใจของคนให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง ทำให้อารมณ์สดชื่นแจ่มใส อันเป็นทางนำไปเกิดความคิดและกำลังใจในอันที่จะสร้างความรุ่งเรืองให้แก่มานเมืองต่อไป (Williams. 1964 : 12)

* ละคร เป็นสิ่งที่สร้างมาจากชีวิต ตัวละครก็มาจากชีวิตจริง มาจากประสบการณ์ที่ผู้เขียนได้ประสบ และนำเอาความจริงเหล่านั้นมาตีแผ่ในชุมชนใดทราบ (Williams. 1964 : 21 - 22) การนำภาพสะท้อนชีวิตในทัศนะของผู้เขียนไปปรากฏแก่ชุมชน ทำให้ละครมีคุณค่าในทางศิลปะ และวรรณคดีทำให้เข้าใจชีวิตและธรรมชาติมนุษย์ ละครจึงสะท้อนให้เห็นชีวิตในสังคมของมนุษย์ (ฉวีวรรณ ถินวงศ์ 2520 : 12)

ละครเป็นกระจกส่องชีวิต ความจริงที่ได้รับจากละครไม่ใช่ข้อเท็จจริงของบุคคลใดคนหนึ่ง แต่เป็นความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ (สคส ปันชุมโกล 2519 : 46) ขณะเดียวกัน ละครเป็นสิ่งที่แสดงถึงลักษณะทางสังคมมากที่สุด (Bain, Reaty, and Hunter. 1973 : VIV) เพราะละครแสดงให้เห็นชนบทชนเมืองประเพณี ตลอดจนการแต่งกายของแต่ละสมัย แสดงให้เห็นแนวคิดของประชาชน (ฉวีวรรณ ถินวงศ์ 2520 : 58) ฉะนั้นการศึกษาละครคือ การศึกษาให้เข้าใจชีวิตและจิตใจของมนุษย์ ปฏิบัติการของมนุษย์ต่อสิ่งแวดล้อม ปัญหาเฉพาะหน้า ธรรมชาติ กฎเกณฑ์ทางสังคม ตลอดจนเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจตนเองและผู้อื่น เนื่องจาก การศึกษาละครเป็นการค้นหาความจริง หลักปรัชญา และแนวทางชีวิตที่เห็นได้จากการแสดงออกของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยในรูปของการละคร (สคส ปันชุมโกล 2519 : 46) บทละครจึงสะท้อนชีวิตและลักษณะของสภาพสังคมยังมีผลต่อการละครอีกด้วย

ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 20 ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรม และมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ และทางการใช้เครื่องจักรกลมาก ยุคนี้เป็นยุคที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นบทบาทสำคัญในด้านการเมืองระหว่างประเทศมาก ในปี ค.ศ. 1917 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และได้รับชัยชนะในปี ค.ศ. 1918 และในปี ค.ศ. 1941 ประเทศสหรัฐอเมริกา ก็เข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่สองจนได้รับชัยชนะอีก ในปี ค.ศ. 1945 ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ เหล่านี้ผลต่อวรรณคดีของประเทศเป็นอย่างมาก นักเขียนได้แนวคิดใหม่ ๆ และเนื้อหาสาระในการเขียนจากความเคลื่อนไหวการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านี้

การละครอเมริกันในยุคนี้จึงสะท้อนให้เห็นถึงสภาพปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสังคมได้อย่างชัดเจน ทำให้การละครอเมริกันเริ่มมีชื่อเสียงแพร่หลายไปทั่วโลกหลังจากที่ต่ำลงกว่าวรรคที่ประเภท รอยแก้ว และรอยกรອງเพราะในระยะก่อน ค.ศ. 1915 นั้น การละครอเมริกันเอาแบบอย่าง บทละครมาจากยุโรป และอังกฤษ โดยเฉพาะบทละครนาฏกรรมสะท้อนอารมณ์และบทละครเชิงตลกขบขัน (สนใจ ไขบุญเรือง 2523 : 30)

นักเขียนบทละครอเมริกันที่ก่อให้เกิดผลงานละครอเมริกันเป็นที่รู้จักแพร่หลายและเจริญก้าวหน้ากว่าของประเทศอื่น ๆ คือ โอนีล (O'Neill. 1888 - 1953) ระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นี้เองการละครอเมริกันพัฒนาขึ้นจนถึงระดับมีแบบฉบับเป็นของตนเองและเป็นที่ยอมรับในวงการละครทั่วโลก นักเขียนบทละครที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการพัฒนาการของการละครอเมริกันสมัยใหม่มาตั้งแต่ก่อนสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 คือ อิบเซน (Ibsen. 1828 - 1906) ชาวนอร์เวย์ สตรินด์เบิร์ก (Strindberg. 1849 - 1912) ชาวสวีเดน และเชคอฟ (Chekhov. 1860 - 1904) ชาวรัสเซีย ผลงานของนักเขียนทั้งสามมีอิทธิพลต่อนักการละครอเมริกันในละครประเภทเสนอถึงปัญหาสังคม นักการละครในช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1930 เริ่มเขียนละครแสดงถึงความคิด และมีลักษณะเชิงสร้างสรรค์ บทละครเกี่ยวกับสังคม ตลอดจนความเป็นจริงที่เกิดขึ้นจึงเริ่มปรากฏมากกว่าบทละครประเภทชวนหัว นักการละครเหล่านี้ได้แก่ แอนเดอร์สัน (Anderson.

1888 - 1952) บาร์แมน (Behrman. 1893 - กรีน (Green. 1894 - แมร์รี่ (Barry. 1906 - 1949) และเชอร์วูด (Sherwood. 1896 - 1955) โดยเป็นผู้เขียนบทละครสังคม ละครพื้นเมือง ละครประเภทรอยกรອງ และละครตลกเสียดสีสังคม ต่อมาในช่วง ค.ศ. 1930 - 1940 การละครอเมริกันเน้นถึงความสำนึกทางสังคม ฉะนั้นบทละครจึงเป็นบทละครวิจารณ์สังคม บทละครปัญหา บทละครล้อเลียน บทละครพยาน และบทละครชวนหัว นอกจากนั้นยังมีบทละครนาฏกรรมสะท้อนอารมณ์ และบทละครตลกไร้สาระ ลักษณะเด่นของการละครสมัยนี้คือมีการใช้ความรู้ทางจิตวิทยามาใช้ในการเขียนละครด้วย นักการละครเหล่านี้ได้แก่ แมร์รี่ (Barry. 1906 - 1949) แอนเดอร์สัน (Anderson. 1888 - 1949) วิลเดอร์ (Wilder. 1897 - 1975) และซาโรยัน (Saroyan. 1908 - หลังจากปี ค.ศ. 1945 บทละครอเมริกันเริ่มเป็นที่ยอมรับและมีอิทธิพลสำคัญต่อการละครทั่วโลก นักการละคร

ซึ่งมีชื่อเสียงทางหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ไก่ วิลเลียมส์ (Williams. 1914 -
และมิลเลอร์ (Miller. 1915 -

อาเธอร์ มิลเลอร์ เป็นนักการละครอเมริกันที่มีชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่งในศตวรรษที่ 20
เช่นเดียวกับ เทนเนสซี วิลเลียมส์ และยูจีน โอ'นีล มิลเลอร์เป็นนักเขียนบทละคร นิยาย
เรื่องสั้น บทความ บทภาพยนตร์ บทละครโทรทัศน์ บทละครวิทยุ ตลอดจนดัดแปลงละคร
ต่างประเทศมาเขียน (Jeradechakul. 1980 : 68) ผลงานละครของมิลเลอร์มีทั้งหมด
16 เรื่อง แบ่งเป็นสองช่วงคือ บทละครที่เขียนในช่วงต้นจากเรื่อง They Too Arise
ถึง A View from the Bridge และบทละครที่เขียนช่วงหลังตั้งแต่เรื่อง After the Fall
ถึง The Price แต่บทละครที่ทำให้มิลเลอร์มีชื่อเสียงเป็นบทละคร 4 เรื่องที่เขียนในช่วงต้น
คือ All My Sons (1947), Death of a Salesman (1949), The Crucible (1953)
และ A View from the Bridge (1958) บทละครในช่วงต้นและช่วงหลังนั้นแตกต่างกันกล่าวคือ
ตัวละครในบทละครช่วงต้นขาดความสำนึกในความเป็นตัวของตัวเอง ผู้คนและสังคม แต่ตัวละคร
ในบทละครช่วงหลังนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกสำนึกในความเป็นตัวของตัวเอง ผู้คนและสังคม
เบนทเลย์ กลาวว่า (Bentley. 1966 : 464) ความสนใจของมิลเลอร์เกี่ยวข้องกับ
ทางสังคมมากกว่าทางจิตวิทยา บทละครเรื่อง A View from the Bridge เป็นบทละครสังคมที่
เด่นที่สุดเรื่องหนึ่งในช่วงปี ค.ศ. 1955 - 1956 นอกจากนั้นยังเขียนเรื่อง Death of a Salesman
และ The Crucible (Bentley. 1967 : 34 - 38)

วิลเลียมส์ (Gassner. 1960 : 42 - 45 citing Williams. n.d.)
เขียนบทความเรื่อง "The Realism of Arthur Miller" โดยกล่าวถึงมิลเลอร์ว่าเป็น
นักเขียนบทละครสะท้อนปัญหาสังคม ซึ่งถ่ายทอดความจริงที่เกิดขึ้นในสังคมโดยใช้ปัจเจกบุคคลและ
สถานการณ์ส่วนบุคคล นอกจากนั้นเขายังใช้วิธีการนำเสนอในรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์
วิลเลียมส์เห็นว่าทัศนคติส่วนบุคคลของทุกคนต่างก็ได้รับอิทธิพลมาจากผู้อื่น ดังนั้นชีวิตของผู้อื่น
สามารถมองเห็นได้จากชีวิตของบุคคลเพียงบุคคลหนึ่ง ความจริงทางสังคมที่มิลเลอร์นำเสนอคือ
ความสำเร็จ ความผิดทางศีลธรรม การขาดบูรณาภาพ และความหลงเชื่อในสิ่งมโนๆ มิลเลอร์
กำหนดให้ตัวละครเป็นปัจเจกบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายและค่านิยมในตนเอง ด้วยเหตุผลเหล่านี้ส่งผลให้

มิลเลอร์มีชื่อเสียงในด้านการละครเชิงสังคมของอเมริกัน บทละครของเขาเป็นบทละครสะท้อนปัญหาสังคม และความขัดแย้งทาง ๆ มิลเลอร์เป็นนักการละครคนสำคัญในวงการละครของตะวันตก เขาเป็นนักเขียนบทละครยุคกลางศตวรรษที่ 20 จากหนังสือ Collected Plays ซึ่งเป็นหนังสือที่มิลเลอร์เขียนขึ้นในลักษณะบทความต่าง ๆ เพื่อแสดงความคิดเห็นของเขา เขาเห็นว่า บทละครควรให้แนวคิดแก่ผู้ชม เพื่อที่ผู้ชมจะได้มีความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น แทนที่จะเสนอเพียงความบันเทิงตามใจปาก

อิมเซน (Ibsen. 1828 - 1906) นักเขียนบทละครชาวนอร์เวย์ ชอว์ (Shaw. 1858 - 1950) นักเขียนบทละครชาวไอร์แลนด์ เชคอฟ (Chekhov. 1866 - 1904) นักเขียนบทละครชาวรัสเซีย เบรคคท์ (Brecht. 1898 - 1956) นักเขียนบทละครชาวเยอรมันต่างมีความคิดเห็นตรงกับมิลเลอร์ว่า โชคชะตาของมนุษย์ถูกกำหนดโดยสังคม ฉะนั้นบทละครต้องเสนอความคิดที่แก่ผู้ชมมากกว่าความสนุกสนานแต่เพียงอย่างเดียว (Martin. 1978 : 3) มิลเลอร์เห็นว่า นักการละครเป็นผู้มีความคิดและใช้บทละครเป็นสื่อเสนอความคิดเห็นของ (Downer. 1961 : 34) ผลงานของมิลเลอร์ได้รับยกย่องว่าเป็น "บทละครแห่งความคิด" ที่พยายามโน้มน้าวให้ผู้อ่านและผู้ชมเห็นธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์ (Bogard. 1977 : 277) ดังนั้นเป้าหมายทางการละครของมิลเลอร์ คือการเสนอให้เห็นถึงสภาพความทุกข์ของมนุษย์อันเนื่องมาจากความเหงาเปล่าเปลี่ยว เพราะขาดความสัมพันธ์กับผู้อื่น บทละครของมิลเลอร์สามารถแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อตนเองและต่อสังคม (Miller. 1957 : 11)

บทละครของมิลเลอร์แตกต่างจากบทละครของโธมัสและวิลเลียมส์ เพราะได้รับอิทธิพลจากอิมเซนซึ่งทำให้เขาสนใจศึกษาตัวละครในแนวสังคม ส่วนโธมัสสนใจวิเคราะห์ตัวละครในแนวจิตวิทยา เนื่องจากอิทธิพลของสตรีทเบอร์ก แนวทางมิลเลอร์และโธมัสต่างสนใจตัวละครระดับคนชั้นต่ำเหมือนกัน แต่ตัวละครและแก่นเรื่องของมิลเลอร์เน้นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน (Nathan. 1983 : 314) บทละครของเทเนนส์ วิลเลียมส์เหมือนกับบทละครของมิลเลอร์ในแง่ที่ไม่เสนอเรื่องราวความสนุกสนานเพราะวิลเลียมส์เขียนละครเกี่ยวกับจิตวิทยาโดยเสนอความสัมพันธ์ของปัญหาทางจิตวิทยากับสังคมที่ตัวละครเป็นสมาชิกของตัวละครของวิลเลียมส์มีอาการทางโรคจิต โรคประสาท ขณะที่ตัวละครของมิลเลอร์กลายเป็นเหยื่อ

ความหลงเชื่อผิด ๆ และเป็นเหยื่อของระบบสังคม (Krutch. 1979 : 326) กล่าวโดยสรุปว่า บทละครของมิลเลอร์ซึ่งเสนอความจริงเกี่ยวกับชีวิตธรรมดาสามัญนั้นทำให้ผู้ชมแล้วต้องรู้จักคิด ในเมื่อตัวละครต้องเผชิญกับปัญหาสารพันในสังคมมากกว่าปัญหาส่วนตัว นั้นแสดงว่า บทละครของเขาสามารถสะท้อนสภาพสังคมที่ผู้ชมคุ้นเคยแล้ว แม้กระทั่งภาษาที่ใช้ก็เป็นภาษาธรรมดาทั่วไปในชีวิตประจำวัน (Gassner. 1963 : 770 - 1063)

บทละครของมิลเลอร์เป็นเรื่องเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยของบุคคลในทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และศีลธรรม บทละครของเขาชี้ถึงความจริงทางอารมณ์ และจิตใจของตัวละคร ความปรารถนาของตัวละครที่ต้องการความสุขสมหวังแม้ว่าเป้าหมายแบบผิด ๆ ซึ่งต้องทำให้ประสพกับความแปลกแยกและความทุกข์ ตัวละครสูญเสียความรัก ความเคารพ ตำแหน่ง และความสัมพันธ์ทางสังคม แม้ว่าตัวละครต้องการให้อ่อนโยนของ แต่เขาก็ไม่สามารถทำให้ความใฝ่ฝันของเขากลายเป็นความจริงได้ (Bigsby. 1984 : 160)

นอกจากมิลเลอร์ เป็นนักการละครเชิงสังคมที่สนใจในวงกลางศตวรรษที่ 20 แล้วเขายังประสบความสำเร็จในการเสนอบทละครเชิงโซกนาฏกรรมอีกด้วย ในทัศนะของมิลเลอร์ บทละครเชิงโซกนาฏกรรมเป็นการเสนอถึงความทุกข์ของบุคคลธรรมดาที่เป็นผลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกและสภาพธรรมชาติในตัวของเขาเอง ดังนั้นตัวเอกของละครประเภทนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นคนสูงศักดิ์ เช่น เทพเจ้า กษัตริย์ หรือขุนศึกที่กระทำผิดอันใหญ่หลวงและต้องประสบความหายนะในที่สุด แต่อาจเป็นคนธรรมดาสามัญที่ประสบความทุกข์ยาก ด้วยเหตุผลนี้บุคคลธรรมดาจึงสามารถเป็นวีรบุรุษที่น่าอนาถได้ (Tragic Hero) เพราะมีสภาพไม่ต่างไปจากผู้สูงศักดิ์ เมื่อประสพกับความทุกข์ยากและความหายนะ (Meserve. 1965 : 332 - 335)

* วิल्ली โดเมน จากเรื่อง Death of a Salesman เป็นคนธรรมดาที่เป็นวีรบุรุษที่น่าอนาถ เขาเป็นผู้ที่มีความใฝ่ฝันแบบผิด ๆ และไม่สามารถรับรู้ถึงความจริงเกี่ยวกับโลกได้เลย วิल्लीเป็นตัวละครประสพกับความทุกข์เนื่องจากความอ่อนแอของตัวเอง ความผิดหวังในศรัทธาขาย การตกเป็นเหยื่อของสังคม และค่านิยมส่วนตัว เขาปฏิเสธที่จะยกเลิกความคิดแบบผิด ๆ เขาเป็นคนไม่มีเหตุผล วิल्लीจึงเป็นตัวละครที่น่าสงสารเพราะเขาเป็นผู้สูญเสีย ผู้แปลกแยก ผู้ผิด และเป็นผู้ให้ความใฝ่ฝันมีอิทธิพลครอบงำตนเอง (Bogard. 1977 : 277) อย่างไรก็ตาม มิลเลอร์ปฏิเสธว่า เขามีได้เขียนบทละครโซกนาฏกรรมแต่อย่างใด (Martin. 1978 : 5)

มิลเลอร์ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ว่าเป็นเป้าหมายในชีวิตของมนุษย์ที่ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งเขาเกิดความรู้สึกนึกคิดเมื่อเขาไม่สนใจมีส่วนร่วมในสังคม จากเรื่อง All My Sons, Death of a Salesman และ A View from the Bridge แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ของมนุษย์ที่ปราศจากความเข้าใจในตนเองและปราศจากความรู้ในเรื่องแรงขับเคลื่อนที่กระทบตนเอง (Choudhuri. 1979 : 95) แก่นเรื่องสำคัญในบทละครที่เขียนขึ้นในตอนต้นของมิลเลอร์คือ สังคมเป็นตัวกำหนดค่านิยมแบบใด ๆ ให้กับสมาชิก บังคับจนไม่มีทางเลือกใด ๆ เลย แม้ว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธยอมทำให้เขาสูญเสียชีวิตเหมือนกัน จากตัวอย่างการเสียชีวิตของ โจ เกลเลอร์ ใน All My Sons และวิลลี่ โลแมน ใน Death of a Salesman หรือการปฏิเสธการปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่กำหนดโดยค่านิยมของสังคมทำให้ต้องเสียชีวิตเช่นกัน เช่น จอห์น พรอคเตอร์ ใน The Crucible และ เอ็ดดี้ คาร์โบน ใน A View from the Bridge

แก่นเรื่องในบทละครเป็นแก่นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก เช่น All My Sons, Death of a Salesman และ A View from the Bridge และแก่นเรื่องเกี่ยวกับความใฝ่ฝันของชาวอเมริกันต่อความสำเร็จทางค่านิยม เนื่องจากความสำเร็จทางโลกแห่งวัตถุเป็นสิ่งที่ตัวละครต้องการนำมาให้ครอบครัว เพื่อต้องการได้รับการยกย่องแต่ความใฝ่ฝันดังกล่าวทำลายชีวิตของ โจ เกลเลอร์ และวิลลี่ โลแมน นอกจากนี้ยังมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับค่านิยมซึ่งเป็นผลมาจากแรงขับทางเพศ เห็นได้จาก A View from the Bridge (Heiney. 1958 : 401 - 402)

แก่นเรื่องที่เด่นที่สุดของบทละครเชิงสังคมคือ ความล้มเหลวของครอบครัว โจ เกลเลอร์ วิลลี่ โลแมน และจอห์น พรอคเตอร์ ที่แยกตัวออกจากสังคมเช่นเดียวกับ เอ็ดดี้ คาร์โบน ตัวละครเหล่านี้ทำลายครอบครัวของตนเอง (Welland. 1979 : 81) มิลเลอร์ เห็นว่าบทละครเกี่ยวกับครอบครัวเสนอความรู้สึกส่วนตัว แต่บทละครสังคมเป็นการเสนอความเข้าใจเกี่ยวกับโลกส่วนรวม (Scanland. 1978 : 127)

มิลเลอร์ เน้นการต่อสู้ของปัจเจกบุคคลเพื่อให้ได้มาซึ่งความถูกต้องในสังคมและครอบครัว ตัวละครมีความหลงผิดในการวินิจฉัยตนเองคือ เขาแสดงความมีเอกลักษณ์ ความเป็นตัวของตัวเองโดยใช้พฤติกรรมที่เป็นจุดสนใจและเป็นสิ่งที่สังเกตต่อส่วนรวม เช่น จอห์น พรอคเตอร์ กระตุ่นเต๋อน

ชาวชาเล็ม เมวเขาเข้าเป็นทอฏเกณฑ์ทาง ๆ ส่วนวิลลี โลเมน และโจ เกลเลอร์ แม้จะมี
 คานิยมทันสมัย แตกต่างเห็นทางจากครอบครัว และสังคม (Moss. 1973 : 217)

จากลักษณะที่กล่าวมานั้นสามารถทราบว่าตัวละครของมิลเลอร์ เป็นผู้ที่ได้รับความทุกข์
 ทรมาณจนไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะสภาพแวดล้อมและสภาพธรรมชาติภายในตัวของมนุษย์
 มีอิทธิพลต่อชะตากรรมของเขาเอง เมื่อเขตกอยู่ในภาวะเช่นนี้จึงต้องหาทางออก เพื่อให้ออกพ้น
 ในภาวะที่ตัวละครนั้นทนต่อกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ทำให้เขาสูญเสียความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน อันเป็น
 สิ่งที่ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง คราวใดที่มิลเลอร์มีความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ว่า
 มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตทางสังคม (Social Being) ตามมนุษย์ใดที่ตกอยู่ในสภาพของความแปลกแยก
 แล้ว ในที่สุดเขาก็จะต้องถูกทำลายลงด้วยความขัดแย้งภายในตัวเอง ซึ่งบิกส์บี (Bigsby)
 ได้ยืนยันในข้อนี้ว่าตัวละครส่วนใหญ่ของมิลเลอร์ มักจะแสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานจาก
 สภาพการณ์เช่นนี้ (Bigsby. 1984 : 20)

ดังนั้นเมวว่า ความแปลกแยกจะเป็นความคิด (Concept) ที่นักสังคมศาสตร์และ
 นักจิตวิทยาสังคมนำมาอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมและบุคคล ในวรรณคดีสมัยใหม่ก็จะมี
 แก่นเรื่องแสดงให้เห็นถึงความแปลกแยกอยู่เสมอ ไม่เฉพาะบทละครของมิลเลอร์เท่านั้น เช่น
 นวนิยายเรื่อง The Trial (1925) และ The Castle (1926) ของคาฟกา (Kafka.
 1883 - 1924) นักเขียนชาวเชโกสโลวาเกีย บทละครเรื่อง The Flies ของ ซาทร์
 (Sartre. 1905 : 1980) นักเขียนชาวฝรั่งเศส นวนิยายเรื่อง The Stranger
 (1942), The Plague (1947) และ The Fall (1956) ของกาบูร์ (Camus. 1913 -
 นักเขียนชาวแอฟริกัน (Murchland. 1971 : 10) บทละครเรื่อง Waiting for Godot
 (1953) ของ เบ็คเกตต์ (Beckett. 1906 - นักเขียนชาวไอริช (Kaufman.
 1970 : XXXIV) บทละครเรื่อง Inadmissible Evidence (1964) ของอดสเปอร์น
 (Osborne. 1929 - ชาวอังกฤษ (Murchland. 1971 : 11 - 13)
 บทละครเรื่อง In the Jungle of Cities (1922) ของเบรคคาร์ท (1898 - 1956)
 ชาวเยอรมัน นอกจากนั้นยังปรากฏในงานเขียนของ ไอโอเนสโก (Ionesco. 1912 -
 ชาวโรมาเนีย และจีเน็ต (Genet. 1909 - ชาวฝรั่งเศส (Josephson. 1962 : 44)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเชื่อว่า การนำเอาบทละครของมิลเลอร์มาศึกษาในแง่มุมของความแปลกแยกจึงเป็นการเสนอแนวทางใหม่สำหรับการศึกษาวรรณกรรมตะวันตกในประเทศไทย ตลอดจนวรรณกรรมไทยโดยทั่วไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาความแปลกแยกในบทละครของ อาเธอร์ มิลเลอร์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยนี้จะทำให้ได้ประโยชน์ดังนี้คือ

1. ทำให้เข้าใจความแปลกแยกของตัวละครที่ปรากฏในบทละครของ อาเธอร์ มิลเลอร์
2. เป็นแนวทางในการนำเอาความคิดเรื่องความแปลกแยกไปศึกษากับวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ ต่อไป
3. ทำให้เข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยกอันจะนำไปสู่ความเข้าใจองค์ประกอบเหล่านั้นในชีวิตจริงของมนุษย์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งทำการวิเคราะห์ตัวละครเอกซึ่งมีบทบาทเด่นในบทละครของ อาเธอร์ มิลเลอร์ 4 เรื่อง

1. All My Sons (1948)
2. Death of a Salesman (1949)
3. The Crucible (1953)
4. A View from the Bridge (1955)

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตัวละครเอก หมายถึง ตัวละครฝ่ายชายที่มีบทบาทเด่นในแต่ละเรื่อง
2. ความแปลกแยก หมายถึง ความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับผู้อื่น และตนเอง ลักษณะของความแปลกแยกมี 4 ประเภท คือ

2.1 ความแปลกแยกจากงาน หมายถึง การที่บุคคลไม่สามารถคาดหมายการกระทำของตนเองได้ เช่น มองไม่เห็นเป้าหมายที่แท้จริงของกิจกรรมเนื่องจากขาดความเข้าใจในกิจกรรม กิจกรรมไม่ก่อให้เกิดความสุข ความพึงพอใจและความภาคภูมิใจทำให้เขาแตกดับทำลายเขา ทำให้เขาไม่สามารถพัฒนาความสามารถของตนเองได้เลย

2.2 ความแปลกแยกจากค่านิยมและวัฒนธรรมของสังคม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างตนเองกับวัฒนธรรม ความเชื่อและค่านิยมทางสังคม

2.3 ความแปลกแยกจากผู้อื่น หมายถึง การที่บุคคลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผู้อื่น มองเห็นผู้อื่นเป็นเครื่องมือ หรือวิถีทางที่จะให้ประโยชน์ในการบรรลุเป้าหมายประสงค์ของเขา หรือการที่เขาเกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยว และการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น

2.4 ความแปลกแยกจากตัวเอง หมายถึง สภาพที่บุคคลไม่รับรู้ ไม่เข้าใจ ความรู้สึก ความคิด ตลอดจนพฤติกรรมของตนเองว่ามีเหตุและผล ความเป็นมาและความเป็นไปอย่างไร หรือไม่สามารถยกระดับจิตใจและเหตุผลของตน ให้มีอำนาจเหนือแรงขับจากสัญชาตญาณ เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้

วิธีการศึกษาคนควา

ดำเนินการวิเคราะห์เอกสารซึ่งแยกประเภทได้ดังนี้คือ

1. ศึกษาความคิดเรื่องความแปลกแยกจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 20
3. ศึกษาชีวประวัติและผลงานของอาเชอร์ มิลเลอร์

4. ศึกษาบทละครของอาเชอร์ มิลเลอร์ จำนวน 4 เรื่อง คือ

4.1 All My Sons

4.2 Death of a Salesman

4.3 The Crucible

4.4 A View from the Bridge

5. วิเคราะห์ตัวละครเอกในบทละคร 4 เรื่อง ซึ่งสะท้อนให้เห็นลักษณะของความแปลกแยกดังนี้

5.1 ความแปลกแยกจากงาน

5.1.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

5.1.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถแท้จริงอันเป็นคุณลักษณะ

เฉพาะตัวออกมาได้

5.1.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

5.1.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

5.2 ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

5.2.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

5.2.2 การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

5.3 ความแปลกแยกจากผู้อื่น

5.3.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

5.3.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

5.4 ความแปลกแยกจากตนเอง

5.4.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง

5.4.2 การไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง

6. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปของการพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องมี 3 ส่วน คือ

1. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนของ อาเชอร์ มิลเลอร์
2. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเรื่องความแปลกแยก
3. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยกกับวรรณคดี

ส่วนที่หนึ่ง เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนของอาเชอร์ มิลเลอร์

วิลเลียมส์ (Williams. 1964 : 22, 295, 303 - 304) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของการละครไปสู่การละครสมัยใหม่ว่า เนื่องจากละครแบบเก่านั้นไม่ได้เสนอถึงชีวิตตามความเป็นจริง ไม่ค่อยใช้ภาษาที่ซับซ้อนในชีวิตประจำวัน และตัวละครก็ไม่ใช่มนุษย์คนธรรมดาทั่วไป แม้แต่ละครร้อยกรองก็มุ่งเสนอถึงการตั้งสอมากกว่า ทำให้บทละครร้อยกรองเสื่อมความนิยมในช่วงปี ค.ศ. 1950 - 1960 ตามผลงานของ เบรคท์ (Brecht. 1898 - 1956) เบ็คเกตต์ (Beckett. 1908 - ไอโอเนสโก (Ionesco. 1912 - ชีโรกู (Giraudoux. 1882 - 1944) และอะนูย (Anouilh. 1910 - เริ่มเป็นที่รู้จักกันมากขึ้น ขณะเดียวกันบทละครของ อาเชอร์ มิลเลอร์ เทนเนสซี วิลเลียมส์ และบทละครในช่วงหลังของ ยูจีน โอ'นีล เริ่มมีอิทธิพลต่อนักการละครชาวอังกฤษ ความพยายามในการเสนอบทละครเกี่ยวกับชีวิตจริงได้ปรากฏเด่นชัดในผลงานของ อาเชอร์ มิลเลอร์ และ เทนเนสซี วิลเลียมส์ ทั้งสองได้เสนอบทละครเกี่ยวกับชนชั้นแรงงาน (Working - Class) เนื่องจากชนชั้นกลุ่มนี้แสดงออกถึงความรู้สึกอย่างแท้จริงเกี่ยวกับความทุกข์ทั้งกายและใจได้อย่างเด่นชัดซึ่งเป็นความทุกข์ที่เกิดจากอิทธิพลของภาวะความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตนเอง ดังนั้นบทละครสมัยใหม่จึงเป็นการเสนอถึงความรู้สึกของคนที่มีความทุกข์ระทมจากการทำงานอย่างหนัก และประสบกับความรู้สึกคับข้องใจ (Frustration) ดังนั้นบทละครสมัยใหม่จึงได้รับความนิยม

ในบทละครสมัยใหม่ตัวละครมีลักษณะเด่น ตามที่ ดีเคิล (Dekle. 1973 : 219) แสดงความคิดเห็นว่า ในบทละครของมิลเลอร์ตัวละคร เป็นคนธรรมดาสามัญ ซึ่งการนำเสนอตัวละครในลักษณะเช่นนี้ทำให้มิลเลอร์ประสบความสำเร็จจากทางด้านการละคร เพราะตัวละคร

ในละครของมิลเลอร์ เป็นตัวแทนของคนในยุคศตวรรษที่ 20 ที่ต้องต่อสู้กับชีวิต (Roderick. 1975 : 7324 A) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สนใจ ไชยบุญเรือง ที่ว่า ตัวละครของ มิลเลอร์สะท้อนให้เห็นถึงสภาพแท้จริงของการต่อสู้ของชีวิตในสังคมอเมริกัน การนำเสนอ ตัวละครและเรื่องราวในลักษณะที่แสดงถึงสภาพอันแท้จริงที่เกิดขึ้น ตลอดจนการใช้ภาษาแบบ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้มิลเลอร์ได้รับฉายาว่าเป็นนักเขียนแนวธรรมชาตินิยม (สนใจ ไชยบุญเรือง 2523 : 101 - 103)

แนวบาทละครของเทเนเนสซี วิลเลียมส์ และอาเธอร์ มิลเลอร์ ได้รับการยกย่องใน การละครสมัยใหม่ แต่ลักษณะการเสนอตัวละครต่างกันกล่าวคือ ตัวละครของวิลเลียมส์เกิด ความทุกข์จนถึงกับทำลายชีวิตตนเองนั้นมีสาเหตุมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นกับเฉพาะบุคคล เช่น ละครเรื่อง A Street Car Named Desire เป็นละครเชิงจิตวิทยา แสดงให้เห็นถึงชีวิตของ ผู้หญิงคนหนึ่งต้องกลายเป็นคนวิกลจริต เนื่องจากสูญเสียความฝันที่จะมีโอกาสใช้ชีวิตเยี่ยง คนธรรมดา และละครเรื่อง Cat on a Hot Tin Roof เป็นตัวละครสะท้อนปัญหาการก่อกวนเพศ ตัวละครเป็นคนที่มีความรักในเพศเดียวกันที่ต้องการหนีความจริง แต่กลับถูกบังคับให้เผชิญกับ ความจริง ซึ่งตัวละครเหล่านี้มักไม่ค่อยมีปรากฏในบทละครของ มิลเลอร์ เพราะเขาเสนอให้ ตัวละครที่ตกเป็นเหยื่อของสังคมมากกว่า เช่น ตัวละครเอกในเรื่อง Death of a Salesman (Styan. 1975 : 73, Heiney. 1958 : 400 - 401)

มิลเลอร์เป็นนักการละครเชิงสังคม เพราะจากบทละครของเขาที่เขียนขึ้นในช่วงต้นนั้น ตัวละครเอกมีความขัดแย้งในการยอมรับ หรือปฏิเสธสภาพของตนเองที่ถูกกำหนดโดยสังคม (Weales. 1973 : 225) สังคมมีอิทธิพลต่อมนุษย์ แนวทางสังคมจะสนับสนุนให้เกิดค่านิยมที่ ไม่ถูกต้อง แต่เป็นหน้าที่ของปัจเจกชนที่จะแยกแยะออกมาว่าสิ่งใดถูกหรือผิด ซึ่ง แชรมา (Sharma. 1973 : 370) วัตสัน (Watson. 1983 : 125 - 128) ฟอสเตอร์ (Foster. 1983 : 316 - 317) ไอซิงเกอร์ (Eisinger. 1973 : 331) พอร์ตเตอร์ (Porter. 1979 : 41) และครัทช์ (Krutch. 1983 : 328) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า บทละครเรื่อง Death of a Salesman มี วิลลี่ โลแมน เป็นศูนย์กลางที่ถูกกำหนดโดยสังคมนั้นทำให้เขาต้องประสบกับ

ความล้มเหลว แม่แต่ความฝัน ๗ ซึ่งเป็นความฝันของเขา ไคเก ความเป็นธรรมชาติ
อิสรภาพ การแสดงออกถึงความสามารถของตนเอง การตระหนักในความเป็นตัวของตัวเอง
ความเป็นปัจเจกบุคคลและการมีชีวิตเรียบง่าย วิลลีไม่สามารถทำให้เป็นจริงขึ้นมาได้ ซึ่ง
โรเคอริก (Roderick. 1975 : 7324A) มีความเห็นว่า ความฝัน (Dream)
เปรียบเสมือนกับพลังผลักดันชีวิต (Life - Force) ของบุคคล ลักษณะความฝันปรากฏใน
ตัวละครในบทละครของมิลเลอร์ ไคเก ความต้องการของมนุษย์ ความเชื่อ และความหวัง

นอกจากยังกำหนดค่านิยมแบบผิด ๆ ให้กับสมาชิกในสังคม สังคมมีอิทธิพลต่อมนุษย์
โดยที่ เป็นผู้กำหนดชะตากรรมให้กับชีวิตมนุษย์ จากบทละครเรื่อง The Crucible มิลเลอร์
เขียนขึ้นหลังจากเกิดเหตุการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ครั้งยิ่งใหญ่ในอเมริกา ใน ค.ศ. 1953 เบนท์เลย์
(Bentley. 1966 : 63) เห็นว่าบทละครเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือคอมมิวนิสต์
แต่เป็นการเสนอถึงธรรมชาติของมนุษย์โดยที่ตัวละครเอกคือ จอห์น ปรอคเตอร์ นั้นเป็นตัวละคร
ตัวแรกของมิลเลอร์ที่เป็นयोมนุษย์ (Heroic Questioner) เขาไคคอค่านกานิยม และ
ทัศนคติของสังคม นอกจากนั้นเขาสามารถพิสูจน์ความถูกต้องของตัวเองของเขาเอง (Hayman.
1972 . 115) แม้ว่าวิถีทางที่เขาสามารถมีชีวิตปรอคเตอร์ได้ แต่เขาก็ปฏิเสธเนื่องจากความขัดแย้ง
ระหว่างความอยุ่รอดกับเกียรติยศ ถ้าเลือกเอาความอยุ่รอดก็ต้องไม่คำนึงถึงเกียรติยศว่าจะเป็น
อย่างไร และต้องล้มควยว่าความรู้สึกนึกเป็นอย่างไร (Ferres. 1983 : 324)

มิลเลอร์ เป็นนักการละครที่พยายามนำเอาสภาพสังคมมาเสนอในรูปแบบของการที่
บุคคลต้องอยู่ในความขมขื่นอันเนื่องมาจากสังคม ดังเห็นได้จากบทละครในช่วงต้นของมิลเลอร์
เสนอถึงความสำนึกผิด (Bigsby. 1984 : 136) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของคอร์ริแกน
(Corrigan. 1973 : 218 - 219) ที่ว่า เมื่อคนเกิดความรู้สึกสำนึกผิดเนื่องมาจากความ
ล้มเหลวของตนเอง แต่เขาสามารถกลาเผชิญกับสิ่งเหล่านั้นได้ ยอมทำให้เขาสามารถเข้าใจ
ในตัวเอง และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาความรู้สึกสำนึกใน
ตัวเอง และความรู้สึกสำนึกในสังคมนั้น ทอมสัน (Thomson. 1976 : 8065 A - 8066 A)
ได้ศึกษาพบว่า ในฐานะที่มิลเลอร์เป็นนักเขียนบทละครเชิงสังคม บทละครเรื่องเด่น ๆ ของเขา
จึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางสังคม ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการพัฒนาความรู้สึกสำนึกในตนเอง

และความรู้ด้านสังคม ซึ่งจากการศึกษาในเรื่องดังกล่าว แมคเคย์ (McKay, 1977 : 4356 A) ได้ศึกษาพบว่าในละครของมิลเลอร์ตั้งแต่เรื่องแรกจนถึงเรื่อง After the Fall ยกเว้นเรื่อง The Crucible ตัวละครประสบความสำเร็จเพราะขาดความสำนึกและความรู้จักตนเอง แต่ตัวละครในเรื่อง The Crucible นี้มีความสำนึกและรู้จักตนเอง สามารถเผชิญกับความตายได้อย่างกล้าหาญ

นอกจากนั้น มิลเลอร์ เสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตนเอง และต่อโลก ซึ่งเฟลนเนอแกน (Flanagan, 1970 : 4984 A) ได้พบว่าในละครของมิลเลอร์นั้นมนุษย์ได้ปฏิเสธความสัมพันธ์กับตนเองและกับโลก จากบทละครเรื่อง Death of a Salesman จนถึงบทละครเรื่อง An Enemy of the People ความขัดแย้งของตัวละครเกิดขึ้นเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งยืนยันในความต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง หรือต้องการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง ผลของความขัดแย้งทำให้ตัวละครต้องแยกจากกัน เพราะมีความเข้าใจผิดอกัน ส่วนในเรื่อง The Crucible และ A View from the Bridge ตัวละครประสบกับชะตากรรมอันเนื่องมาจากความขัดแย้งกับสังคม ส่วนแก่นเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงนั้น ตัวละครหญิงของมิลเลอร์ เป็นผู้อ่อนแอ เหม่งวัก เจากระเบียบ และเป็นผู้ทำลายชีวิตและความหวังของตัวละครชาย

มิลเลอร์ ได้เสนอถึงปัญหาสังคมโดยใช้ปัญหาความสัมพันธ์ทางครอบครัว จากอปสัน (Jacobson, 1974 : 2271 A - 2272 A) ศึกษาความคิดของมิลเลอร์ต่อความสัมพันธ์ทางครอบครัวพบว่า ชีวิตครอบครัวที่ปรากฏในงานของมิลเลอร์ เป็นความขัดแย้ง เป็นปัญหา เป็นการแสดงความกตัญญู เป็นความหลงกลวง เป็นความทุกข์ และเป็นความโลภ ชีวิตครอบครัวเป็นผลมาจากอดีต ซึ่งอิทธิพลต่อการกระทำในอนาคต ผลของการศึกษานี้สอดคล้องกับความคิดของพานิชพันธ์ (Pahnichaputt, 1978 : 6729 A) ที่ศึกษาเรื่อง The House of the Seven Gables ของนาธานีล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) Giants in the Earth ของ โอลี โรลวาก (Ole Rolvaag) Absalom, Absalom ของวิลเลียม ฟอลคเนอร์ (Williams Faulkner), Long Day's Journey into Night ของ ยูจีน โอ'นีล (Eugene O'Neill) และ Death of a Salesman ของ อาเธอร์ มิลเลอร์ ผลการศึกษาพบว่า ความขัดแย้งในครอบครัวอเมริกัน นำไปสู่ความแปลกแยก หรือความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ครอบครัวชีวิตทางอิสรภาพของบุคคล ชีวิตทางธรรมชาติของชาวอเมริกันในการเป็นนักบุกเบิก และผู้ทรหดมีกัน ครอบครัวเต็มไปด้วย บาบ ความผิด อาชญากรรม ความขมขื่น ความทุกข์ ความไม่มั่นคงปลอดภัย ดังนั้น ความล้มเหลวของชีวิตครอบครัว จึงปรากฏในละครอเมริกันใน ลักษณะที่แตกต่างจากวรรณคดีอังกฤษ ซึ่งครอบครัวของอังกฤษเป็นครอบครัวที่อบอุ่นเต็มไปด้วย ความรักและความเข้าใจ

สแกนแลน(Scanlan. 1978 : 134 - 143) มีความเห็นคล้ายกันว่า เรื่อง Death of a Salesman นั้น มิลเลอร์อธิบายปัญหาสังคมในแง่ปัญหาส่วนบุคคล มิลเลอร์ใช้ ความสัมพันธ์ทางครอบครัว โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกมาอธิบายในแต่ละครั้งเป็น ปัญหาความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ตกเป็นเหยื่อของสังคม ซึ่งเขาต้องรับผิดชอบต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ภายในครอบครัว ในฐานะที่เขาเป็นผู้นำของครอบครัว ตัวละครเอกในเรื่องต้อง ฆ่าตัวตาย เพื่อช่วยเหลือนครอบครัว และในเรื่อง All My Sons ก็เป็นการเสนอถึงความ ขัดแย้งระหว่างตัวละคร ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ ไกรส (Gross. 1979 : 12) ที่มีความเห็นว่า โจ เกลเลอร์ ในเรื่อง All My Sons เหมือนกับวิลลี่ โดแมน ในเรื่อง Death of a Salesman สาเหตุที่โจฆ่าตัวตายเพราะความหลงผิดในตนเอง (Self - Delusion) หลังจากที่เขาทราบเพียงวาญตรของเขาตระหนักถึงความผิดของเขา ทำให้บุตรของเขาฆ่าตัวตาย เพราะเกิดความละอายใจ และเกิดความรู้สึกผิดต่อสังคมอันเนื่องมาจากการกระทำของบิดา ของตน แต่โจกลับคิดว่าบุตรของเขาไม่ต้องการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเขาเพราะเห็นว่าเขาไม่แตกต่าง ไปจากสัตว์เครื่องจวน

เวลแลนด์ (Welland. 1979 : 84) กล่าวว่า การผิดประเวณีเป็นสิ่งที่ทำลาย ความสัมพันธ์ในครอบครัว เช่น ความสัมพันธ์ทางเพศของวิลลี่กับหญิงในมอสตัน การผิดประเวณี ของจอห์น พรอคเตอร์ กับอานีเกล วิลเลียมส์ และความรักของ เอ็ดดี้ คาร์ โบกับแคทเธอริน แม้ว่ามิลเลอร์เสนอความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อตนเองและต่อสังคมเป็นแกนเรื่องที่สำคัญใน การเสนอละคร ซึ่งในแต่ละครั้งของมิลเลอร์นั้นมิลเลอร์แสดงให้เห็นว่าโชคชะตาของตัวละคร ถูกกำหนดโดยสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง แต่ในเรื่อง A View from the Bridge นั้น ตัวละครเอกไม่ได้ต่อสู้กับสังคมแต่ต่อสู้กับสัญชาตญาณความอยาก (Passion) ที่ตนเองไม่สามารถ

เข้าใจและความคุ้นเคย ทำให้มองตกเป็นทาสของความรักที่เป็นธรรมชาติโดยที่ตนเองไม่รู้ตัว และไม่เข้าใจความรู้สึกของตนเอง (Trowbridge. 1979 : 125) หลังจากเรื่อง A View from the Bridge เป็นต้นมา ทละครของมิลเลอร์เปลี่ยนจากความรู้สึกลึกในความนึกของตัวละครทำให้ตัวละครต้องพบทุกข์อย่างน่าอนาถ กลายเป็นความรู้สึกลึกในความนึกที่ตัวละครสามารถยอมรับได้ และต้องการยื่นมือช่วยเหลือต่อไป (Bogard. 1977 : 277) ดังปรากฏในบทละครเรื่อง After the Fall สอดคล้องกับความเห็นของ วิลส์ (Weales. 1969 : 20) ที่เห็นว่าบทละครของมิลเลอร์ในช่วงต้นกับช่วงหลังมีความแตกต่างกัน โดยบทละครในช่วงต้นมีลักษณะเป็นรูปธรรม เพราะมีการกำหนดตัวละครตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากอิทธิพลของสังคมอย่างชัดเจน แต่บทละครในช่วงหลังปรากฏเป็นไปในลักษณะของนามธรรม

ส่วนที่สอง เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยก

ความคิดเรื่องความแปลกแยกเป็นสิ่งที่มานานแล้ว นับตั้งแต่ปรากฏในคำสอนในคริสต์ศาสนาเกี่ยวกับเรื่องบาปและการไถ่บาป แต่นักเขียนบางคนเห็นว่าความแปลกแยกเริ่มปรากฏในพระคัมภีร์เก่าเรื่องการบูชารูปปั้น (Idoltery) มนุษย์เป็นผู้สร้างเทวรูปขึ้นมา แต่เขาต้องตกเป็นทาสและยกย่องในสิ่งที่เขาเองเป็นผู้สร้าง อย่างไรก็ตาม เฮเกิล (Hegel) ฟาวเออร์แบค (Feuerbach) และมาร์กซ์ (Marx) เป็นพวกแรกที่วิเคราะห์และตีความหมายเรื่องความแปลกแยกอย่างละเอียดถี่ถ้วนและถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการถกเถียงปัญหานี้ในปรัชญาสังคมวิทยา หรือจิตวิทยา (Petrovic. 1967 : 76)

เฮเกิล (Hegel. 1966 : 11-34) เห็นว่าความแปลกแยกคือการที่หน่วยทางสังคม (Social Substance) ได้แก่ สถาบันสังคม สถาบันการเมืองและวัฒนธรรม เกิดจากจิตสัมบูรณ์ (Absolute Mind) เป็นลักษณะของความึกมุ่นแสดงตัวเองออกมาในรูปของวัตถุที่มีตัวตนจนกลายเป็นสิ่งที่ เป็นอิสระจากมนุษย์ ถ้าหากมนุษย์มองไม่เห็นหาหน่วยทางสังคมที่เป็นอิสระจากเขานั่นแท้จริงแล้วเกิดจากการที่เขาเองเป็นผู้สร้าง มนุษย์อยู่ในสภาวะที่ไม่สามารถเข้าถึงธรรมชาติที่แท้จริง (Essence Nature) เพราะเขาขาดความรู้จักตัวเอง (Self - Knowledge) อันเป็นพื้นฐานการของจิตสัมบูรณ์อีกระดับหนึ่ง ในที่สุดเขาก็แปลกแยกจากตนเอง

ฟาวเออบาค (Feuerbach. 1957 : 12 - 32) แสดงความคิดเรื่องความแปลกแยกในหนังสือ The Essence of Christianity เขายอมรับความคิดของ เฮเกิล ความมนุษย์อาจเป็นสิ่งแปลกแยกจากตนเองได้ แต่เขาปฏิเสธความคิดที่ว่าธรรมชาติเป็นสิ่งที่แปลกแยกจากจิตสำนึกกับความคิดว่ามนุษย์เป็นสิ่งสำนึกในกระบวนการลดความแปลกแยก มนุษย์ไม่ใช่พระเจ้าที่แปลกแยกจากตัวเอง แต่พระเจ้าคือมนุษย์ที่แปลกแยกจากตัวเอง เพราะพระเจ้าคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยเอาคุณสมบัติที่ดีของมนุษย์มาแปรรูปให้สมบูรณ์ไปให้แก่พระเจ้า แล้วยกให้พระเจ้าอยู่เหนือเขา เขากลายเป็นทาสที่ทอของเคารพต่อพระเจ้า นี่คือการแปลกแยกทางศาสนา ซึ่ง ฟาวเออบาคเชื่อว่าจะสามารถเอาชนะได้โดยการ เลิกฉบบรูปแบบความแปลกแยกนี้ เพื่อนำเอาคุณสมบัติต่าง ๆ ของมนุษย์กลับคืนมาให้แก่มนุษย์

มาร์กซ (Marx. 1975 : 57 - 197, 280 - 340) แสดงความคิดเรื่องความแปลกแยกไว้ในหนังสือเรื่อง Early Writings ว่า ความแปลกแยกคือการที่มนุษย์ไม่ได้ประสมกับตนเองในฐานะเป็นผู้สร้าง แต่โลก ธรรมชาติ มนุษย์ และตัวเขาเองกลับแยกตัวออกจากเขา มีอำนาจเหนือเขาและต่อต้านเขา ซึ่งแท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้เป็นผลมาจากการสร้างควมนำมือของเขาเอง แต่กลับเป็นอิสระจากเขา ทำให้เขาไม่สามารถพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ แทนที่การผลิตจะเป็นการยืนยันตัวเขาและแสดงออกถึงสมรรถภาพและลักษณะเฉพาะของเขา ผลผลิตกลับเป็นกิจกรรมที่ทรมาณเขาทั้งร่างกายและจิตใจ ผลผลิตกลายเป็นของนายทุน แทนที่จะเป็นของเขา การผลิตที่แปลกแยกได้เปลี่ยนแปลงลักษณะการผลิตของเผ่าพันธุ์มนุษย์ซึ่งเป็นอิสระสากล เข้าไปด้วยสัมพันธและมีความหมายกลายเป็นเพียงเครื่องมือของการบังคับความต้องการทางกายของปัจเจกชนเพื่อให้ยู่รอดเท่านั้น โดยนัยนี้มนุษย์จึงแปลกแยกจากเพื่อนมนุษย์และโลก การแบ่งแรงงานและทรัพย์สินส่วนตัวทำให้เกิดความแปลกแยกในทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นพื้นฐานของความแปลกแยกประเภทอื่น ๆ การผลิตทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัวและผลประโยชน์ส่วนรวม นอกจากนั้นทำให้เกิดเชื้อชาติเฉพาะคนทำให้คนมีสมรรถภาพลดลงไม่ได้พัฒนาศักยภาพใหม่ การแยกปัจเจกการผลิตออกจากผลิตผลทำให้เกิดแรงงานกลายเป็นแรงงานรับจ้าง เกิดมีทรัพย์สินส่วนตัว (ทุน) การผลิตกลายเป็นการผลิตสินค้าแทนที่เป็นการแสดงออกถึงศักยภาพมนุษย์ ดังนั้นในการกำจัดความแปลกแยกจึงอยู่ที่การสร้างสังคม

ใหม่ซึ่งมีการจัดรูปแบบของโครงสร้างเศรษฐกิจใหม่ ไม่มีการแบ่งแรงงาน ไม่มีการแยกผู้ผลิตออกจากปัจจัยการผลิต เพื่อกระตุ้นให้คนพ้นจากความแปลกแยกจากตัวเองโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้ เพราะการเอาชนะความแปลกแยกทางเศรษฐกิจจะนำไปสู่การเอาชนะความแปลกแยกในรูปอื่น ๆ ทั้งหมดเนื่องจากความแปลกแยกในทางเศรษฐกิจเป็นสาเหตุของความแปลกแยกในรูปอื่น ๆ ทั้งหมด เพราะโครงสร้างทางเศรษฐกิจเป็นรากฐานของโครงสร้างเมืองบน คือกฎหมาย ศาสนา ปรัชญา และศิลปะ

ฟรอมม์ (Fromm, 1971 : 78 - 208) มีความคิดเห็นว่าความแปลกแยกคือ ประสบการณ์ของบุคคลที่เขารู้สึกว่าตนเองเป็นคนแปลกหน้า เขาไม่ใคร่รู้สึกว่าตนเองเป็นศูนย์กลางของโลกในฐานะที่เขาเป็นผู้กระทำด้วยตนเอง แต่การกระทำและผลลัพธ์กลายเป็นนายเหนือเขา ที่เขาต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม คนที่แปลกแยกจากตัวเองคือ คนที่ขาดความสัมพันธ์กับตนเองและกับผู้อื่น เขารู้สึกว่าตนเองมีสภาพไม่ต่างจากวัตถุ ฟรอมม์ กล่าวว่า ความแปลกแยกที่พบในสังคมปัจจุบันนี้ครอบคลุมเกือบทุกส่วน นับตั้งแต่ความแปลกแยกจากศาสนา ความแปลกแยกจากการเมือง ความแปลกแยกจากองค์กร ความแปลกแยกจากการบริโภค ความแปลกแยกจากผู้อื่น ความแปลกแยกจากงาน และความแปลกแยกจากตนเอง

แชฟฟ์ (Schaff, 1980 : 98-217) มีความเห็นว่าความแปลกแยก หมายถึง การที่ผลผลิตที่มนุษย์เป็นผู้สร้างได้แยกตัวออกจากมนุษย์ มีอำนาจเหนือมนุษย์ ทำให้มนุษย์ต้องแยกตนเองออกจากความสัมพันธ์กับสังคม กับผู้อื่น และกับตนเองและสภาพการณ์เช่นนี้มีผลกระทบต่อทางจิตใจของเขาด้วย แชฟฟ์ได้แยกความแปลกแยกออกเป็น 2 ประเภทคือ ความแปลกแยกที่เป็นปรากฏการณ์สังคม ได้แก่ ความแปลกแยกทางเศรษฐกิจ ความแปลกแยกจากสถาบันสังคม-การเมือง และความแปลกแยกจากผลผลิตทางความคิด ส่วนความแปลกแยกที่เป็นภาวะทางจิตใจ ได้แก่ ความแปลกแยกจากความสัมพันธ์ต่อสังคม และสถาบัน และผู้อื่น และความแปลกแยกจากตัวเอง ต่อชีวิต และต่อกิจกรรม

ลูกักซ์ (Lukacs, 1976 : 83 - 222) เขียนหนังสือเรื่อง History and Class Consciousness แสดงถึงระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่มุ่งแสวงหาผลกำไรเพียงอย่างเดียว ทำให้คนในสังคมมีความสัมพันธ์กันโดยทางฝ่ายต่างก็แสวงหาประโยชน์จากกัน สภาพของความ

ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้มีผลประโยชน์ เช่น เงิน และวัตถุเป็นผลตอบแทน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมนุษย์กลายเป็นเพียงความสัมพันธ์ในรูปแบบวัตถุ นอกจากนั้นในระบบเศรษฐกิจแบบสมัยใหม่ มีกฎเกณฑ์และข้อบังคับมากมาย มีการจัดตั้งองค์การสถาบันต่าง ๆ ขึ้นมามาก ทำให้ผู้ที่ทำงานอยู่ภายในสถาบันเหล่านั้นต้องอยู่ในสภาพที่แปลกแยก กล่าวคือ เขากลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกฎข้อบังคับ เขาต้องทำงานในหน้าที่เพียงอย่างเดียวซ้ำซากและจำเจไปตลอดชีวิต โดยปราศจากเป้าหมาย ความเข้าใจ และความสุข ดังนั้นเขาจึงมีแต่ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ผิดปกติทางจิตใจ ขาดความรักและความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ไวส์ (Weiss. 1962 : 464 - 479) กล่าวถึงความแปลกแยกว่ามีความหมาย 2 ลักษณะ คือ ความแปลกแยกทางสังคม และความแปลกแยกในบุคคล ความแปลกแยกทางสังคม คือ ความเห็นห่างจากเพื่อนมนุษย์ และจากสิ่งแวดล้อม โดยมีสาเหตุมาจากความเจริญทางด้านการปฏิวัติอุตสาหกรรมส่วนความแปลกแยกในตัวบุคคลนั้น คือความแปลกแยกจากตัวเอง เช่น ความเห็นห่างจากตนเองและเป็นบุคคลที่มีอาการผิดปกติทางจิต (Mental Illness) ความแปลกแยกจากตัวเองเกิดจากสถานการณ์ช่วงวัยเด็กตอนต้นเมื่อผลต่อความรู้สึก และการรับรู้ในตัวเองของเด็ก บุคคลแปลกแยกคือ ผู้ขาดความสัมพันธ์กับครอบครัว ทั้งร่างกายและอารมณ์ บุคคลแปลกแยกนั้นเกิดความทุกข์ เนื่องจากความต้องการความปลอบใจทำให้พัฒนาการในช่วงวัยเด็กของเขาผิดไปจากธรรมชาติ แทนที่จะกลายเป็นผู้เปิดเผยตนเอง และยอมรับในตัวเอง แต่กลับกลายเป็นผู้ปฏิเสธตนเอง พยายามกำจัดการตนเอง และเกิดความหลงผิดในตัวเอง นอกจากนั้นความแปลกแยกจากตนเองเกิดจากกระบวนการทางโรคประสาท ดังเช่นอาการที่พบเห็นทั่วไปในปัจจุบันของผู้เป็นโรคจิตโรคประสาท ได้แก่ การปฏิเสธในความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง การปฏิเสธเอกลักษณ์ทางเพศ และความปรารถนาอยากจะเป็นเช่นเดียวกับผู้อื่น หรือต้องการเหมือนกับหรืออยากเป็น เหมือนกับคนในอุดมคตินั้นให้ได้

เมอร์ชแลนด์ (Murchland. 1968 : 4 - 40) แสดงความคิดเห็นว่าความแปลกแยกหมายถึง การสูญเสียตนเอง การสูญเสียภาวะของความเป็นคน ความไร้ความหมาย ความไร้ระเบียบ ความสิ้นหวัง ความโดดเดี่ยวอ้างว้าง การมองโลกในแง่ร้าย และการขาดความสัมพันธ์กับชุมชน ความแปลกแยกในลักษณะดังกล่าวปรากฏอย่างชัดเจนตั้งแต่ คนจน คนผิวดำ ผู้หญิง คนงาน คนป่วย

ทางจิต คนสูงอายุน คนศึกษาเสพติด ฯลฯ เขาเห็นว่า ลักษณะของคนแปลกแยก ได้แก่
 1) ความไม่เข้าใจสังคม 2) การไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในสังคมเพราะไม่พอใจสิ่งที่สังคม
 กำหนด 3) การได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ 4) ความโดดเดี่ยวอ้างว้าง
 อันเนื่องจากสภาพของสังคมทำให้คนเกิดความทุกข์ ความกระวนกระวายใจ

ซีแมน (Seeman. 1976 : 397 - 411) ใช้ความคิดในเชิงจิตวิทยาสังคม มุ่ง
 สนใจความแปลกแยกของคนที่เป็นภาวะของความรู้สึก ซึ่งเป็นความคาดหมายของบุคคลเกี่ยวกับ
 วัตถุทางสังคม (Social Object) หรือสิ่งแวดล้อมทางสังคม เขาแบ่งลักษณะความแปลกแยก
 เป็น 6 ประการ คือ

1. ความไร้อำนาจ (Powerlessness) หมายถึง ความไม่สามารถกำหนดผลลัพธ์
 หรือสิ่งพึงใจที่เขาจะได้อะไร
2. ความไร้ความหมาย (Meaninglessness) หมายถึง ความรู้สึกงุนงงไม่เข้าใจ
 เรื่องราวของสังคม ความแปรเปลี่ยนของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และเหตุการณ์ใน
 อนาคตเป็นสิ่งที่ทำนายไม่ได้
3. ความไร้บรรทัดฐาน (Normlessness) หมายถึง ความรู้สึกที่เห็นว่าจำเป็น
 ต้องใช้วิถีทางหรือเครื่องมือบางอย่างที่สังคมไม่ยอมรับเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ
 บุคคลไม่ได้ผูกพันอยู่กับมาตรฐานของสังคม และไม่ได้คำนึงตามวิถีทางของสังคมเพื่อให้ได้
 สิ่งพึงประสงค์
4. ความโดดเดี่ยวทางค่านิยม (Value Isolation) หมายถึง การให้คุณค่าทำแก
 เป้าหมาย หรือพฤติกรรมที่มีการให้คุณค่าสูงสำหรับคนในสังคม อันเป็นการปฏิเสธค่านิยมของสังคม
5. ความแปลกแยกจากตนเอง (Self - Estrangement) หมายถึง ความรู้สึกที่
 บุคคลต้องถูกผูกพันอยู่กับกิจกรรมซึ่งไม่มีรางวัลหรือความน่าพึงพอใจในตัวกิจกรรมนั้นเองแต่ต้องทำ
 เพื่อผลตอบแทนอย่างอื่น
6. ความโดดเดี่ยวทางสังคม (Social Isolation) หมายถึง ความรู้สึกต่อการถูก
 ปฏิเสธ ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมและความรู้สึกเปล่าเปลี่ยว

สกอต (Scott. 1970 : 230 - 245) เสนอว่า ความแปลกแยกมาจาก 1. การที่บุคคลขาดการยึดถือในค่านิยม 2. การไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐาน 3. การไม่รับผิดชอบในบทบาท และ 4. การไม่สามารถควบคุมหรือมีอำนาจเหนือวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้น

เทวิส (Taviss. 1964 : 46-57) แบ่งความแปลกแยกเป็น 2 ประเภท คือ ความแปลกแยกจากสังคม (Social Alienation) หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว้างว้างกับคนรอบข้าง และรู้สึกว่าตัวเองถูกแยกออกจากสังคม ความแปลกแยกจากตัวเอง (Self - Alienation) หมายถึง การที่บุคคลขาดความเป็นตัวของตัวเองโดยการที่ตนบังคับจิตใจตนเองให้ทำสิ่งต่าง ๆ ตามความต้องการของสังคม ไม่ใช่ตามความต้องการของตัวเอง

มาคริดิส (Macridis. 1980 : 246 - 247) แบ่งความแปลกแยกเป็น 3 ประเภท

1. ความแปลกแยกที่เกิดจากการขาดรากฐาน เกิดขึ้นกับคนที่เคยอยู่ในสังคมชนพื้นฐาน (Primary Group) มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกันสูง แต่เมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่จะรู้สึกแปลกแยกหรือคนที่อยู่ในสังคมเกษตรกรรม ซึ่งเขาสามารถเป็นใหญ่ในตัวเองได้ แต่ต้องมาอยู่ในสังคมที่เป็นอุตสาหกรรม เขาถูกกำหนดให้พบบทบาทและหน้าที่ตายตัว

2. ความแปลกแยกที่เกิดขึ้นเมื่อเทคโนโลยีและความคิดทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้า เนื่องจากสิ่งเหล่านี้เป็นความสำคัญทางวัตถุ มนุษย์พยายามค้นหากฎเกณฑ์ตายตัว สิ่งที่ยอมรับได้คือสิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยข้อมูลทางผัสสะ โดยละทิ้งคุณค่าต่าง ๆ เช่น คุณค่าทางจริยะ คุณค่าของมนุษย์ เป็นต้น

3. ความแปลกแยกในแรงงานที่เกิดขึ้นกับคนงานในสิ่งที่เราผลิต คนงานไม่สามารถควบคุมได้ ไม่สามารถเป็นเจ้าของได้ ไม่มีเสรีภาพที่จะตัดสินใจเลือกจะทำอะไรเท่าไร ผลผลิตที่เขาสร้างถูกแยกออกจากตัวเขา เพื่อสร้างกำไรให้แก่นายทุน คนงานจึงไม่สามารถกระทำบทบาทในงานของตนได้อย่างเต็มที่

ฟูเออร์ลิท (Feuerlicht. 1978 : 36 - 198) กล่าวถึงความแปลกแยก 3 ประเภทเช่นเดียวกัน แต่เป็นความแปลกแยกต่อตัวเอง ความแปลกแยกต่อสังคม และความแปลกแยกต่ออุดม

ความแปลกแยกต่อตัวเองคือ ภาวะที่ความรู้สึกแปลกหน้ากับตัวเอง ซึ่งอาจจะปรากฏเป็นอาการทางจิตประสาท และเป็นภาวะของการสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง สูญเสียความสามารถในตัวเอง เช่น คนที่รู้สึกวาทนเองมีค่าน้อยกว่าชิ้นส่วนของเครื่องจักร

ความแปลกแยกต่อสังคม เกิดจากมนุษย์เป็นผู้สร้างสังคม แต่สังคมกลับกลายเป็นสิ่งภายนอกที่เป็นความแปลกแยกของมนุษย์ บุคคลมีความทุกข์ใจ มีความรู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมปัจจุบันได้ เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความแปลกแยกต่อสังคม ซึ่งความแปลกแยกทางสังคมอาจได้แก่ ความแปลกแยกทางเศรษฐกิจ ทางศาสนา และประเพณี ฯลฯ นักสังคมศาสตร์เห็นว่าความแปลกแยกทางสังคมมีพื้นฐานมาจากการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความทันสมัย แต่ในสังคมสมัยใหม่เองที่คนบางคนกลับรู้สึกฐานกลายเป็นผู้เร่ร่อนในเมืองใหญ่

ความแปลกแยกต่อกลุ่ม เป็นรูปแบบหนึ่งที่เกิดจากการแปลกแยกจากสังคม แต่ความแปลกแยกนี้เป็นการแปลกแยกระหว่างกลุ่ม เชื้อชาติ ศาสนา ผิวพรรณ เช่น กลุ่มคนผิวดำ คนผิวขาว คนหนุ่มสาว อีบีบี คนงาน ผู้ป่วย คนจน แยกแยกออกจากกลุ่มอื่น ขณะเดียวกันคนกลุ่มอื่นก็แปลกแยกออกจากคนกลุ่มนี้

เกี่ยวกับเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยกสามารถนำมาสรุปเป็นเกณฑ์เพื่อวิเคราะห์ความแปลกแยกในบทละครของมิลเลอ ซึ่งเสนอรายละเอียดไว้ในบทที่ 3 ต่อไป

ส่วนที่ 3 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยกกับวรรณคดี

แนวคิดเรื่องความแปลกแยกได้ปรากฏในวรรณคดีมาเป็นเวลานานโดยมีลักษณะแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามวรรณคดียุคศตวรรษที่ 20 ได้สะท้อนความแปลกแยกได้อย่างชัดเจนที่สุด

ความแปลกแยกเริ่มปรากฏเด่นชัดในวรรณคดีของกรีกที่เกี่ยวข้องกับเรื่องโศกนาฏกรรม (Tragedy) ซอฟโฟคลีส (Sophocles C.495 - 406 B.C.) เขียนบทละครโศกนาฏกรรมเรื่อง Oedipus Tyrannus ตัวละครเอกคือ โอดีปัส (Oedipus) ขณะกำลังเดินทางเข้าเมืองโคธินาคาตาย แต่กลับมีรายงานบิดาถูกฆาตกรรมฆ่าตาย หลังจากเขากำจัดโรคร้ายภายในเมืองจนหมดเขาแต่งงานกับมารดาเขาเอง ในที่สุดเมื่อรู้ความจริงเขาค้นพบว่าทั้งผู้และเนรเทศตัวเองไปเสียจากเมืองนั้น (Schacht. 1970 : xxii) ส่วนในบทละครของ

เชกสเปียร์ (Shakspeare. 1564 : 1616) เรื่อง Hamlets (1602) และ King Lear (1605) เป็นเรื่องเกี่ยวกับความแปลกแยกโดยตัวละครในเรื่องทั้งสองเกือบเสียชีวิตเพราะการทำร้ายตนเอง นอกจากนี้เขายังได้รับความทุกขทรมานอันเนื่องมาจากความสับสนในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน (Murchland. 1971 : 91)

แนวคิดเรื่องความแปลกแยกก็มีปรากฏในผลงานของเกอเท (Goethe. 1779 - 1832) เกอเทเป็นนักเขียนชาวเยอรมันที่ยิ่งใหญ่มากจากนวนิยายในรูปจดหมายเรื่อง ความทุกข์ของเวอร์เทอร์ (Die Leiden des jungen Werther) ได้พิมพ์เผยแพร่ใน ค.ศ. 1774 ทำให้เขาชื่อเสียงอย่างรวดเร็วทั้งในเยอรมัน และทั่วยุโรป นวนิยายนี้เป็นเรื่องที่เขาเองได้หลงรักเพื่อนของเพื่อนอย่างจับใจ ความรักของหนุ่มนี้สะท้อนใจเกอเทมากจนเกือบทำให้เขาฆ่าตัวตาย งานเขียนชิ้นนี้ทำให้ชาวยุโรปเลียนแบบการฆ่าตัวตายเพื่อประท้วงต่อสิ่งต่าง ๆ เพราะในเรื่องนี้ตัวละครเอกยอมแพ้อรรถธรรมชาติและแปลกแยกจากสังคมที่เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์และความอยู่ดีศรีรวมทั้งมวล (Feuerlicht. 1978 : 24) ตัวละครเอกในบทละครเรื่อง ฟาสต์ (Faust. 1770 - 1775) เป็นเรื่องของมนุษย์ผู้ค้นหาความหมายที่แท้จริงของชีวิตจากผลงานของเกอเททำให้วรรณคดีเยอรมันมีชื่อเสียงแพร่หลายไปทั่วโลก แนวคิดเรื่องความแปลกแยกยังปรากฏในกวีนิพนธ์ของดังเต (Dante. 1265 - 1321) ชาวฝรั่งเศสเขียนเรื่อง Vita Nuova สะท้อนถึงความแปลกแยกจากตนเองที่ตนเองเกิดความรู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้า (A Stranger) เรื่อง Divina Commedia เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนถูกขับออกนอกประเทศ (An Exile) และเขาเกิดความขมขื่น ผลงานของเขาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความทุกข์ยากของมวลชนในยุคคล่องศาสนา (The Establishment) (Schacht. 1970 : xxxii-xxxviii)

จนกระทั่งถึงช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ความแปลกแยกปรากฏในลักษณะที่เป็นความรู้สึกเห็นทางและความเหงาเปล่าเปลี่ยว ดังปรากฏในกวีนิพนธ์ของยีสต์ (Yeats. 1865 - 1939) และอิลเลียต (Eliot. 1888 - 1965) (Murchland. 1971 : xxiii) ผลงานทางกวีนิพนธ์ของ ดิกคินสัน (Dickinson. 1830 - 1886) เกี่ยวกับความแปลกแยกที่เป็นความตาย ความวิกลจริต และการประสมความกลมเหลวในชีวิตสมรส (Knox. 1980 : 4040A) และผลงานของเบรชท์ (Brecht. 1898 - 1956) (ทวีป วรคิตถ 2524 : 60)

ความแปลกแยกปรากฏในผลงานของลอนดอน (London. 1876 - 1916) จากนวนิยายเรื่อง Martin Eden (1909) ตัวละครเอกไม่สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมทุนนิยมได้อีกต่อไปเนื่องจากความแตกต่างระหว่างชนชั้น เขาไม่สามารถเข้ากับชนชั้นกระฎุมพีได้ ขณะเดียวกันเขาก็ไม่เป็นที่ยอมรับของชนชั้นกรรมมาชีพ ในที่สุดเขาจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย (จันทร์เพ็ญ คล้ายมูข 2530 : 110)

ความแปลกแยกสะท้อนในวรรณคดีเชิงร้อยแก้วได้แก่ ผลงานของคาฟกา (Kafka. 1883 - 1924) นักประพันธ์ชาวเชโกสโลวาเกีย ผู้มีความรู้สึกถึงความแปลกแยกของมนุษย์ แรงกลายถึงกวีตป็นคนโลกก่อนหน้าเขา นวนิยายเรื่อง The Trial เป็นเรื่องของชายที่ถูกกล่าวหาว่ามีความผิดโดยที่เขาไม่รู้ ไม่เข้าใจและไม่มีใครบอกเขาไปว่าเป็นความผิดสถานใด จนเขาถูกประหารชีวิตในที่สุด และเรื่อง The Castle เป็นเรื่องการต่อสู้กับความหวังของตัวละครเอกที่ถูกนำตัวไปขึ้นศาลพิจารณาคดีกำหนดโทษถึงประหารชีวิต ระบบราชการทำให้เขาไม่สามารถเขาไปถึงใด แม้เขาพยายามติดต่อแต่ก็ไร้ประโยชน์ และหนังสือปัญหาที่เขาจะเข้าใจได้โดยสิ้นเชิง ระบบราชการเป็นความแปลกแยกของมนุษย์ต่อสังคม แม้แต่ความสัมพันธ์อย่างมนุษย์ต่อมนุษย์ไม่มีอยู่ เมื่อมนุษย์ตายก็ถูกระบุเป็นเพียงแค่เลขลำดับเท่านั้น เมื่อมนุษย์ถูกหมายเรียกตัวไปเขาไม่ใช่บุคคลแต่เป็นเพียงคดีหนึ่งหรือแผนเรื่อง ซึ่งคือตัวคุณหนึ่ง จากนวนิยายทั้งสองเรื่องสะท้อนให้เห็นถึงระบบราชการทำให้เกิดความแปลกแยกจากสังคม (ทวีป วรจิต 2524 : 65)

ความแปลกแยกปรากฏในผลงานของแมน (Mann. 1875 - 1955) เฮมิงเวย์ (Hemingway. 1899 - 1961) วูล์ฟ (Woolf. 1900 - 1938) คีร์เคการ์ด (Kierkegaard. 1813 - 1855) และซาทร์ (Sartre. 1905 - 1980) ในนวนิยายเรื่อง ความเอียน (The Nausea) เป็นนวนิยายปรัชญาเกี่ยวกับการเปิดเผยประสบการณ์ในใจของตัวเอกที่เขารู้สึกเบื่อหน่ายต่อชีวิต ต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่พบเห็น โดยที่เขาเองไม่เข้าใจในความรู้สึกนี้เลย ชีวิตของเขาน่าอึดอัดและไร้ความหมาย ยังมีความหวังอยู่เพียงอย่างเดียวคือ การเอาตัวรอดให้ได้ นอกจากนี้ยังปรากฏในผลงานของกามูล (Camus. 1913 - 1960) นวนิยายเรื่อง คนนอก (The Stranger) ตัวละครเอกเป็นคนแปลกหน้า ในสังคมที่คนนั้นใน

หลักการ เขายึดถือไม่ได้เพราะเขาไม่เห็นคุณค่า จนเขาถูกตัดสินประหารชีวิตและไต่ยอมรับความจริงของชีวิตว่าการทะเยอทะยานใด ๆ ในชีวิตล้วนแต่ไร้ความหมาย ดังนั้นจึงควรยอมรับสภาพไม่ว่าจะตกอยู่ในสภาพใด เรื่องนี้เป็นเรื่องของความสับสนในจิตใจของตัวละครที่พยายามหาความหมายและคุณค่าของชีวิต จึงไม่ยอมรับคุณค่าที่กำหนดโดยสังคม เขาจึงประสบกับความสับสนในการวางตัวเพราะเขาต่อสู้กับกฎเกณฑ์สังคมเพื่อดำเนินชีวิตในวิถีทางที่ปรารถนา และยังเขียนเรื่อง ตำนานขรรค์ซิซิปุส (The Myth of Sisyphus) ตัวละครเอกถูกลงโทษให้กลิ้งหินขึ้นภูเขา ครั้นถึงยอดเขาก็กลิ้งลงเขา ทำแบบนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขามีความหวังว่า จะทำไ้สำเร็จเมื่เป็นงานที่ไร้เหตุผล แต่เขาไม่ยอมจำนนต่อชะตากรรม (Josephson. 1962 : 44)

นอกจากนี้ความแปลกแยกยังพบในผลงานของจอยซ์ (Joyce. 1882 - 1941) เรื่อง Finnegans Wake (1939) Ulysses (1922) ผลงานของเบ็คเก็ต (Beckett. 1906 - เรื่อง Waiting for Godot (1954) ผลงานของออสบอร์น (Osborne. 1909 - เรื่อง Inadmissible Evidence (Murchland. 1971 : 11) ผลงานของเฮสส์ (Hess. 1877 - 1962) เรื่อง Der Steppenwolf (Schaff. 1980 : 57 - 58) ผลงานของฮอว์ธอร์น (Hawthorne. 1804 - 1864) ที่เห็นว่าความแปลกแยกเป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าทำให้มนุษย์แปลกแยกจากพระเจ้าและจากเพื่อนมนุษย์ (Daigrepoint. 1979 : 3287 A)

จากผลงานเรื่อง The Assistant (1957) ของมาลามุค (Malamud. 1914 - ตัวละครเอกคือ มอร์ริส โบเบอร์ (Morris Bober) ชาวยิวผู้อพยพเข้ามาอยู่ในอเมริกา แต่เขาพบกับความทุกข์และความแปลกแยก เนื่องจากสาเหตุคือ ความมีอคติของชาวอเมริกาที่มีต่อชาวยิว อันเนื่องมาจากเผ่าพันธุ์ ศาสนา และความเชื่อทางวัฒนธรรม ประเพณีที่แตกต่างกัน และความสำนึกในความเป็นยิว สิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจต่อกัน และสร้างความรู้สึกต่ำต้อยให้กับชาวยิว ทั้งทำให้เกิดความขมขื่นปวดร้าวและต้องการแยกตนเองออกจากชนกลุ่มอื่น (กอบกุล อิงคุทานนท์ 2524 : 72 - 73)

ในปัจจุบันความแปลกแยกเป็นปัญหาที่มนุษย์ในสังคมสมัยใหม่กำลังเผชิญอยู่ บัจเจกชนมีความโดดเดี่ยว มีความแปลกแยกจากผู้อื่น มีความรู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้า เป็นตัวละครที่มีปรากฏอยู่ในนวนิยายของนักประพันธ์ในยุคนี้เป็นจำนวนมาก (ทวีป วรดิถ 2524 : 24)

โบเชอนานา (Boujenana. 1985 : 1299-A) ศึกษาความแปลกแยกในทฤษฎีของชาร์ต โดยศึกษาความแตกต่างของความคิดเรื่องความแปลกแยกที่ปรากฏในงานเขียนช่วงต้นและช่วงหลังของชาร์ต ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเรื่องความแปลกแยกที่ปรากฏอยู่ในช่วงต้นและช่วงหลังนั้นไม่แตกต่างกัน แต่ต่างกันเพียงลักษณะของการนำเสนอเท่านั้น ชาร์ตไม่ได้เสนอการแก้ไข้ปัญหาเรื่องความแปลกแยกไว้เลย

ฟลายน์ (Flynn. 1977 : 299-A) ศึกษาความแปลกแยกในตัวละครเอกของบทละครลาตินอเมริกันสมัยใหม่ ผลการศึกษาพบว่าความแปลกแยกเห็นได้ชัดจากตัวละครมากกว่าจากแก่นเรื่อง ลักษณะตัวละครที่มีความแปลกแยกคือ ตัวละครที่มีสติปัญญาโง่เขลา ตัวละครที่ถูกเนรเทศและตัวละครที่มีความก้าวร้าว ตัวละครเผชิญกับสิ่งที่มีอำนาจเหนือเขาจนเขาประสบกับความพ่ายแพ้และความล้มเหลวในท้ายที่สุด แก่นเรื่องของความแปลกแยกในบทละครคือ ความรู้สึกโดดเดี่ยวของตัวละคร

แดเกร็องโปง (Daigrepoint. 1979 : 3287-A) ศึกษาความแปลกแยกในความคิดของฮอว์ธอร์น (Hawthorne) โดแก่ ความแปลกแยกจากพระเจ้า และจากเพื่อนมนุษย์ ผลการศึกษาพบว่าในทัศนะของฮอว์ธอร์น (Hawthorne) ความแปลกแยกจากพระเจ้าและจากเพื่อนมนุษย์ของชาวตะวันตกสมัยใหม่คือ ความรู้สึกสูญเสียความหมายและความสัมพันธ์อันเนื่องมาจากการพัฒนาวิทยาศาสตร์ การพัฒนาของเหตุผลนิยม บัจเจกชนนิยม และวัตถุนิยม

โรดาร์เมล (Roadarmel. 1970 : 2640-A) ศึกษาแก่นเรื่องความแปลกแยกในเรื่องสั้นสมัยใหม่ของอินเกียตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950 ผลการศึกษาพบว่า นักเขียนสนใจเขียนเรื่องเกี่ยวกับภาวะจิตใจของมนุษย์ ตัวละครเอกเป็นคนที่มีความรู้สึกเหงา โดดเดี่ยว เป็นทุกข์ นักเขียนได้พยายามเสนอถึงปัญหามากกว่าการแก้ไข้ปัญหา นอกจากนั้นความแปลกแยกที่ปรากฏคือความแปลกแยกต่อครอบครัว ความแปลกแยกต่อความสัมพันธ์ด้านความรัก และการแต่งงาน ตัวละครอยู่ในภาวะที่น่าเห็นใจ ส่วนตัวละครที่มีความแปลกแยกจากค่านิยมเก่า ๆ มักจะไม่ค่อย

มีในเรื่องสั้นของอินเคีย แต่พบตัวละครที่มีความรู้สึกโดดเดี่ยวมากเพราะนักเขียนนำเสนอความโดดเดี่ยวผ่านทางความรู้สึกขมขื่น ความเคียดแค้น ความต้องการเป็นเจ้าของ แต่ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ และตัวละครขาดความคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ความแปลกแยกเกิดจากการที่ตัวละครไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ไม่สามารถวิเคราะห์สาเหตุของความเหินห่างจากตนเอง และจากผู้อื่น นอกจากนั้นยังไม่มีความคิดหรือการกระทำใดอันเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาความแปลกแยก ตัวละครในเรื่องสั้นยังเป็นผู้ที่ขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับครอบครัวอีกด้วย

ลาโคน (Lacone. 1980 : 251-A) ศึกษาความแปลกแยกของตัวละครในนวนิยายของ เฮมิงเวย์ (Hemingway) พบว่า ลักษณะความแปลกแยกในนวนิยายและเรื่องสั้นสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้นเป็นความรู้สึกสูญเสียเนื่องจากการขาดสัมพันธ์กับครอบครัว เช่น แฮโรลด์ เครบส์ (Harold Krebs) ในเรื่อง Soldier's Home และ นิค อัดัมส์ (Nick Adams) ในเรื่อง In Our Time

ความแปลกแยกเป็นผลจากประสบการณ์ในสงคราม ปรากฏเป็นแก่นเรื่องของเรื่อง In Another Country Now I Lay Me และ A Way You'll Never Be
ความแปลกแยกต่อคู่ครอง พบในเรื่อง Mr. and Mrs. Elliot, Art in the Rain
The Doctor and the Doctor's Wife, The Snows of Kilimanjaro และ The Short Happy Life of Francis Macomber

ความแปลกแยกเป็นการปฏิเสธความสัมพันธ์กับโลก ปรากฏในเรื่อง A Clean, Well - Lighted Place

ความแปลกแยกเป็นการได้รับความทุกข์ทรมานทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจ ตัวละครที่มีความทุกข์จึงกลาวได้แก่ ตัวละครในนิยายต่าง ๆ คือ แจค บาร์นส์ (Jack Barnes) เบรตต์ แชลลีย์ (Brett Ashley) และโรเบิร์ต โคน (Robert Cohn) ใน The Sun Also Rises เฮนรี เฟรเดอริก (Henry Frederic) และแคทเธอรีน บาร์คลีย์ (Catherine Barkley) ในเรื่อง A Farewell to Arms ตัวละครเหล่านี้ยังแปลกแยกจากผู้อื่น และสังคมนด้วย

ตัวละครเอกของเฮมิงเวย์ เป็นผู้ที่ไม่ยอมพ่ายแพ้ เช่น เฮนรี มอร์แกน ในเรื่อง To Have or Have Not กระทั่งวาทคนไม่อาจมีชีวิตได้โดยลำพัง โรเบิร์ต จอร์แดน ยังคงซื่อสัตย์ต่อพรรคการเมือง แมวารู้สึกแปลกแยกออกจากการเมือง และซานติเอโก (Santiago) ในเรื่อง The Old Man and the Sea ขอมริบในความเป็นตัวของตัวเอง

แกนเรื่องความแปลกแยก และตัวละครเอกของเฮมิงเวย์ เปลี่ยนจากความเป็นผู้บริสุทธิ์ เช่น นิค อัดัมส์ (Nick Adams) แจ็ค บาร์น (Jack Barne) และเฟรเดอริก เฮนรี (Frederic Henry) ไปสู่ความแปลกแยก เช่น แฮร์รี มอร์แกน (Harry Morgan) ต่อมาตัวละคร เช่น โรเบิร์ต จอร์แดน (Robert Jordan) เกิดความแปลกแยกจากกลุ่ม ในที่สุดตัวละครสามารถถึงเอกภาพของตนเอง แมวารู้สึกซึมซับและรู้สึกยากลำบาก เช่น ซานติเอโกก็ตาม

ชไรเบอร์ (Schreiber. 1986 : 1943-A) ศึกษานวนิยายของ วอลต์เกอร์ เพอร์ช โดยศึกษามโนทัศน์ของการเข้าร่วมเป็นคริสตศาสนิกชนที่สอดคล้องกับทฤษฎีของเพอร์ช ผลการศึกษาพบว่า วิถีทางที่ตัวละครหลุดพ้นจากความแปลกแยกจากตนเอง และจากสังคมคือการเข้าร่วมในศาสนา

สตรียูลี (Striuli. 1985 : 3370-A) ศึกษาความแปลกแยกจากพระเจ้า จากเพื่อน และจากตัวเองในนวนิยายของเบร์โต (Giuseppe Berto) นักวิจารณ์วรรณคดีร่วมสมัยชาวอิตาลีเขียนพบว่าความแปลกแยกเป็นเรื่องสำคัญที่ปรากฏในนวนิยายของเบร์โต ผลการศึกษาพบว่านวนิยายของเขาเสนอถึงตัวละครเอกพยายามต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกลักษณ์และความหมายของชีวิตความแปลกแยกปรากฏในรูปความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอก โครงเรื่อง ฉาก กลวิธีการเขียน และจินตนาการ

ดอลกิน (Dolgin. 1986 : 3368-A) ศึกษาแกนเรื่องของความแปลกแยกในนวนิยายเชิงนิทานของสเปน ซึ่งเป็นนิยายประเภทหนึ่งของนิยายเชิงสังคม โดยศึกษานวนิยายเชิงนิทาน 8 เรื่อง ของนักเขียน 4 ท่าน ที่พิมพ์ในระหว่าง ค.ศ. 1961 - 1982 แกนที่นำมาวิเคราะห์คือทฤษฎีความแปลกแยกของคาร์ล มาร์กซ (Karl Marx) ทฤษฎีนิทานเชิงสังคมของโรแลนด์ บาร์ธ (Roland Barthes) และแนวร่วมสังคมนิยมใหม่ของ เบร์ทอลท์ เบรคท์ (Bertolt Brecht)

ผลการศึกษาพบว่า นักเขียนทั้ง 4 ท่านต่างมีความเห็นว่างานวรรณคดีคือ เครื่องมือแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคม พวกเขาต้องการให้คนเกิดความตื่นตัวในด้านความสำคัญต่อความยุติธรรมในสังคมที่ปรากฏอยู่ในรูปโครงสร้างที่แปลกแยกจากโลก เพื่อให้คนกระตือรือร้นต่อสู้ต่อต้านอิทธิพลทางการเมืองเศรษฐกิจหมกตอมของเข

บอร์ดีไวค (Bordewyk. 1980 : 1591-A) ศึกษาความแปลกแยกในนวนิยายชวนหัวของ ริง ลาร์ดเนอร์ (Ring Lardner) นักเขียนเรื่องตลกชาวอเมริกัน ผลการศึกษาพบว่า แก่นเรื่องของนวนิยายตลกของเขาเป็นความแปลกแยกของคนต่อสังคม คนไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ตัวละครเกิดความเหงา และความทุกข์ เป็นคนโคดเคี้ยว ปราศจากเพื่อนอย่างสิ้นเชิง

น็อกซ์ (Knox. 1980 : 4040-A) ศึกษาการใช้อุปมา และคำแทนในโคลงของ เอมีลี ดิกกินสัน (Emily Dickinson) ซึ่งเป็นนักเขียนแนวสัญลักษณ์ชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่าสัญลักษณ์ที่ใช้ในโคลงคือ ความตาย ประสบการณ์ ความวิกลจริต และความรักที่อยู่ในชีวิตสมรส เหล่านี้ล้วนแต่เป็นความแปลกแยกทั้งสิ้น โคลงที่เกี่ยวกับความวิกลจริต ผู้แต่งต้องการเสนอว่าความวิกลจริตเป็นการไม่สามารถใช้กลวิธีการในการป้องกันตนเองได้และเข้าใจในที่ไม่เป็นความจริง ในโคลงเกี่ยวกับความรัก เป็นความหวาดวิตกในเรื่องเพศ การเป็นศัตรูต่อสิ่งที่รัก และการเกิดความโกรธเมื่อประสบความล้มเหลว

อัลสวังก์ (Alswang. 1980 : 1072-A) ศึกษางานของ เลอคอนต์ เดอไลล์ (Leconte De Lisle) ซึ่งเขียนบทร้อยกรองเกี่ยวกับความแปลกแยก ผลการศึกษาพบว่า เขาเป็นมุมมองโลกในแง่ร้าย การเสนอความแปลกแยกในรูปแบบประสบการณ์ส่วนบุคคล และเน้นการค้นหาแนวทางแก้ไขปัญหาความแปลกแยกที่ประสบอยู่ ความแปลกแยกลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ ความแปลกแยกต่อพระเจ้า ต่อครอบครัว ต่อสังคม

จากการศึกษาเอกสารเหล่านี้พบว่า แนวคิดเรื่องความแปลกแยกเป็นแนวคิดที่สำคัญและได้รับความสนใจกันเป็นอย่างมาก ตลอดจนบทละครของมิลเลอร์ก็เป็นละครที่มีข้อเสียดังและมีความสำคัญในการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม ดังนั้นการศึกษาบทละครของมิลเลอร์ที่สะท้อนแนวคิดเรื่องความแปลกแยกจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ

สภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมอเมริกันในช่วงศตวรรษที่ยี่สิบ

ชีวประวัติ ผลงานของอาเธอร์ มิลเลอร์ และเรื่องขอมหละครที่น่าวิเศษ

สภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจ และสังคมอเมริกันในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

หลังจากสงครามกลางเมือง (ค.ศ. 1865 - 1900) สหรัฐอเมริกาคลายเป็นชาติที่มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ เพราะมีการพัฒนาทางอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ทรัพยากรธรรมชาติมีมากมายหลายชนิด การมีสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ และเทคโนโลยีการมีพลังงานต่าง ๆ สำหรับใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม การขยายเส้นทางคมนาคม ประกอบกับการมีความนิยมในการลงทุนมากยิ่งขึ้น แต่การลงทุนของอเมริกาในช่วงหลังมีลักษณะที่เปลี่ยนไปจากเดิม คือการเปลี่ยนแปลงจากการเป็นเจ้าของกิจการไปสู่การควบคุมโดยบุคคลอื่นเพราะแต่เดิมนั้นลักษณะของธุรกิจของชาวอเมริกันนั้นเป็นการแข่งขันกันอย่างเสรี โดยปราศจากการควบคุมจากรัฐบาล ได้เปลี่ยนเป็นการทำธุรกิจในระบบทรัสต์ (Trust) เพื่อรวมทุนของกิจการธุรกิจแบบเดียวกันของทุกแห่งทั่วประเทศเข้าเป็นกิจการเดียว โดยแต่ละบริษัทจะมอบหมายกิจการของตนให้อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการทรัสต์ซึ่งเป็นคณะกรรมการกลาง ระบบทรัสต์สามารถทำให้ระบบการผลิตมีประสิทธิภาพและมีอำนาจในการกำหนดราคาสินค้าส่งผลให้นักธุรกิจในยุคนี้ร่ำรวยกันมาก ด้วยเหตุนี้ธุรกิจระบบทรัสต์จึงเป็นที่นิยมแพร่หลายในหมู่นักธุรกิจ อย่างไรก็ตามการรวมกิจการในรูปทรัสต์ส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดจากความสมัครใจ แต่เกิดจากการบีบบังคับของบริษัทใหญ่จนทำให้กิจการเล็ก ๆ ไม่สามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ต้องล้มละลาย หรือนำเอากิจการของตนมารวมกับกิจการของบริษัทที่ใหญ่กว่าและถือหุ้นตามหลักทรัพย์สินของกิจการของตนโดยได้รับเงินปันผลตามจำนวนหุ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ธุรกิจในแถบชนบทต้องประสบกับความหายนะเพราะระบบทรัสต์ประกอบด้วยกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจในการจัดการแทนที่จะเป็นเจ้าของเป็นผู้ดำเนินการเอง (สมร นิธิพิศประสาท 2525 : 40 - 42, 121 - 122)

ในการพัฒนาอุตสาหกรรมมีการนำเครื่องจักรเข้ามาใช้แทนที่แรงงานมนุษย์ ทำให้
กรรมกรและคนงานมีความสำคัญไปเพราะเครื่องจักรสามารถผลิตสินค้าได้เร็วกว่า และ
มีราคาถูกกว่า ขณะเดียวกันกรรมกรไม่ได้รับค่าจ้างในราคายุติธรรมและไม่ได้รับสวัสดิการใน
การทำงาน ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับกรรมกรมีลักษณะทางเห็นกันเพราะระบบการผลิตมี
กระบวนการซับซ้อนขึ้น ทำให้โอกาสพบปะกันน้อยลง นอกจากนี้มีจำนวนผู้อพยพจากยุโรปและ
ส่วนอื่น ๆ ของโลกในสหรัฐอเมริกา ทำให้จำนวนกรรมกรในสหรัฐอเมริกามีจำนวนเพิ่มขึ้น
อย่างมากมาย และส่วนใหญ่ของกรรมกรเหล่านี้เป็นกรรมกรที่ไม่มีสิ่งคุ้มกันทำงานทุกอย่าง
โดยไม่เกี่ยงค่าแรง เวลาการทำงานและชนิดของงานที่ทำ กรรมกรเหล่านี้จึงมีส่วนทำให้ค่าแรง
ตกต่ำและขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นับตั้งแต่ ค.ศ. 1850 เป็นต้นมา จึงมีกรรมกร
บางส่วนเริ่มรวมตัวกันเพื่อต่อรองกับนายจ้างโดยการจัดตั้งสมาคมต่าง ๆ เช่น สมาคมช่างฝีมือ ฯลฯ
จนกระทั่ง ใน ค.ศ. 1866 มีการจัดตั้งสหพันธ์กรรมกรแห่งชาติ (National Labour Union)
ขึ้นที่เมืองบัลติมอร์ (Baltimore) วัตถุประสงค์คือ เพื่อต่อรองกับนายจ้างเรื่องการขอลดชั่วโมง
การทำงาน เรื่องค่าแรงยุติธรรม และสวัสดิการของคนงาน ต่อมาการจัดตั้งขึ้นอีกสหพันธ์หนึ่ง
คือ อัศวินแห่งกรรมกร (The Knight of Labour) ในตอนแรกนั้นการต่อรองกับนายจ้าง
นิยมจัดให้มีการโต้เถียงกันระหว่างตัวแทนนายจ้างและคนงาน แต่ใน ค.ศ. 1885 เป็นต้นมา
สหพันธ์เริ่มใช้วิธีประท้วงโดยการนัดหยุดงาน เมื่อวิธีการทำงานของสหพันธ์เริ่มไม่มีประสิทธิภาพ
และจำนวนสมาชิกน้อยลง ทำให้สหพันธ์ไม่ประสบความสำเร็จ ใน ค.ศ. 1886 ส่วนหนึ่งของ
สหพันธ์ได้แยกมาตั้งสหพันธ์ใหม่คือ อเมริกันเฟเดอเรชัน ออฟ เลเบอร์ (The American
Federation of Labour) สมาชิกส่วนใหญ่ของสหพันธ์เป็นพวกช่างฝีมือ สหพันธ์ใช้วิธี
การประท้วงนัดหยุดงาน ซึ่งการประท้วงทุกครั้งจะทำด้วยวิธีรัดกุมทำให้นายจ้างยอมจำนนและ
มีการวางแผนล่วงหน้าเป็นเวลานาน ทำให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ อย่างไรก็ตาม
สหพันธ์กรรมกรต่าง ๆ ล้วนเป็นบทบาทสำคัญที่ผลักดันให้รัฐบาลอเมริกันออกกฎหมายคุ้มครองแรงงาน
ปัจจุบันสหพันธ์กรรมกรยังคงเป็นบทบาทสำคัญต่อชีวิตกรรมกรอยู่ (สุริย์ พงษ์จันทร์ 2523 : 189-190)

นอกจากปัญหากรรมกรในทางศตวรรษที่ 19 สหรัฐยังต้องเผชิญกับปัญหาดังคณอย่างอื่น ๆ
เช่น ปัญหาของว่างระหว่างคนรวยและคนจน สาเหตุของปัญหาเกิดจากการพัฒนาทางวัตถุโดย
ปราศจากการพัฒนาทางจิตใจควบคู่กันไป ดังเห็นจากสหรัฐอเมริกามีความล้ำหน้ากว่ายุโรป เช่น

มีรถไฟไต้ดิน มีอาหารสำเร็จรูป มีเครื่องบำรุงความสุข ชีวิตของคนในเมืองใหญ่ขึ้นอยู่กับเงิน เป็นสำคัญเงินกลายเป็นเครื่องวัดคุณค่าของคน ขณะที่พวกเสรีรัฐอเมริกันแสดงความทรูทร่า ฟูมเพื่อช่วยการปกครอง และเมื่อไรเยอรมัน คนยากจนจำนวนมากกลับมีชีวิตที่แร้นแค้น อยู่ อย่างแออัดในแหล่งเสื่อมโทรม และมีจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ที่อยู่อาศัยสกปรก เป็นแหล่งเพาะเชื้อโรค และเป็นแหล่งความชั่วร้ายต่าง ๆ ใน ค.ศ. 1890 ปรากฏว่าชาว อเมริกาประมาณครึ่งล้านคนอาศัยตามแหล่งเสื่อมโทรมและมีอัตราการตายสูงกว่าท่อนถึง 4 เท่า (สุริย์ พงษ์จันทร์ 2522 : 185 - 186)

แนวนี้จะเกิดปัญหาถึงกลางขึ้น รัฐบาลก็ได้นำปัญหาเหล่านี้ไปแก้ไข จึงเกิดกลุ่มบุคคลที่ ท้องการแก้ไขปัญหาคงกลาง รู้จักกันในนามของพวก "ก้าวหน้า" (The Progressivists) ประกอบด้วย นักสังคมสงเคราะห์ นักหนังสือพิมพ์ พระ นักศึกษา และนักเขียน คณะรัฐบาล ที่นโยบาย "ยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย" (The Square Deal) ของรูสเวลต์ ในช่วง ค.ศ. 1901 - 1909 โดยมุ่งจะทำให้กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทั้งหลาย ซึ่งได้แก่ กลุ่มนายทุน กลุ่มแรงงาน กลุ่มกสิกร และกลุ่มผู้บริโภค ได้รับความเป็นธรรมตามสมควร (Nye and Morpurgo. 1967 : 606 - 610)

สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง (ค.ศ. 1914 - 1917) ยุคแห่งการเฟื่องฟู (ค.ศ. 1921 - 1929) และยุคเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (ค.ศ. 1929 - 1932)

สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งกับฝ่ายสัมพันธมิตรเนื่องจากความต้องการ ผลประโยชน์ทางการค้าและการขยายจากนานาชาติ และการโฆษณาชวนเชื่อของอังกฤษว่าความ ต้องการขยายอำนาจของเยอรมันนั้นอันตรายต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย (Nye and Morpurgo. 1967 : 640 - 641) เพราะขณะนั้นทั้งอังกฤษและอเมริกาต่างต้องการเผยแพร่ ระบอบประชาธิปไตยในโลกเสรี จึงเห็นวาระบอบเผด็จการเป็นฝ่ายตรงข้าม

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ประเทศในยุโรปได้รับความเสียหายมากจนไม่สามารถผลิตสิ่งต่าง ๆ ได้ สหรัฐอเมริกาขายสินค้าอุปโภคและบริโภคให้แก่ยุโรป ทำให้ได้รับผลกำไรมหาศาล ประกอบกับ การพัฒนาอุตสาหกรรมของสหรัฐอเมริกาก็เจริญยิ่งขึ้นที่ ดังนั้นในระหว่าง ค.ศ. 1921 - 1929

สหรัฐอเมริกาอยู่ในสภาวะเฟื่องฟูซึ่งเป็นการกลับเข้าสู่ยุคทองของอุตสาหกรรมอีกครั้ง (The Golden Twenties) ธุรกิจทุกอย่างเจริญขึ้น ปัญหาแรงงานหมดไปเพราะมีงานให้คนทำมากขึ้น ทำให้ชาวอเมริกันมีความเป็นอยู่ดีและมีเงินในกระเป๋า นอกจานี้ยังมีอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ เกิดขึ้น เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ เป็นต้น ความเจริญในเมืองมีมากกว่าเดิม เช่น มีภัตตาคาร มีอพาร์ทเมนต์ใหญ่ ๆ มีถนนลาดยาง สะพาน ไฟฟ้า และระบบการคมนาคมส่งเจริญแพร่หลาย การปล่อยให้เอกชนค้าขายแข่งขันกันเองโดยรัฐบาลไม่ไปยุ่งเกี่ยว ทำให้ธุรกิจและอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว (Nye and Morpurgo. 1967 : 654)

จนกระทั่ง ค.ศ. 1929 เกิดปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำในสหรัฐอเมริกา (The Great Depression) ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจากรัฐบาลปล่อยให้เอกชนแข่งขันกันอย่างเสรีมากเกินไป โดยรัฐบาลไม่ควบคุมราคาควบคุม และการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกินกำลังบริโภค เพราะในระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง โรงงานอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาเร่งผลิตเพื่อส่งสินค้าไปขายยังประเทศคู่สงครามและประเทศอื่น ๆ ในยุโรป เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ความต้องการสินค้าจากสหรัฐอเมริกาลดน้อยลง เพราะประเทศเหล่านั้นพยายามผลิตใช้เอง และมีการตั้งกำแพงภาษีสินค้าทางชาติ แต่โรงงานอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาไม่ลดจำนวนการผลิตแม้ว่าสินค้าผลิตออกมานั้นยังจำหน่ายไม่ไ้ก็ตาม แม่แพชานาโคขยายเนื้อที่เพาะปลูกเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรให้เพียงพอความต้องการของประเทศในยุโรปในช่วงเกิดสงคราม เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ชาวนาไม่สามารถลดการผลิตลงได้เพราะชาวนาเก็บเงินจากธนาคาร ปัญหาของสหรัฐอเมริกาคือ สินค้าอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมมีจำนวนมากและขายไม่ได้ เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมต้องล้มละลาย ชาวนาต้องเป็นหนี้สินไม่มีเงินซื้อสินค้าบริโภค กรมกรรทของว่างงาน (Gruver. 1981 : 678 - 679) ธนาคารแห่งชาติ และตลาดหุ้น ประสบภาวะล้มละลาย ทำให้ชนชั้นแรงงานประสบภาวะเดือดร้อนเพราะลงทุนซื้อหุ้นเพื่อต้องการได้รับผลตอบแทนสูงในอนาคต (สมร นิติพันธ์ประภาศ 2525 : 178)

ชาวอเมริกันประสบกับความเดือดร้อนเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ นักธุรกิจต้องล้มละลาย ประชาชนเผชิญปัญหาความอดอยากและไร้ที่อยู่อาศัย สภาพที่อยู่อาศัยนั้นเป็นเพียงหรือกระท่อมสร้างจากกล่องกระดาษ และเศษสังกะสี บรรดาพวกตถกงานต่างมุ่งหน้าสู่เมืองใหญ่

ความหวังเพียงเพื่อให้โรงงานแร่บรอนซ์กลางเล็กจางจางคนรับใช้ และหันมาอาศัยอยู่บน
ที่ขนาดเล็กลง หรือพักในอพาร์ทเมนต์ (สมร นิทัศน์ประภาส 2525 : 84 - 88)

ประธานาธิบดีฮูเวอร์ (Hoover) พยายามที่จะแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำครั้งนี้ แต่
ไม่ประสบผลสำเร็จ เมื่อประธานาธิบดีรูสเวลต์ (Roosevelt) ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี
คนใหม่ของสหรัฐอเมริกา เขาได้เสนอโครงการนิวดีล (The New Deal) มุ่งฟื้นฟูอุตสาหกรรม
และแรงงาน ฟื้นฟูการเกษตรกรรมและการบรรเทาทุกข์ ทำให้สามารถแก้ไขปัญหาได้สำเร็จ
(อรพินท พงษ์ภักดี 2521 : 244 - 246)

สงครามโลกครั้งที่สอง (ค.ศ. 1941 - 1945) สงครามเย็น (ค.ศ. 1945 - 1967) และ
สงครามเกาหลี (ค.ศ. 1950 - 1951)

ช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1932 ความคิดเห็นของชาวอเมริกันแยกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่าย
ยึดในความโดดเดี่ยว (Isolationist) และฝ่ายมุ่งสร้างความสัมพันธ์กับนานาชาติ
(Internationalist) ฝ่ายยึดในความโดดเดี่ยวเห็นว่า มหาสมุทรแปซิฟิก และมหาสมุทร
แอตแลนติกสามารถป้องกันสหรัฐอเมริกาปลอดภัยจากการโจมตีจากยุโรป ทลอคคนในขณะนั้น
รัฐบาลกำลังมุ่งแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่และกลุ่มที่ยึดนโยบายโลกเดียวนั้นเห็นว่า
สงครามเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงเพราะสงครามไม่ได้นำมาซึ่งความยุติธรรม ความสงบที่แท้จริง
แต่อย่างใด ดังนั้นเพื่อเป็นการต่อต้านสงครามกลุ่มที่ยึดในความโดดเดี่ยวนั้นมีอิทธิพลทำให้รัฐบาล
ต้องออกกฎหมายยึดมั่นในความเป็นกลาง (The Neutrality Act) และไม่เข้ายุ่งเกี่ยวใน
สงคราม การที่รัฐบาลจำกัดอิสรภาพทางทะเล การเดินทางออกนอกประเทศอย่างเสรีและสิทธิ
ในการค้ากับประเทศคู่สงครามนั้น ทำให้ฝ่ายมุ่งสร้างความสัมพันธ์กับนานาชาติหวาดวิตกว่า
หากรัฐบาลยังคงปฏิเสธให้การช่วยเหลือแก่ประเทศที่ได้รับความทุกข์ทรมานแล้วสหรัฐอเมริกาต้อง
อยู่ในสภาพโดดเดี่ยวท่ามกลางศัตรู (อรพินท พงษ์ภักดี 2521 : 225) ในที่สุดสหรัฐอเมริกา
ตัดสินใจเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 2 กับฝ่ายพันธมิตร

ขณะเริ่มเกิดสงคราม สหรัฐอเมริกายุบายรักษานโยบายความเป็นกลางในตอนแรกและ
ไกล่เกลี่ยกับประเทศคู่สงคราม แต่สหรัฐอเมริกาที่มีความลำเอียงเข้าข้างฝ่ายอังกฤษที่ต่อต้านเยอรมัน
จึงได้จัดใหม่นโยบายเหลือพันธมิตรซึ่งสร้างความไม่พอใจให้แก่เยอรมัน ทำให้เยอรมันหันมาทำ

สงครามกับสหรัฐอเมริกาโดยไม่มีการประกาศสงครามแต่อย่างใด และญี่ปุ่นทำสงครามกับ
 สหรัฐอเมริกา โดยไม่ได้ประกาศสงครามเช่นกัน สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามเมื่อถูก
 ญี่ปุ่นทิ้งระเบิด ณ ท่าเพิร์ลฮาร์เบอร์ อันเป็นที่ตั้งของฐานทัพเรืออเมริกา ผลของสงครามคือ
 ฝ่ายอักษะพ่ายแพ้แก่ฝ่ายพันธมิตร (โกวิท วรพิพัฒน์ 2518 : 278 - 279)

ผลของสงครามทำให้เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาคើขึ้นเพราะไม่มีสมรภูมิรบอยู่ใน
 สหรัฐอเมริกา ดังนั้นสหรัฐอเมริกาจึงไม่ได้รับความเสียหายมากนัก สงครามช่วยจัดปัญหา
 การว่างงานเนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมเร่งผลิตอาวุธและสินค้าเพื่อใช้ในสงครามจึงต้องการ
 แรงงานจำนวนมาก ขณะเดียวกันชาวอเมริกันช่วงวัย 18 ถึง 44 ปี ต้องเข้าร่วมในกองทัพ
 ทำให้บรรดาพวกนิโกรเข้ามาเป็นแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มจำนวนมากขึ้น การเร่งรีบ
 ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมนี้ได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของชาวนิโกร โดยที่พวกนิโกรต้องอพยพจากท้องถิ่น
 ชนบททางตอนใต้มาสู่เมืองอุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น ชิคาโก (Chicago) ดีทรอยท์ (Detroit)
 และลอสแอนเจลิส (Los Angeles) นอกจากนั้นสงครามยังช่วยจัดปัญหาการผลิตสินค้า
 เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมที่ผลิตมากเกินไป โดยส่งไปขายยังตลาดต่างประเทศ โดยเฉพาะ
 ในประเทศที่ได้รับความเสียหายจากสงครามจนไม่สามารถผลิตอะไรได้เลย ขณะเดียวกัน
 บรรดาเหล่าทหารกลับจากประจำการจำนวนหลายล้านคนได้กลับมาหารายาและถูกรัก ทำให้
 อัตราการแต่งงานและอัตราการเกิดสูงขึ้น รวมทั้งมีการพัฒนาที่พักอาศัยโดยการสร้างบ้านใหม่
 เพิ่มขึ้นด้วย เพราะเกิดการขาดแคลนบ้านพักอาศัย การเปลี่ยนชีวิตจากทหารมาเป็นพลเรือน
 รัฐบาลให้ความช่วยเหลือโดยการให้กู้ยืมเงินเพื่อลงทุนทางด้านการธุรกิจและเกษตรกรรม วิถีชีวิต
 ของสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงเช่นกันโดยมีจำนวนของผู้อยู่ที่ทำงานหาเลี้ยงชีพเพิ่มขึ้น สงครามโลก
 ครั้งที่สองเอื้อโอกาสให้ทุกคนโดยทุกคนมีโอกาสเสี่ยงเพื่อความสำเร็จเพราะเขาสามารถหาเงิน
 ได้โดยง่ายคายจากงานทุกประเภท จึงส่งผลให้ชนชั้นแรงงานหลายล้านคนกลายเป็นชนชั้นกลาง
 ในที่สุด (Gruver. 1981 : 729, 771)

อย่างไรก็ตามผลของสงครามทำให้เกิดปัญหาสังคมต่าง ๆ ได้แก่ ปัญหาการละทิ้งเด็ก
 ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาอาชญากรรมและปัญหาทางเพศ สงครามทำให้คนเขาทำงานในกองทัพ
 สามัภรรยาพลัดพรากจากกัน อันเป็นสาเหตุหนึ่งทำให้ภรรยาเกิดความเหงาจึงประพฤติตนไร้อรรถธรรม
 จนอาจถึงกรรมและไม่ต้องการเด็กในครรภ์ นอกจากนี้ผู้หญิงสามารถหาเลี้ยงตนเองได้มากขึ้น เมื่อ

ชีวิตแต่งงานล้มเหลวจึงทำการหย่าร้าง อีกประการหนึ่งการที่บิดา มารดาบุ่งทำงานหาเลี้ยง
ครอบครัวจนไม่มีเวลาอยู่ใกล้ชิดกับลูกทำให้ลูกหาเหว เมื่อเกิดปัญหาที่ขาดคนปรึกษา จึงกลายเป็น
อาชญากร ประการสุดท้ายปัญหาทางเพศนั้นเกิดจากการมีอัตราทางเพศ และความเหงา
เปล่าเปลี่ยวทำให้ต้องมีความสัมพันธ์กับคนอื่นแต่งงาน ดังนั้น เป็นต้น

นอกจากนี้สงครามโลกครั้งที่สองยังส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างต่างประเทศกับ
สหรัฐอเมริกา โดยได้มีการรวมมือกันจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ (United Nations)
เพื่อแก้ไขปัญหาย่างสันติวิธี ซึ่งสหรัฐอเมริกาและรัสเซียเข้าร่วมเป็นสมาชิกด้วย แต่เนื่องจาก
ทั้งสองฝ่ายต่างขาดความไว้วางใจต่อกัน มาตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่หนึ่งเพราะเกิดความไม่พอใจ
ต่อกันเมื่อต่างฝ่ายต่างพยายามขยายอิทธิพลของตน ดังนั้นจึงต่างพยายามปกป้องผลประโยชน์
ของตนเองให้มากที่สุด ขณะนั้นความขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซียในสหประชาชาติ
ยังคงดำเนินอยู่จนเป็นสาเหตุนำไปสู่สงครามเย็น (The Cold War) แต่ไม่มีการใช้กำลัง
ปะทะกัน สหรัฐอเมริกกลายเป็นผู้นำกลุ่มประชาธิปไตย ขณะที่รัสเซียเป็นผู้นำกลุ่มคอมมิวนิสต์
สหรัฐอเมริกาได้ประกาศว่าทฤษฎีแมน (Truman Doctrine) เพื่อช่วยเหลือประเทศที่ยัง
ช่วยตัวเองไม่ได้และแผนการมาร์แชล (Marshall Plan) เพื่อช่วยเหลือในการฟื้นฟูเศรษฐกิจ
ในยุโรปตามลำดับ รัสเซียดำเนินการตอบโต้ด้วยการลงนามในสนธิสัญญาวอร์ซอ (Warsaw Pact)
เป็นสนธิสัญญาไมตรีที่ช่วยความร่วมมือทางทหารและเพื่อเชื่อมโยงประเทศคอมมิวนิสต์ใน
ยุโรปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (สุริย์ พงษ์จันทร์ 2523 : 238 - 241) ในตะวันออกไกลนั้น
แม้ว่าสหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือแก่รัฐบาลจีนคณะชาติเมื่อถูกจีนคอมมิวนิสต์ซึ่งได้รับ
การสนับสนุนโดยรัสเซียขับไล่ออกนอกประเทศไป (Nye and Morpurgo. 1967 : 685)

ใน ค.ศ. 1950 เกิดสงครามเกาหลีขึ้นเป็นสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซีย
ก่อนที่สงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงนั้นประเทศเกาหลีถูกแบ่งออกเป็นประเทศเกาหลีเหนือปกครอง
โดยรัสเซียและประเทศเกาหลีใต้ปกครองโดยสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่น ๆ โดยมีเส้นขนานที่
38° เหนือ เป็นเขตแดน แต่กองทัพของเกาหลีเหนือได้บุกข้ามเส้นขนาน 38° เหนือ เข้าไปใน
ดินแดนเกาหลีใต้ กองทัพของสหประชาชาติได้คอยโต้โดยขับพวกกองทัพเกาหลีเหนือขึ้นไปถึง
พรมแดนจีน กองทัพคอมมิวนิสต์จีนทำการรบกับกองทัพสหประชาชาติ สหรัฐอเมริกาเกิดความลังเลใจ

ที่จะทำสงครามต่อไปเนื่องจากเหตุการณ์อาจลุกลามกลายเป็นสงครามกับจีนได้ ดังนั้นจึงได้เจรจา ยุติสงครามในที่สุด (Nye and Morpurgo. 1967 : 688 - 689)

หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองชาวอเมริกันต่างพากันหวาดกลัวภัยคอมมิวนิสต์เนื่องจากการขาดความเข้าใจถึงสาเหตุของการปฏิวัติของคอมมิวนิสต์ในประเทศจีน การที่รัสเซียสามารถสร้างระเบิดปรมาณูได้และสงครามเกาหลี สาเหตุนี้ทำให้ชาวอเมริกันเกิดความวิตกกังวลอย่างมากว่าตนเอง เพื่อระงับความหวาดกลัวภัยคอมมิวนิสต์และเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ ประธานาธิบดีทรูแมน (Truman) ได้คณะกรรมการเพื่อสอบสวนปัญหาความจงรักภักดี คณะกรรมการชุดนี้ได้ปลดเจ้าหน้าที่รัฐบาลออกจากตำแหน่งด้วยข้อกล่าวหาว่า ขาดความจงรักภักดีหรือกระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (Gruver. 1981 : 762 - 763)

สหรัฐอเมริกาจึงประสบปัญหาความมั่นคงทางการเมืองอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีผู้พยายามกำจัดฝ่ายรัฐบาล โดยการโฆษณาชวนเชื่อ ดังจะเห็นได้จาก โจเซฟ แม็คคาร์ธี (Joseph R. McCarthy) วุฒิสมาชิกพรรครีพับลิกัน (Republican) แห่งวิสคอนซิน (Wisconsin) ได้ฉวยโอกาสที่เกิดความหวาดกลัวภัยคอมมิวนิสต์โดยการโจมตีกล่าวหาผู้นำทางการเมืองและกองทัพว่าเป็นคอมมิวนิสต์ทำให้พรรครีพับลิกันประสบชัยชนะในการเลือกตั้งในปี 1952 (Nye and Morpurgo. 1967 : 707)

ข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการขาดความจงรักภักดีต่อรัฐบาลอเมริกันนั้นสร้างความตื่นตระหนกในหมู่ประชาชนอเมริกันเป็นอย่างมากจึงต้องการให้ออกกฎหมายควบคุมพรรคคอมมิวนิสต์ในสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1950 รัฐสภาได้ออกกฎหมายซึ่งส่วนใหญ่ประชาชนรู้จักในนามกฎหมายแม็คคาร์เรน (The McCarran Act of 1950) โดยกำหนดให้กองการคอมมิวนิสต์ดำเนินการจัดสมาชิกส่งให้แก่อธิบดีกรมอัยการ (Gruver. 198 : 764)

ในศตวรรษที่ยี่สิบประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเหตุการทางการเมืองที่สำคัญเกิดขึ้น ได้แก่ สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ยุคแห่งการเฟื่องฟู ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ สงครามโลกครั้งที่สอง สงครามเย็น และสงครามเกาหลี ผลจากเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ชีวิตของชาวอเมริกันเปลี่ยนแปลงไปโดยได้มีการนำเครื่องจักรมาใช้ในการผลิตเพื่อเร่งผลิตให้ทันกับความต้องการของประชากรที่กำลังเพิ่มจำนวนมากขึ้น มีผู้อพยพหลั่งไหลเข้ามาเป็นจำนวนมากอย่างไม่ขาดระยะ แม่น้ำฮาวนาและซานโกโรทางตะวันตกของตอนอพยพเข้ามาหางานทำในเมืองใหญ่ ชาวเมือง

ลวนแพของการความร่ำรวยจึงทำทุกอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและความต้องการของตนเอง
 เงินกลายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิต มนุษย์ด้วยกันก็มีคุณค่าน้อยลงในขณะที่การแข่งขันทางธุรกิจ
 มีมากยิ่งขึ้น พวกเขามีความทะเยอทะยานไม่สิ้นสุด และมีความต้องการครอบครองเงินเป็นจำนวนมาก
 ดังนั้นสหรัฐอเมริกาจึงได้พัฒนาไปสู่ระบบทุนนิยม (Capitalism) คนไม่ได้เห็นคุณค่าของ
 ความเป็นมนุษย์นอกจากผลของของ ทุกคนต่างแข่งขันกันในเชิงธุรกิจเพื่อครอบครองวัตถุ
 สิ่งของ นอกจากนั้นผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้สหรัฐอเมริกากลายเป็นผู้นำแห่งโลกประชาธิปไตย
 หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองแล้วชาวอเมริกันส่วนใหญ่ต่างหวาดกลัวว่ารัสเซียได้ประสบความสำเร็จ
 ในการครอบครองโลกเนื่องจากชาวอเมริกันมีความภาคภูมิใจในชาติและมีความกิตติภาพสหรัฐอเมริกา
 เป็นชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จึงไม่ต้องการให้รัสเซียกลายเป็นเจ้าโลกแทนชาติของตน ความหวาดเกรงภัย
 คอมมิวนิสต์นี้เองทำให้เกิดปัญหาความมั่นคงภายในประเทศ อย่างไรก็ตามสหรัฐอเมริกาในศตวรรษ
 ที่สี่สิบนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเหตุการณ์ทางการเมืองที่นำประเทศสหรัฐอเมริกาไปสู่
 ความเป็นชาติมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่ชาติหนึ่ง

ชีวประวัติและผลงานของอาเธอร์ มิลเลอร์

อาเธอร์ แอชเชอร์ มิลเลอร์ (Arthur Asher Miller) เกิดเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม
 ค.ศ. 1915 ถนนสายตะวันออกที่ 112 ตำบลฮาร์เล็ม (Harlem) เมืองแมนฮัตตัน (Manhattan)
 รัฐนิวยอร์ก (New York) มิลเลอร์เป็นบุตรคนที่สองจากจำนวนสามคนของนายอิสซาคอร์
 และนางออกัสตา (Augusta) ครอบครัวของเขาเป็นชาวยิวที่อพยพมาจากออสเตรีย (Austria)
 และเป็นครอบครัวระดับชนชั้นกลาง (Middle Class) บิดาของมิลเลอร์เป็นเจ้าของธุรกิจ
 ผลิตภัณฑ์หนัง

เมื่อมิลเลอร์ยังเด็กเขาศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งในฮาร์เล็ม จนกระทั่ง ค.ศ. 1920
 ครอบครัวของเขาต้องอพยพไปอยู่ที่ถนนสายตะวันออกที่ 3 ในเมืองบรูคลิน (Brooklyn) เพราะได้รับ
 ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ มิลเลอร์ย้ายมาเข้าโรงเรียนมัธยมอับราฮัม ลินคอล์น
 (Abraham Lincoln High School) และจบการศึกษาใน ค.ศ. 1932 เนื่องจากภาวะ
 เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ทำให้มิลเลอร์พลาดโอกาสเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเพราะเขาต้อง

ทำงานหาเลี้ยงครอบครัว เขาเปลี่ยนงานหลายอาชีพตั้งแต่เป็นน้องของสถานวิทุทองถิ่น
เป็นคนขับรถบรรทุก เป็นเสมียนในโรงงานผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์รถยนต์อยู่ที่ถนนสายที่ 10
เมืองแมนฮัตตัน (Manhattan) มิลเลอร์มีอาชีพเป็นเสมียนนานมากกว่า 2 ปี โดยมีรายได้
อาทิตย์ละ 15 ดอลลาร์ จากการประกอบกิจการในงานอาชีพค้าปลีกปรากฏอยู่ในแต่ละครั้ง

A Memory of Two Mondays (1955)

จากการทำงานมิลเลอร์สามารถเก็บเงินเพื่อใช้ในการศึกษาต่อ ในปี ค.ศ. 1934
เขาศึกษาในภาควิชาวารสารศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน (The University of Michigan)
และเป็นผู้สื่อข่าวและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ของนักศึกษาชื่อ หนังสือพิมพ์มิชิแกนเดย์รายวัน
(The Michigan Daily) ค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนนั้นเขาได้จากการทำงานเป็น
ผู้เลี้ยงหมูในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัย

ใน ค.ศ. 1936 มิลเลอร์เขียนบทละครเรื่องแรกคือ No Villain โดยใช้เวลา
เพียง 6 วัน ซึ่งเป็นช่วงหยุดภาคเรียนในฤดูใบไม้ผลิในเดือนมีนาคม ในเดือนกันยายน มิลเลอร์
ได้ย้ายจากภาควิชาวารสารศาสตร์มาศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษและได้เปลี่ยนบทละครเรื่องเก่า
คือ No Villain มาใช้ชื่อใหม่เป็น They Too Arise (Welland. 1979 : 9)

ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1937 มิลเลอร์ศึกษาวิชาการเขียนบทละครกับศาสตราจารย์
เคนเนธ ที โรว์ (Professor Kenneth T. Rowe) ซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาการละคร จาก
การเป็นนิสิตภาควิชาภาษาอังกฤษที่ศึกษาเรื่องการเขียนบทละคร มิลเลอร์ได้เขียนบทละคร
เรื่องใหม่คือ Honors at Dawn (1936) ส่วนบทละครเรื่องใหม่อีกเรื่องหนึ่งคือ The Great
Disobedience ได้มีการจัดแสดงขึ้นที่โรงละครของมหาวิทยาลัย ใน ค.ศ. 1938 มิลเลอร์
สำเร็จการศึกษาโดยได้รับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตจากภาควิชาภาษาอังกฤษและวรรณคดี
(Martin. 1978 : 811)

ใน ค.ศ. 1940 มิลเลอร์แต่งงานกับแมรี เกรซ สแลตเทอรี (Mary Grace
Slattery) ซึ่งเป็นลูกสาวของพนักงานขายประกันผู้นับถือศาสนาคริสต์ (Catholic)
และเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกันกับมิลเลอร์ หลังจากแต่งงานมิลเลอร์และครอบครัวใช้ชีวิต
อยู่ที่เมืองบรูคลิน (Brooklyn) เขามีลูก 2 คน คือ เจน เอลเลน (Jane Ellen) และโรเบิร์ต
อาเธอร์ (Robert Arthur) แต่เดิมทีบิดามิเลอร์ก็ได้หย่ากับภรรยา (Bentley.

1984 : 138) ใน ค.ศ. 1956 เขาแต่งงานครั้งที่สองกับดารานาฏยตร์คือ มารีลีน มอนโร (Marilyn Monroe) แต่ภรรยาอีกภรรยาหนึ่งเมื่อวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1961 อีกหนึ่งปีต่อมา เขาแต่งงานครั้งที่สามกับ อินจ มอราธ (Inge Morath) ซึ่งเป็นช่างภาพชาวออสเตรเลีย (Matlaw. 1972 : 526)

เมื่อมิลเลอร์สำเร็จการศึกษาเขาทำงานที่ เดอะ เฟดเทอรัล เธียเตอร์ โปรเจกต์ (The Federal Theater Project) ในนครนิวยอร์ก เขาเขียนบทละครวิทยุและเขียนสคริปต์สำหรับการแสดงต่าง ๆ ให้แกบริษัทโคลัมเบีย (The Columbia Workshop CBS) และบริษัทคาเวลเคท อเมริกา (Cavalcade of America NBC) (Martine.

1975 : xii)

มิลเลอร์ได้รับการปฏิเสธไม่ให้เข้าร่วมในกองทัพเนื่องจากเขาของเขามาจากการเล่นฟุตบอลในวัยเด็ก มิลเลอร์ได้รับการวางใจให้รวบรวมข้อมูลจากค่ายทหารเพื่อนำมาจัดทำภาพยนตร์เรื่อง The Story of G.I. Joe (1945) ในขณะที่ทำการรวบรวมข้อมูลนั้น มิลเลอร์เขียนบันทึก บันทึกข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับภายในค่ายทหาร ตบมาโคจจัดพิมพ์เป็นหนังสือ Situation Normal (1944) นอกจากนี้มิลเลอร์ยังเขียนนวนิยายเรื่อง Focus (1945) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อต้านลัทธิของชาวยิว (Anti - Semitism) (Matlaw. 1972 : 526)

หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองมิลเลอร์กลายเป็นนักเขียนบทละครที่ประสบความสำเร็จ เขาวางบทละครเรื่องแรกของเขาคือ The Man Who Had All the Luck (1944) ไม่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย แต่บทละครเรื่องต่อมาคือ All My Sons (1947) เป็นบทละครที่ได้รับความนิยมสำเร็จเป็นครั้งแรก บทละครเรื่องถัดมาคือ Death of a Salesman (1949) ก็ได้รับความนิยมสำเร็จโดยได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prize) หลังจากนั้นเป็นบทละครเรื่อง The Crucible (1953) และ A View from the Bridge (1955) ซึ่งต่างก็ประสบความสำเร็จเช่นกัน ดังนั้นบทละครในวาทของเขานิยมประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก (Welland.

1938 : 10)

เมื่อคณะกรรมการการสอบสวนพฤติกรรมที่ไม่ใช่อเมริกัน (The House Committee on Un - American Activities) ทำการสอบสวนเจ้าหน้าที่รัฐบาลและผู้นับถือศาสนาในวงการบันเทิงเกี่ยวกับข้อหาการเป็นคอมมิวนิสต์ มิลเลอร์เป็นคนหนึ่งที่ถูกสอบสวนและยังมี คิลฟฟอร์ด

โอเด็ตส์ (Clifford Odets) นักเขียนบทละครหัวเอียงซ้ายในสมัยก่อนสงครามได้ถูก
หมายเรียกตัวจากคณะกรรมการ โอเด็ตส์ได้สารภาพว่าเขาเป็นคอมมิวนิสต์ในช่วงระหว่าง
ค.ศ. 1920 - 1929 และยังคงเขียนบทละครในวงการละครว่าเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์
ต่อมาเขาให้การปฏิเสธเหมือนกับคนอื่น ๆ กระทั่งและได้พยายามชี้แจงถึงความแตกต่าง
ระหว่างลัทธิคอมมิวนิสต์กับเสรีภาพส่วนบุคคล จนกระทั่งชอกลาวหาเกี่ยวกับความเป็นคอมมิวนิสต์
ได้มีความเกี่ยวข้องกับมิลเลอร์ด้วยเช่นกัน ใน ค.ศ. 1956 มิลเลอร์ถูกเรียกตัวไปสอบสวน
ในข้อหาว่ามีส่วนร่วมในการประชุมกับพรรคคอมมิวนิสต์ มิลเลอร์ได้ให้การปฏิเสธที่จะเอ่ยชื่อ
บุคคลที่เขาพบปะเพราะเขายืนยันในเสรีภาพส่วนบุคคลจึงไม่ยอมตอบคำถามที่เป็นไปในทางที่
ทำให้บุคคลอื่นที่ตนรู้จักต้องเดือดร้อนเสียหาย มิลเลอร์กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

Mr.Chairman, I understand the philosophy behind this question
and I want you to understand mine. When I say this, I want
you to understand that I am not protecting the Communists on
the Communist Party. I am trying to, and I will, protect
my sense of myself. I could not use the name of another
person and bring trouble on him...I take the responsibility for
everything I have ever done, but I cannot take responsibility
for for another human being. (Bigsby. 1984 : 191 citing
Miller. 1955 : 45)

มิลเลอร์ไม่ได้เป็นสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์ ข้อเท็จจริงนี้เห็นได้จากจดหมายยืนยัน
จากเทเนซี วิลเลียมส์เขียนถึงรัฐบาลเมื่อทราบว่ามิลเลอร์ถูกปฏิเสธไม่ให้เดินทางไปเปิด
การแสดงละครของตนเองคือ The Crucible ที่กรุงบรัสเซลส์ (Brussels) ในจดหมาย
ของวิลเลียมส์ กล่าวว่า "...He (Miller) is one man that I (Williams) could
never suspect of telling a lie, and he has categorically stated that
he has not supported Communism or been a Communist..." (Bigsby.
1984 : 200 citing Williams. n.d.)

เมื่อมิลเลอร์ถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์นั้น เขาได้รับการตัดสินให้ตกอยู่ในสภาพของ
ผู้ต้องสงสัยเป็นเวลา 30 วัน และถูกปรับเป็นเงิน 500 ดอลลาร์ มิลเลอร์ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาล
และได้รับการปล่อยตัวในที่สุด (Gassor and Quinn. 1970 : n.d.)

ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1955 ถึง ค.ศ. 1964 นั้น มิลเลอร์ไม่ได้เขียนบทละคร
เรื่องใหม่เลย นอกจากนวนิยายเรื่องหนึ่งคือ The Misfit (1961) ซึ่งต่อมาได้จัดทำเป็น
ภาพยนตร์ ต่อมาเขาเริ่มเขียนบทละครเรื่อง After the Fall (1964) Incident
at Vichy (1964), I Don't Need You Any More (1967), The Price (1968),
Fame and The Reason Why (1971), The Creation of the World and Other Business
(1973), Up from Paradise (1974) and The Archbishop's Ceiling (1976)
บทละครเหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จมากเท่ากับบทละครในตอนแรก

มิลเลอร์สนใจในผลงานของอิมเซินและยังได้ดัดแปลงบทละครมาจากเรื่อง An Enemy
of the People ของอิมเซินอีกด้วย อิมเซิน (Ibsen. 1828 - 1906) เป็นนักเขียนบทละคร
สะท้อนสังคมที่มีอิทธิพลต่อมิลเลอร์ อิมเซินได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาของการละครสมัยใหม่ ซึ่ง
เขียนบทละครเกี่ยวกับปัญหาสังคม โดยเสนอความจริงอย่างตรงไปตรงมา บทสนทนาในละครของเขา
เป็นภาษาที่ไร้พุงกัณฑ์ไป ลักษณะดังกล่าวนี้เองที่ส่งผลต่อบทละครของมิลเลอร์ ดังจะเห็นว่า
มิลเลอร์ใช้บุคคลธรรมดาเป็นตัวละครที่เสนอข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในสังคม (Hayman.
1973 : 331) นอกจากนั้นมิลเลอร์ยังเห็นว่า สังคมมีอิทธิพลต่อมนุษย์ การต่อสู้ของตัวละครเป็น
ผลมาจากการยอมรับหรือปฏิเสธสภาพของสังคม เป็นผู้สร้างขึ้น (รัชนี เภาเหลืองทอง 2521 : 10)
มนุษย์กับสังคมไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะมนุษย์เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ในการที่จะเข้าใจบุคคล
โดยปราศจากการพิจารณาถึงสังคมที่เขาอาศัยอยู่ (Carson. 1982 : 328) นอกจากมิลเลอร์
ยังได้ใช้ภาษาธรรมชาติในบทละครของเขามากขึ้น เนื่องจากในการเขียนบทละครของเขานั้น
เขาได้ใช้กลวิธีหลายอย่าง เช่น แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมและแบบพรรณานิยม จากตัวอย่าง
บทละครเรื่อง All My Sons เป็นแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม แต่ในเรื่อง Death of a
Salesman และ A View from the Bridge ใช้แนวการเขียนทั้งสองแบบผสมกัน ฉะนั้นบทละคร
สะท้อนสังคมของมิลเลอร์ เสนอความจริงโดยใช้กลวิธีหลายอย่างขึ้นอยู่กับลักษณะของการนำเสนอ
บทละครของเขาเป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมที่คนทั่วไปคุ้นเคย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิต

ประจำวันก็พบเห็นกันทั่วไป แต่คนเหล่านั้นมักจะคาดคิดไม่ถึงมาก่อน จะเห็นได้ว่ามิลเลอร์พยายามเสนอสิ่งเหล่านี้ให้ปรากฏขึ้นมาอย่างเด่นชัด (Miller. 1957 : 3, 11) จากผลงานด้านการละครของมิลเลอร์ทำให้มิลเลอร์ได้รับยกย่องว่าเป็นนักการละครที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ผลงานของมิลเลอร์

1. บทละคร

1. No Villain (1936) ไม่ได้รับการตีพิมพ์
2. They Too Arise (1937)
3. Honors at Dawn (1937)
4. The Great Disobedience (1938) ไม่ได้รับการตีพิมพ์
5. The Grass Still Grows (1939) ไม่ได้รับการตีพิมพ์
6. Listen My Children (1939) ไม่ได้รับการตีพิมพ์
7. The Golden - Years (1939 - 1940) ไม่ได้รับการตีพิมพ์
8. The Half - Bridge (1941 - 1943) ไม่ได้รับการตีพิมพ์
9. That They May Win (1943)
10. The Man Who Had All the Luck (1944)
11. All My Sons (1947)
12. Death of a Salesman (1949)
13. An Enemy of the People (1950) คัดแปลงมาจากบทละครของอ็องเตน
14. The Crucible (1953)
15. A Memory of Two Mondays (1955)
16. A View from the Bridge (1956)
17. After the Fall (1964)
18. Incident at Vichy (1964)

19. The Price (1968)
20. Fame and the Reason Why (1970)
21. The Creation of the World and Other Business (1972)
22. Up from Paradise (1974)
23. The Archbishop's Ceiling (1976)

2. บทละครวิทยุ

1. The Pussycat and the Expert Plumber Who Was A Man
2. William Ireland's Confession
3. The Four Freedom ไม่ได้รับการตีพิมพ์
4. Grandpa and the Statue
5. The Story of Gus
6. The Guardsman คัดแปลงมาจากบทละครของเฟอเรนซ์ มอลนาร์

(Ferenc Molnar)

7. Three Men and a Horse คัดแปลงมาจากบทละครของจอร์จ แอมบอทท์ และจอห์น ซี โสตัน

3. ภาพยนตร์

1. Story of G.I. Joe (1945)
2. The Misfits (1961)

4. นวนิยาย

1. Focus (1945)
2. The Misfits (1961)

5. เรื่องสั้น

- I Don't Need You Any More (1967)

6. ผลงานก่อน ๆ

1. Situation Normal (1944)
2. Jane's Blanket (1963)
3. In Russia (1969)
4. In the Country (1977)
5. The Theatre Essays of Arthur Miller (1977)
6. Chiness Encounters (1979)
7. Salesman in Beijing (1984)

เรื่องย่อละครที่นำมาวิเคราะห์

All My Sons (1974)

ตัวละคร

โจ เคลเลอร์ (Joe Keller) เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์เครื่องบิน วัยย่าง 60 ปี

เคท เคลเลอร์ (Kate Keller) ภรรยาของโจ

คริส เคลเลอร์ (Chris Keller) บุตรชายของโจ

แอนน์ ดีเวอร์ (Ann Deever) คุณหมของบุตรชายของโจ

จอร์จ ดีเวอร์ (George Deever) พี่ชายของแอน

ดร.จิม เบย์ลิสส์ (Dr. Jim Bayliss) เพื่อนบ้านของโจ

ซู เบย์ลิสส์ (Sue Bayliss) ภรรยาของจิม

แฟรงค์ ลูเบีย (Frank Lubey) เพื่อนบ้านของโจ

ลีดียา ลูเบีย (Lydia Lubey) ภรรยาของแฟรงค์

เบิร์ต (Bert) เด็กชายที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงกับโจ

ละครเรื่องนี้เกิดขึ้นที่บริเวณบ้านในเมืองหนึ่งซึ่งในอเมริกาเมื่อสามปีหลังจากที่โจ

ได้รับการกล่าวหาว่าได้อัดชิ้นส่วนอุปกรณ์เครื่องบินที่ชำรุดให้แกกองทัพอากาศ 21 คน ต้อง

เสียชีวิต แต่ในขณะที่มีการพิจารณาตัดสินใจปฏิเสธที่จะรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นโดยโยนความผิดไปกับทีมงานของเขา คือ มิสเตอร์ดีเวอร์ หลังจากที่เขาได้รับการตัดสินว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ เขากลับมาดำเนินธุรกิจต่อไปด้วยความสำเร็จ และถึงแม้ว่าเพื่อนบ้านยังคงเชื่อว่าโจเป็นผู้ผิดแต่พวกเขายังคงยอมรับใจ อย่างไรก็ตาม โจยังมีเรื่องทุกข์ใจอีกประการหนึ่งคือ การสูญเสียบุตรชายของเขา คือ แลร์รี่ (Larry) ซึ่งเป็นนักบินที่ได้นำรายงานมาว่าสูญหายไปในช่วงสงคราม และสันนิษฐานว่าเสียชีวิตแล้ว

แอนเคยเป็นเพื่อนของแลร์รี่มาก่อนได้เดินทางไปเยี่ยมครอบครัวเคลเลอร์ตามคำเชิญในจดหมายของคริส ที่เขียนถึงเธอ ทั้งนี้เจตนาของคริสก็คือ ต้องการถามเธอถึงการแต่งงานระหว่างเธอกับเข แต่คริสยังไม่เคยเปิดเผยเรื่องนี้กับเธอมาก่อน เมื่อเคเธอมาถึงเรื่องนี้เข้า เธอก็คิดค้านเพราะหล่อนปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับการตายของแลร์รี่ และเห็นว่าการที่แอนไม่ได้อำนาจหน้าที่งานกับแลร์รี่นั้นเป็นสิ่งยืนยันความเชื่อของเธอว่าแลร์รี่ยังคงมีชีวิตอยู่ ฉะนั้นหากมีการแต่งงานระหว่างแอนกับคริสย่อมแสดงว่า แลร์รี่เสียชีวิตอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญกว่านั้นก็คือการยอมรับในการตายของแลร์รี่นั้นทำให้เธอเชื่อว่า การสูญเสียชีวิตของแลร์รี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความคิดของโจ ขณะเดียวกัน จอร์จซึ่งเป็นนักกฎหมายมาเยี่ยมโจและต้องการสอบสวนความคิดจากโจ แต่เขาประสบกับความล้มเหลวเมื่อทราบว่าแอนกำลังจะแต่งงานกับคริส เธอได้คิดค้นไม่ให้พิธีแต่งงานเกิดขึ้นโดยเปิดเผยถึงความคิดของโจต่อคริส แต่โจพยายามปกป้องความคิดของตนโดยอ้างว่าคนอื่นทำเหมือนกับตนและสิ่งที่ตนทำลงไปนั้นเพื่อความมั่นคงของครอบครัวรวมทั้งเพื่อนผู้ชายของตนเอง

ในที่สุดแอนนำจดหมายแลร์รี่ที่เขียนถึงเธอมาเปิดเผย ในจดหมายแลร์รี่กล่าวว่าจากความไม่ซื่อสัตย์และความไม่ยอมรับผิดชอบในการกระทำของโจ ทำให้แลร์รี่เกิดความละอายมาก เขาจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย หลังจากทราบว่าแลร์รี่ฆ่าตัวตายเนื่องจากการกระทำของโจเอง โจจึงตระหนักว่านักบินที่เสียชีวิตทั้งหมดเปรียบเสมือนกับเป็นบุตรของเขาเอง ดังนั้นเขาต้องรับผิดชอบต่อการตายของพวกนักบินเหล่านั้น และเขารู้สึกละอายต่อความผิดจึงยิงตัวตายเพื่อยอมรับความผิดนั้น

Death of a Salesman (1949)ตัวละคร

วิลลี่ โลแมน (Willy Loman) พนักงานเดินตลาดวัย 63 ปี

ลินดา (Linda) ภรรยาของวิลลี่

บิฟฟ์ (Biff) บุตรชายคนโตของวิลลี่วัย 37 ปี

แฮปปี (Happy) บุตรชายคนเล็กของวิลลี่วัย 34 ปี

เบอร์นาร์ด (Bernard) บุตรชายของชาร์ลีย์

ชาร์ลีย์ (Charley) เพื่อนบ้านของวิลลี่

ลุงเบน (Uncle Ben) พี่ชายของวิลลี่

โฮเวิร์ด วากเนอร์ (Howard Wagner) นายจ้างของวิลลี่

เจนนี่ (Jenny) เลขานุการของชาร์ลีย์

สแตนลีย์ (Stanley) บอยในภัตตาคาร

มิสฟอรัซซี่ (Miss Forsythe) เด็กสาวคนหนึ่ง

เลตตา (Letta) เพื่อนของฟอรัซซี่

ละครเรื่องนี้เกิดขึ้นบริเวณบ้านของวิลลี่ สนามหญ้าและสถานที่ต่าง ๆ ในนิวยอร์กและบอสตัน ในเวลาปัจจุบัน วิลลี่มีอาชีพเป็นคนทำขลุ่ยตะแวนขายไปทั่วทุกเมือง ส่วนเบนนั้นเป็นเศรษฐีร่ำรวยมาจากการค้นพบอเพชรในอาฟริกา ทั้งบิดาและเบนต่างก็เสียชีวิตไปแล้ว ก่อนที่วิลลี่เริ่มอาชีพเป็นพนักงานเดินตลาดเขารู้จักกับเดฟ ซิงเกิลแมน (Dave Singleman) พนักงานเดินตลาดชราวัย 80 ปี ผู้ซึ่งประสบความสำเร็จทางด้านการธุรกิจ วิลลี่จึงตัดสินใจประกอบอาชีพเป็นพนักงานเดินตลาด แม้ว่าตนทำงานมานานถึง 30 ปี แต่ไม่เคยประสบความสำเร็จเลยแม้แต่สิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ รวมทั้งบ้านและเงินค่าประกันชีวิต เพราะต้องยอมชำระค่าเบี้ยประกันบ้านพรารถนาอยากมีบ้านหลังหนึ่งในชนบทก็ตาม ปัจจุบันวิลลี่มีรายได้จากการค้าเปอร์เซ็นต์จากการขาย (Commission) เท่านั้นไม่ได้รับเงินเดือนเลย และเขาเองก็ไม่มีลูกความมากนัก ด้วยเหตุนี้วิลลี่จึงต้องขอยืมเงินจากชาร์ลีย์เป็นจำนวน 50 ดอลลาร์ในทุกอาทิตย์ เพื่อโกหกหลอกลวงว่าเป็นรายได้ของตนเอง ด้วยความเหน็ดเหนื่อยและสิ้นหวังวิลลี่พยายามฆ่าตัวตายโดยสร้างอุบัติเหตุกับรถบรรทุกเหล็ก ใน

ตอนแรกวิลลี่สร้างสถานการณ์โดยการข่มขู่คนและในครั้งหลังเขาพยายามต่อทอสายยางเข้ากับ
ท่อแกสของเครื่องทำความร้อน

วิลลี่กลับถึงบ้านด้วยความเหนื่อยเหี้ยม เขาพบว่าพ่อถึงเรื่องราวในอดีตเมื่อปีเป็นดารา
ฟุตบอลของโรงเรียนขณะเป็นนักเรียนชั้นมัธยม ทำให้วิลลี่ภูมิใจมาก ปีฟไม่ใส่ใจในการเรียนเลย
แม้ว่าเบอร์นาร์ดเพื่อนรักของปีฟพยายามเตือนให้เขาเรียนคณิตศาสตร์เพื่อที่จะได้สำเร็จการศึกษา
แต่วิลลี่กลับสอนปีฟว่าเบอร์นาร์ดไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จเหมือนปีฟได้เพราะความสำเร็จนั้น
ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพที่ดี แต่จริงในปัจจุบันปีฟเองกลับล้มเหลวแม้พยายามเปลี่ยนงานหลายอาชีพแล้วก็ตาม
ขารลี่ยเขาใจในความทุกข์ของวิลลี่จึงชักชวนวิลลี่ให้ทำงานควยวิลลี่ปฏิเสธ ขารลี่ยชวนวิลลี่เล่นไพ่
ในขณะกำลังเล่นไพ่อยู่นั้นวิลลี่อยู่ในอาการหลงเพื่ออีกครั้งหนึ่งควยความเป็นห่วงในตัววิลลี่หลังจากที่
เห็นวิลลี่มีอาการดังกล่าว ปีฟและแอนน์จึงตัดสินใจทำงานเพื่อช่วยให้วิลลี่มีความสุขขึ้น โดยการจัดตั้ง
ร้านขายเครื่องอุปโภคบริโภค และไปยืมเงินของบิลล์ โอลิเวอร์ (Bill Oliver) เจ้านายเก่าของ
ปีฟเป็นจำนวน 15,000 ดอลลาร์ เพื่อนำมาใช้ในการลงทุน เมื่อวิลลี่ทราบเขาเข้าใจถึงความ
ยิ่งใหญ่ของปีฟในอนาคต รวมทั้งของตนเองควย แต่ในวันต่อมาเหตุการณ์กลับอยู่ในสภาพตรงกันข้าม
กล่าวคือ วิลลี่ถูกไล่ออกจากงานเพราะเขาอายุมากเกินไปกว่าที่ทำงานอีกต่อไปได้ ขณะที่วิลลี่
เดินทางไปที่ทำงานของขารลี่ยเพื่อขอยืมเงินนั้นวิลลี่มีอาการหลงไปอีก เมื่อมาถึงที่ทำงานของขารลี่ย
เขาประหลาดใจที่ได้พบกับเบอร์นาร์ด ซึ่งขณะนี้เขาอาชีพเป็นนายความในศาลทำให้วิลลี่รู้สึก
ผิดหวังเมื่อเขานึกถึงปีฟ เบอร์นาร์ดถามเขาว่าทำไมปีฟจึงเปลี่ยนไปมาก หลังจากในปีฟไปพบกับวิลลี่
ที่บอสตันเพื่อขอร้องให้วิลลี่ช่วยเหลือเขา แต่ปีฟกลับยกเลิกการสอบแก้ตัวทำให้ปีฟหมดโอกาสศึกษา
ต่อในมหาวิทยาลัย วิลลี่ไม่ได้ตอบคำถามของเบอร์นาร์ด เมื่อวิลลี่มาถึงภัตตาคารตามนัดหมายไว้กับ
บุตรชาย เขาเกิดความผิดหวังที่ปีฟเล่าให้ฟังว่าโอลิเวอร์จำปีฟไม่ได้และควยความไม่รู้สึกตัว ปีฟ
ได้ขโมยปากกาของโอลิเวอร์มาควย วิลลี่ทะเลาะกับปีฟขณะเดียวกันวิลลี่หลงไปถึงเหตุการณ์
เกิดขึ้นเมื่อ 15 ปีก่อน เมื่อปีฟพบวิลลี่อยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งในโรงแรมที่บอสตัน (Boston) ทำให้ปีฟ
หมดความรักและความนับถือในตัววิลลี่ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ในตอนเด็กของคีนันเมื่อวิลลี่กลับมาถึงบ้าน
เขาพยายามปลุกเมดลีย์ขึ้น ปีฟเข้ามาขอโทษและอธิบายให้วิลลี่ได้เข้าใจเกี่ยวกับตัวของวิลลี่เอง แต่
วิลลี่ต้องการให้ความเข้าใจของตนเป็นความจริงให้ได้จึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย อย่างไรก็ตามไม่มีใคร
ได้รับเงินประกันชีวิตจำนวน 20,000 ดอลลาร์ เพราะบริษัทประกันไม่ยอมจ่ายเงินค่าประกันในกรณี
ที่เป็นการฆ่าตัวตาย

The Crucible (1953)ตัวละคร

สาธุคุณแซมมวล ปาร์ริส (Reverend Samuel Parris) พระสอนศาสนาในเมืองซาเลม

เบตตี ปาร์ริส (Betty Parris) บุตรสาววัย 10 ขวบของสาธุคุณปาร์ริส

ติตูบา (Tituba) ทาสผิวดำของปาร์ริส

อับบิเกล วิลเลียมส์ (Abigail Williams) หลานสาววัย 17 ปีของปาร์ริส

ซูซานนา วอลคอตต์ (Susanna Walcott) คนรับใช้

โทมัส พัตนัม (Thomas Putnam) เจ้าของที่ดิน

นางแอนน์ พัตนัม (Mrs. Ann Putnam) ภรรยาของโทมัส

เมอร์ซี่ ลิวอิส (Mercy Lewis) สาวใช้ของโทมัส

จอห์น พรอคเตอร์ (John Proctor) ชานาวยัย 35 ปี

เอลิซาเบธ พรอคเตอร์ (Elizabeth Proctor) ภรรยาของจอห์น

แมรี วอร์เรน (Mary Warren) สาวใช้ของจอห์น

ฟรานซิส เนิร์ส (Francis Nurse) เจ้าของที่ดิน

รีเบคกา เนิร์ส (Rebecca Nurse) ภรรยาของฟรานซิส

จายส์ คอเรีย (Giles Corey) ชายชราวัย 83 ปี

มาร์ธา คอเรีย (Martha Corey) ภรรยาของจายส์

สาธุคุณจอห์น เฮด (Reverend John Hale) พระสอนศาสนาแห่งเมืองบิวเวอร์ลีย์

เอซเกียล ชีเวอร์ (Ezekiel Cheever) เสมียนประจำศาล

นายอำเภอเฮอริค (Marshall Herrick) เจ้าหน้าตฝ่ายปกครอง

ผู้พิพากษาฮอว์ธอร์น (Judge Hawthorne) ผู้พิพากษา

ผู้พิพากษาเดนมอร์ธ (Deputy Governor Danforth) ผู้พิพากษาวัย 60 ปี

ซาราห์ กูด (Sarah Good) หญิงชรา

ฮอปกิน (Hopkins) ขา

ละครเรื่องนี้เกิดขึ้นที่เมืองซาเล็ม (Salem) รัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts)

ในฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 1692 พรอคเตอร์มีภรรยาคนหนึ่งและมีบุตรสาวคนอาศัยอยู่ที่เมืองซาเล็ม ซึ่งสร้างชนเมื่อไม่ถึง 40 ปีมาแล้ว อามิเกลเคยเป็นสาวใช้คนเก่าของพรอคเตอร์แต่ถูกเอลิซาเบธไล่ออกไปเมื่อ 7 เดือนที่แล้ว เมื่อพบว่าพรอคเตอร์มีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับอามิเกล

เบ็ตตี้และเด็กสาวคนอื่น ๆ รวมทั้งอามิเกลออกไปเล่นในป่าในเวลาว่างๆ หันใจตนเอง ปาร์สพรอคเตอร์ออกจากหมู่ไม้นี้ทำให้เบ็ตตี้ตกใจจนเป็นลมหมดสติ วันต่อมาเบ็ตตี้ป่วยและมีข่าวลือว่าเธอถูกอำนาจเวทมนตร์ ปาร์สเกิดความหวาดเกรงในข่าวลือเรื่องเวทมนตร์ เขาจึงเรียกอามิเกลมาสอบถามว่าพวกเด็ก ๆ รวมทั้งอามิเกลถูกผีมาชักชวนไปกระทำในสิ่งที่ไม่ดีธรรมดา เพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกเขียนเพราะการเพ่นพ่าน อามิเกลสารภาพความเท็จว่าพวกหล่อนตกอยู่ในอำนาจเวทมนตร์ของแมมมอ และอามิเกลพูดกับพวกเด็กเหล่านั้นให้เปิดเผยเรื่องเกี่ยวกับการเพ่นพ่าน สาธุคุณเฮลล์มอร์เสี่ยงเกี่ยวกับเรื่องแมมมอเมื่อได้รับเชิญจากเมืองบิวเวอร์ลีย์เพื่อสอบสวนเกี่ยวกับเรื่องแมมมอในเมืองซาเล็ม เด็กหญิงทั้งหลายต่างพากันสงสัยเรื่องสารภาพและขอชอคนอนที่พวกเขาพบว่ามีคอกกับปีศาจ ต่อมาในเมืองซาเล็มมีการจัดตั้งศาลเพื่อพิจารณาคดีเกี่ยวกับแมมมอ ใครก็ตามที่ปฏิเสธว่าไม่ใช่ผีร้ายจะถูกตัดสินให้แขวนคอ แมแตเอลิซาเบธก็ยังถูกจับกุมด้วยข้อกล่าวหาของอามิเกลที่ว่า เอลิซาเบธพยายามใช้เวทมนตร์ทำร้ายเธอ โดยใส่เข็มปักลงบนตัวทุกคน พรอคเตอร์รู้ว่าอามิเกลต้องการกำจัดเอลิซาเบธเพราะอามิเกลหลงรักตนและต้องการอยู่กับตน ดังนั้นพรอคเตอร์ต้องการช่วยเอลิซาเบธจึงนำตัวแมมมอมาศาลเพื่อให้คำสารภาพว่า เรื่องแมมมอเป็นเรื่องเหลวไหล ส่วนจายสต้องการช่วยมารชาให้พ้นจากการจับกุมเช่นกัน จึงได้เปิดเผยว่า พัดเมฆมีการให้บุตรสาวของตนกล่าวหาเพื่อนว่าเป็นแมมมอ เพื่อที่จะไต่ครอบครองเอาที่ดินมาเป็นสมบัติของตนเอง แต่เคนฟอร์ดกลับเห็นว่าเรื่องแมมมอเป็นเรื่องพิสดารไม่ได้ พวกเด็กจึงเป็นพยานที่สำคัญที่สุดในการยืนยันถึงเรื่องนี้ ขณะที่การสอบสวนดำเนินอยู่นอามิเกลแสร้งทำว่าถูกเวทมนตร์ พรอคเตอร์เกิดความสำนึกในความผิดของตนเกินกว่าที่จะกล่าวออกมาให้จึงทำร้ายอามิเกล และในที่สุดพรอคเตอร์ได้เปิดเผยถึงความสัมพันธ์ของตนกับอามิเกล เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าพรอคเตอร์สารภาพความจริง เอลิซาเบธจึงถูกนำตัวมาสอบสวน แต่เอลิซาเบธปกป้องข้อเสียของพรอคเตอร์ โดยสารภาพว่าพรอคเตอร์ไม่ได้กระทำความผิดดังกล่าว

ดังนั้นพรอคเตอร์ถูกตัดสินให้แขวนคอ ปาร์ดีเองตกอยู่ในสภาพลังเลใจและหวาดกลัวเมื่อเบ็คกี้
และอาบีเกลไถ่เงินหนีไป ปาร์ดีและเฮลมอกเคนฟอร์ธไต่ถามเด็กการแขวนคอเสีย แต่
เคนฟอร์ธกลับปฏิเสธ หลังจากที่เคนฟอร์ธให้เอ็ดเวิร์ดพบกับพรอคเตอร์เพื่อขอร้องให้พรอคเตอร์
ขอมสารภาพ มีผลทำให้พรอคเตอร์ขอมสารภาพเพราะต้องการมีชีวิตอยู่ แต่พรอคเตอร์กลับเปลี่ยนใจ
เพราะลายเซ็นของตนปรากฏอยู่ในคำสารภาพและถูกนำไปตีพิมพ์กระจายไว้ ฉะนั้นเพื่อเป็นการรักษา
ชื่อเสียงของตนเอง พรอคเตอร์จึงยอมถูกแขวนคอในที่สุด

A View from the Bridge (1956)

ตัวละคร

หลุยส์ (Louis) กรรมกรท่าเรือ

ไมค์ (Mike) กรรมกรท่าเรือ

อัลฟิเอรี (Alfieri) ทนายความชาวอิตาลี

เอ็ดดี้ คาร์บอน (Eddie Carbone) กรรมกรท่าเรือวัย 40 ปี

แคทเธอรีน (Catherine) บุตรสาวบุญธรรมของเอ็ดดี้

เบทริซ (Beatrice) ภรรยาของเอ็ดดี้

มาร์โค (Marco) ชูาคิของเบทริซ

โรดอล์ฟ (Rodolpho) น้องชายของมาร์โค

โทนี (Tony) ผู้จัดการคนนำคนอพยพเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมาย

เจ้าพนักงานคนแรกด่านตรวจเข้าเมือง (First Immigration Officer)

เจ้าพนักงานคนสองด่านตรวจเข้าเมือง (Second Immigration Officer)

นายลิปารี (Mr. Lipari) เพื่อนบ้านของเอ็ดดี้

นางลิปารี (Mrs. Lipari) ภรรยาของนายลิปารี

คนลักลอบเข้าเมืองสองคน หลานชายของนายลิปารี

เพื่อนบ้าน (Neighbors)

ละครเรื่องที่เกิดขึ้นที่เมืองบรูคลิน (Brooklyn) นิวยอร์ก ในช่วงปี ค.ศ.

1941 - ค.ศ. 1949 เอ็ดดี้เป็นกรรมกรท่าเรือและได้รับแคธเธอรินมาเป็นบุตรสาวบุญธรรม
ละครเริ่มเมื่อญาติของบ็อบบี้ขอพบจากอิตาลีมาอยู่ในอเมริกาอย่างนิคณูหมาย โดยพวกเขาได้
อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์หลังเดียวกัน มาร์โคแต่งงานแล้วและมีลูกสามคน ส่วนโรคคอฟฟ์ยังเป็น
โสดอยู่ ทั้งสองตัดสินใจทำงานที่ท่าเรือเพื่อรวบรวมเงินส่งไปให้ครอบครัวในอิตาลี แคธเธอริน
กับโรคคอฟฟ์ต่างก็หลงรักกัน แต่เอ็ดดี้ไม่เห็นด้วย โดยให้เหตุผลว่าแคธเธอรินยังอายุน้อยเกินไป
จะแต่งงาน และโรคคอฟฟ์เองก็มีฐานะยากจนแค่โรคคอฟฟ์หวังเพียงแต่ต้องการเป็นชาวอเมริกัน
จึงอยากแต่งงานกับแคธเธอริน นอกจากนี้เอ็ดดี้ยังกล่าวหาว่าโรคคอฟฟ์เป็นคนรักกรมพิเศษ แต่เหตุผล
ที่แท้จริงก็คือ เอ็ดดี้หลงรักแคธเธอรินอย่างไม่รู้จัก เมื่อแคธเธอรินและโรคคอฟฟ์อยู่ตามลำพังใน
อพาร์ทเมนต์ เอ็ดดี้กลับมาถึงพบว่าทั้งสองแสดงความรักต่อกัน เขาจึงไล่โรคคอฟฟ์ แล้วตรงเข้า
ไปจูบแคธเธอรินและจูบโรคคอฟฟ์ด้วย ด้วยความโกรธและความบาคั่ง พรหมที่จะชักขวางไม่ให้
ทั้งสองแต่งงานกัน เอ็ดดี้จึงแจ้งตอกลงตรวจคนเขาเมืองว่ามาร์โคและโรคคอฟฟ์ลักพาตัวเขาเมือง
อย่างนิคณูหมาย ทำให้ทั้งสองถูกจับ มาร์โคเชื่อว่าเอ็ดดี้ทรยศต่อตนเองที่ไปแจ้งความ เมื่อทั้งสอง
ได้รับการประกันตัวก็พากันไปรับแคธเธอรินเข้าพิธีแต่งงาน แต่เกิดการต่อสู้ระหว่างมาร์โคกับเอ็ดดี้
ในที่สุดเอ็ดดี้ตายด้วยมีดแทงตัวเองใช้ตำราของมาร์โคนั่นเอง

แนวคิดเรื่องความแปลกแยก

ความหมายของความแปลกแยก

คำว่าความแปลกแยกในภาษาอังกฤษเป็นคำเก่าแก่ มีมาตั้งแต่ดั้งเดิมโดยมีความหมายทางศาสนา คือ ความแปลกแยกจากพระเจ้า โดยเริ่มปรากฏในคำสอนของศาสนาคริสต์เกี่ยวกับเรื่องบาปกำเนิดและการไถ่บาป ในตำนานกล่าวว่ามนุษย์คนแรกคือ อาดัมกับอีฟแปลกแยกต่อพระเจ้าเนื่องจากทำบาปโดยการขโมยผลไม้ในสวรรค์ จนถูกสาปให้กลายเป็นมนุษย์ นอกจากนั้นความแปลกแยกปรากฏในพระคัมภีร์เก่าในเรื่องของการบูชารูปปั้น (Idoltry) มนุษยชาติเทพเจ้าหลายองค์ ความจริงแล้วเทพเจ้าเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่เขากลับกลัวและตกอยู่ภายใต้อำนาจของสิ่งเหล่านี้ แท้จริงแล้วเขาให้คนสมบัติ พลังความสามารถ โดยแปรรูปไปสู่ความวิเศษ สมบูรณ์ และไม่จำกัดแก่เฉพาะเหล่านี้ เขายังให้คนสมบัติที่แตกต่างมากเกินไป เขายังไม่มีอะไรเหลือไว้ให้กับตนเองเลย เขาไม่ใ้คึกความตนเองเป็นผู้สร้างเฉพาะ แต่เขาเป็นทาสที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจเฉพาะเหล่านี้ (Petrovic. 1967 : 76) อย่างไรก็ตามความหมายของความแปลกแยกนี้หลายความหมายขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละบุคคล โดยทั่วไปแล้วสำหรับนักเทววิทยา ความแปลกแยกจากพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด รัสโซ (Rousseau. 1712 - 1778) เป็นคนแรกที่นำเอาความคิดเรื่องความแปลกแยกมาได้จากทฤษฎีสัญญาประชาคม Social Contract เขาเสนอความคิดเห็นว่าความแปลกแยกเป็นการสูญเสียสิทธิต่าง ๆ ของมนุษย์ไปให้แก่สังคมโดยความสมัครใจ (Schaff. 1980 : 27)

แนวความคิดเรื่องความแปลกแยกนี้ถูกกำเนิดมาจากเทววิทยา (Theology) และปรัชญาในยุคแรก อย่างไรก็ตาม เป็นที่กล่าวกันว่า เฮเกิลเป็นบุคคลแรกที่ได้นำคำว่า ความแปลกแยกไปอย่างมีระบบ แนวคิดนี้ปรากฏในหนังสือของ The Phenomenology of the Mind (1807) และแนวคิดนี้คล้ายคลึงกับที่ปรากฏในปัจจุบัน (พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิ์พงษ์ 2524 : 66)

ฟาวเออบาค แสดงความคิดเกี่ยวกับความแปลกแยกไว้ใน The Essence of Christianity เขาตีความความคิดของเฮเกิลว่ามนุษย์แปลกแยกจากตนเองโดยการสร้างวัตถุขึ้นเพื่อแสดงออกถึงความคิดและความรู้สึก ทอมาตอยกของบูชว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นวัตถุที่สร้างจากมนุษย์กลับกลายเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ไม่ใดตระหนักว่าตนเป็นผู้สร้าง แท้กลับให้ความเคารพสักการะ ซึ่งแท้จริงแล้วพระเจ้าต่างหากที่เป็นสิ่งที่มีมนุษย์แปลกแยกจากตัวเองเพราะการหลงยกของบูชาสืบเนื่องมาจากการสร้างขึ้นโดยไม่ได้นึกในความเป็นผู้สร้าง (Feuerbach, 1957 : 12 - 32)

แนวคิดของเฮเกิลและฟาวเออบาค มีอิทธิพลต่อมาร์กซ์ ดังเห็นได้จากงานเขียนในยุคแรกคือ The Economic Philosophical Manuscripts of 1844 หรือ The Paris Manuscripts และงานเขียนในยุคหลัง The German Ideology และ Capital Vol.1 ในทัศนะของมาร์กซ์ เขาเห็นว่าความแปลกแยกไม่ได้เกิดขึ้นในความคิด แต่เกิดขึ้นในภาคปฏิบัติ ในการกระทำของมนุษย์และความแปลกแยกทางศาสนาเป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของความแปลกแยก แท้จริงแล้วความแปลกแยกมีหลายลักษณะคือ ความแปลกแยกจากผลผลิตของกิจกรรมในจิตใจ ปรชญา ศิลป ศิลปกรรม ความแปลกแยกจากผลผลิตของกิจกรรมแห่งเศรษฐกิจในสินค้า เงินทุน ความแปลกแยกจากผลผลิตของกิจกรรมทางสังคม ในรัฐ กฎหมาย และสถาบันทางสังคม ความแปลกแยกจากขบวนการผลิต และความแปลกแยกจากเพื่อนมนุษย์และโลก ลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นเพียงแง่หนึ่งของความแปลกแยกจากตนเองหรือความแปลกแยกจากธรรมชาติมนุษย์ มาร์กซ์ถือว่า ความแปลกแยกทางเศรษฐกิจเป็นสาเหตุของความแปลกแยกในรูปอื่น ๆ ดังกล่าวนั้น ดังนั้นเขาจึงขยายความคิดเกี่ยวกับความแปลกแยกของมนุษย์ในทางเศรษฐกิจไว้อย่างละเอียดในหนังสือ The Economic Philosophical Manuscripts of 1844 หรือ ตอนฉบับแห่งปารีสปี 1844 (The Paris Manuscripts) ซึ่งหนังสือเล่มนี้ไม่ได้รับการตีพิมพ์ในระหว่างที่เขามิชีวิตอยู่ แต่เพิ่งได้รับการตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1930 นี้ และได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษเมื่อปี ค.ศ. 1959 ดังนั้นปัญหาความแปลกแยกจึงไม่ได้รับความสนใจเป็นเวลาเกือบศตวรรษ การตีความในงานเขียนของมาร์กซ์ที่ปรากฏในช่วง 30 ปีแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 นั้น ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อปัญหาความแปลกแยกเลย ทั้ง ๆ ที่ปัญหานี้เป็นเรื่องที่สำคัญทั้งในงานเขียนยุคแรก

และยุคหลังของมาร์กซ์ แต่ในงานเขียนยุคหลังของเขาไม่ได้อธิบายถึงปัญหานี้อย่างโจ่งแจ้งเหมือน
งานเขียนในยุคแรก อาจนับได้ว่า ยอร์จ ลูคัส (Georg Lukacs) มาร์กซิสต์ชาวฮังการี
เป็นคนแรกที่นำเอาปัญหาเรื่องความแปลกแยกในงานเขียนของมาร์กซ์ขึ้นมาพิจารณาในหนังสือ
ของเขา คือ History and Class Consciousness และ Studies in Marxist
Dialectic ทั้ง ๆ ที่ลูคัสไม่ได้ได้อ่าน The Economic-Philosophical Manuscripts of 1844
ของมาร์กซ์เลย เขาเพียงแต่พัฒนาความคิด ความแปลกแยกโดยการอ่านจากงานเขียนอื่น ๆ
ของมาร์กซ์ หลังจากหนังสือ The Economic-Philosophical Manuscripts of 1844
ได้รับการตีพิมพ์ และโดยเฉพาะในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ความแปลกแยกได้รับ
การถกเถียงกันอย่างกว้างขวางทั้งในหมู่มาร์กซิสต์ นักปรัชญา นักสังคมวิทยา นักจิตวิทยา
นักวิจารณ์วรรณคดี และนักเขียนได้ให้ความสนใจ วิเคราะห์วิจารณ์ปัญหานี้กันอย่างกว้างขวาง
(บุหลัน รัตนกฤษณาธาร 2519 : 3 - 5)

อย่างไรก็ตาม แนวความคิดเรื่องความแปลกแยกเริ่มเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย
เมื่อประมาณ 20 - 30 ปีมาแล้ว และมีปรากฏทุกสาขาวิชาที่ตาม แต่ความคิดเรื่องความแปลกแยกนี้
ปรากฏเด่นชัดในหมู่นักสังคมวิทยา แนวความคิดของความแปลกแยกได้รับการนิยามแตกต่างกันไป
แต่นักสังคมวิทยาได้นิยามความหมายของความแปลกแยกได้ดีที่สุด โดยได้อธิบายถึงกระบวนการต่าง ๆ
ภายในสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ จึงทำให้ความหมายของความแปลกแยกเข้าใจได้ง่ายขึ้น (Schaff.
1980 : ixiv - 3 citing Horowitz. 1966 : 237) เนื่องจากสังคมวิทยาในช่วงปี
ค.ศ. 1950 - 1960 เกี่ยวข้องกับความทุกข์ ความไร้ระเบียบของคนในสังคมซึ่งนับว่าทวี
ความรุนแรงมากขึ้นทั่วโลก (Seeman. 1983 : 172 citing Bell. 1970 : 5)

มาร์กซ์ เป็นบุคคลแรกที่นำเอาความคิดเรื่องความแปลกแยกเข้ามาสู่สาขาสังคมวิทยา
ความแปลกแยกเป็นศูนย์กลางสำคัญที่มาร์กซ์ใช้ในการวิพากษ์วิจารณ์โครงสร้างสังคมอุตสาหกรรมแบบ
ทุนนิยมจากการได้รับอิทธิพลของเฮเกิล เขาพิจารณามนุษย์ในฐานะที่มีแก่นแท้ (Essence) มี
ศักยภาพในการดำรงชีวิตและสร้างสรรค์ ซึ่งจะสามารถเป็นจริงได้ภายใต้สภาวะที่มีเสรีภาพ อย่างไรก็ตาม
ก็ภายใต้สภาวะที่ทุนนิยมบุคคลถูกเปลี่ยนแปลงไปเป็นวัตถุอันเฉื่อยชาในความสัมพันธ์กับเครื่องจักรการผลิต
กับผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากน้ำมือของเขา รวมทั้งความสัมพันธ์กับคนอื่น ดังนั้นมนุษย์จึงแตกแยกออกจากแก่นแท้
ของตนเอง (พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์ 2528 : 1 อ้างอิงมาจาก Israel. 1971 : n.d.)

ผู้ที่มีส่วนสำคัญในการทำให้ความแปลกแยกแพร่หลายในสหรัฐคือ ฟรอมม์ (Fromm.

1900 -) เขาเป็นนักสังคมวิทยาและนักจิตวิทยา จากหนังสือของเขา Marx's Conception of Man (1961) ทำให้ผู้อ่านที่โซภานาอังกฤษมีโอกาสดูงานส่วนนี้ของ มาร์กซได้ ปัญหาเรื่องความแปลกแยกเป็นปัญหาประเด็นหลักในผลงานที่สนใจของฟรอมม์ เริ่มจาก Escape From Freedom (1941) ไปจนถึงหนังสือที่สำคัญที่สุดของเขาคือ The Sane Society (1955) และหนังสือเล่มต่อมาของเขาคือ Beyond the Chain of Illusion (1962) (Schacht. 1971 : 10)

ฟรอมม์ยอมรับว่า เฮเกลเป็นคนแรกที่ใช้คำว่าความแปลกแยก เฮเกล ได้เป็นแนวทาง รากฐานในการทำความเข้าใจเรื่องความแปลกแยก อย่างไรก็ตามฟรอมม์ได้ปรับแนวคิดของ มาร์กซให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน และแสดงการวิเคราะห์ที่ลึกซึ้งและละเอียดลออมากกว่ามาร์กซ เนื่องจากเขาได้ใช้แนวคิดดังกล่าวเชื่อมโยงกับทุกแง่มุมของชีวิตสังคมสมัยใหม่ (Fromm. 1961 : 140)

แนวคิดเรื่องความแปลกแยกยังปรากฏอยู่ในความคิดของลัทธิอัตถิภาวนิยม (Existentialism) ที่เห็นว่าความแปลกแยกมีอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ทำให้มนุษย์ต้องถูกผลักดันไปจากสังคม มนุษย์โดย เนื้อแท้คือความเป็นมนุษย์ที่หาเหวโคตรเดียว ไม่สามารถทำอะไรก็ไม่ว่าเขาจะสภาพไหนได้ ในเมื่อเขาถูกกำเนิดขึ้นมาจากความตระหนักได้ถึงการไร้ความหมายโดยสิ้นเชิงของการดำรงชีวิต อยู่ เขาก็ไม่อาจหาทางออกให้พ้นไปจากชะตากรรมของเขาได้ (ทวีป วรดิศ 2522 : 101)

ลัทธิอัตถิภาวนิยมได้เห็นว่า แก่นแท้ของมนุษย์คือ เสรีภาพ หมายความว่า มนุษย์ไม่มี อะไรเลยมาแต่เกิด แต่มีเพียงความมีอยู่ (Existence) ที่ทำให้มนุษย์สร้างตนเองเป็นชน ๆ ตามลำดับโดยการตัดสินใจเลือก การเลือกนั้นคือ ต้องเผชิญปัญหาและต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจเลือกของตน (กิริติ บุญใจ 2522 : 7)

จากหนังสือ Being and Nothingness (1943) ของซาร์ตร (Sartre) เขาเห็นว่า ความแปลกแยกเป็นสภาพที่เป็นอยู่อย่างไม่เหมาะสมกับความ เป็นมนุษย์ ทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึกวาทนเองสูญเสียเป้าหมายของความเป็นมนุษย์ให้กับสิ่งภายนอก ความแปลกแยกทำให้มนุษย์รู้สึกวาทนเองไม่มีเสรีภาพ เพราะความมีอยู่ของเขาตกอยู่ภายใต้อำนาจของวัตถุ สิ่งที่เขาสร้างกลับมี

อิทธิพลเห็นต่อการตัดสินใจของมนุษย์ ซึ่งเกิดจากธรรมชาติของมนุษย์ เพราะความมีอยู่ของมนุษย์
 ต้องอยู่เหนือตัวมนุษย์จึงจะสามารถกระทำการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้เราควรจึงเห็นด้วย
 กับมารกซ์ ที่ยกย่องคุณค่าความมีอยู่ของมนุษย์ แต่มารกซ์กลับเอาคุณค่าความมีอยู่ของมนุษย์เข้า
 อยู่ภายใต้อิทธิพลของเศรษฐกิจ เหตุที่เขารวมความเห็นเช่นนั้นเพราะมีความปรารถนาองวิวัฒนาการ
 ของสังคมว่าเป็นขบวนการทางธรรมชาติที่ถูกครอบงำโดยกฎเกณฑ์ซึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับเจตจำนง
 สัมปรัญญา หรือความตั้งใจของมนุษย์ ในทางตรงกันข้ามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้กลับกำหนดสิ่ง
 ดังกล่าวให้แก่มนุษย์ (ศักดิ์ชัย นิริษฐา 2519 : 56, 65)

สวาน แชฟฟ์ (Schaff. 1980 : 57) กล่าวว่า ความแปลกแยกเป็นปรากฏการณ์
 ทางสังคมที่แสดงว่าผลผลิตจากกิจกรรมมนุษย์เป็นสิ่งของ ความคิด สถาบัน ฯลฯ ได้แยกตัว
 ออกจากมนุษย์ มนุษย์จึงแยกตัวออกจากความสัมพันธ์กับสังคม ผู้อื่น และตนเอง ดังนั้นความ
 แปลกแยกที่แสดงออกในรูปของความรู้สึก การกระทำ และทัศนคติของมนุษย์นั้นเป็นผลมาจาก
 ภาวะการฉกฉวยทางสังคม

ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ (ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ 2526 : 11 - 12) เห็นว่า
 ความแปลกแยกเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์ในสังคมสูญเสียอำนาจในการกำหนดตนเองด้านหนึ่ง
 อีกด้านหนึ่งหมายถึง กระบวนการที่มนุษย์ต้องแยกตัวออกจากส่วนต่าง ๆ ของสังคมคือ จากเพื่อนมนุษย์
 วัตถุ ระบบการผลิต โครงสร้างอำนาจทั้งสองกระบวนการมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน หากกลาง
 กิจกรรมของมนุษย์ เขาใช้ความสามารถสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้นจนไม่สามารถควบคุมได้ แต่ต้องปรับ
 ตนเองให้เข้ากับสิ่งที่สร้างขึ้นมา เขาสูญเสียเสรีภาพในการพัฒนาตนเอง และการทำกิจกรรม
 เขาถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนที่เขาสร้างขึ้นเอง หากกลางความครอบงำที่ไม่รู้ตัว เขาจะมี
 ความรู้สึกทราบดีว่าตนเองเป็นวัตถุ อยู่โดดเดี่ยวอ้างว้าง ถูกแยกออกจากเพื่อนมนุษย์ จากผลผลิต
 จากกระบวนการต่าง ๆ เขารู้สึกไม่พอใจ เมื่อหน่ายชีวิต และสิ่งแวดล้อมรอบตัว รวมทั้งแสดง
 พฤติกรรมต่าง ๆ บ่งถึงความไร้อำนาจอีกด้วย

เมอชแลนด์ (Murchland. 1968 : 3 - 40) ให้ความเห็นว่าความแปลกแยกนี้
 ปรากฏในนวนิยาย บทกวี บทละคร ฟิลปะ เทววิทยา และปรัชญา มีความหมายกว้าง ๆ ที่รวมถึง
 การสูญเสียตนเอง การทำให้ไม่เป็นบุคคล ความไร้ความหมาย ความไร้ระเบียบ ความหมกหมัว

ความโดดเดี่ยวอ้างว้าง การมองโลกในแง่ร้าย และการขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับชุมชน
มนุษย์แปลกแยกจากธรรมชาติ จากอดีต จากพระเจ้า จากสังคม และสถาบัน จากงาน จากเพื่อน
จากคุณค่า จากอารมณ์ และความใคร่ จากสิ่งแวดล้อม จากเป้าหมาย เห็นได้ชัดในหมู่คนจน
คนเฒ่าคนแก่ ผู้หญิง คนงานในโรงงานอุตสาหกรรม ผู้ป่วยทางจิต คนสูงอายุ ผู้ติดยาเสพติด ผู้ออกเสียง
เลือกคง ผู้บริโภค ฯลฯ

ซีแมน (Seeman. 1976 : 397 - 411) ให้ความหมายในเชิงจิตวิทยาสังคม
โดยมุ่งความสนใจไปที่ความคาดหวังของบุคคลอื่นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางสังคมของเขา โดยใช้
แนวพิจารณาในสามภาวะทางจิต หรือความรู้สึกของบุคคลที่เกี่ยวกับความคาดหวังของบุคคลต่อ
การกระทำของตนเอง และต่อสภาพสังคมใดก็ตาม ความไว้วางใจที่จะควบคุมสถานการณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
กับการนำไปสู่เป้าหมายของตน ความไว้วางใจที่จะคาดหวังเกี่ยวกับผลของพฤติกรรมที่
เกิดขึ้นในอนาคตและไม่สามารถเข้าใจสภาพชีวิตและสภาพสังคมที่เป็นอยู่ ความไว้วางใจพื้นฐานที่จะ
บรรลุเป้าหมายที่ต้องการโดยใช้วิถีทางที่สังคมไม่ยอมรับ ความโดดเดี่ยวที่ไม่ได้รับการยอมรับจาก
สังคมและการแยกตัวจากความสัมพันธ์กับผู้อื่น และความแปลกแยกจากตนเองที่ต้องกระทำในสิ่งที่
ตนไม่มีความต้องการหรือไม่พอใจที่จะกระทำแต่ต้องทำเพื่อผลตอบแทนอย่างอื่น

จากแนวคิดที่ยกมาทำให้สรุปได้ว่าความคิดเรื่องความแปลกแยกมีองค์ประกอบย่อยอยู่
4 ประเด็นด้วยกัน ประการแรกคือความแปลกแยกจากงานซึ่งมีพื้นฐานความคิดของชวาร์ทซ์
ประการที่สองความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมจากพื้นฐาน
ความคิดของเฮเกล ฟรอมม์ และนักสังคมวิทยา ประการที่สามความแปลกแยกจากผู้อื่น จากพื้นฐาน
ความคิดของชวาร์ทซ์ ฟรอมม์ และนักสังคมวิทยา ประการที่สี่ความแปลกแยกจากตนเอง จากพื้นฐาน
ความคิดของชวาร์ทซ์ ฟรอมม์ และชารตร

แต่ละประเด็นสามารถอธิบายขยายความได้ดังนี้

1. ความแปลกแยกจากงาน

แนวคิดเรื่องความแปลกแยกจากงานนี้พัฒนามาจากความแปลกแยกจากกิจกรรมการผลิต
หรือความแปลกแยกจากแรงงานของชวาร์ทซ์ มาร์กซ์ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความแปลกแยกของแรงงาน
เนื่องจากการสูญเสียการควบคุมกระบวนการผลิตและผลผลิตจากแรงงานว่า ในระบบการทำงานนั้น

การทำงานเป็นสิ่งนอกตัวของคนงาน งานไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของเขา และไม่ได้ยืนยันทนในตัวเขา แต่กลับปฏิเสธตัวเขา เขารู้สึกเป็นทุกข์ ไม่มีความสุขและไม่ได้พัฒนาทางกายภาพและจิตใจอย่างเสรี แต่งานกลับทรมานเขาทั้งทางกายภาพ และทำให้จิตใจของเขาเสื่อมลง เขารู้สึกสบายใจและอบอุ่นใจเมื่อเขาไม่ได้ทำงาน แต่เขารู้สึกไม่สบายใจเมื่อเขาทำงาน งานมิได้กระทำความสุขความสบายใจ แต่เป็นแรงงานบังคับ และงานมักถูกเลี้ยงชีพด้วยการบังคับ การทำงานไม่ได้สนองความต้องการของคนงาน แต่เป็นบรรทัดฐานของความต้องการของคนอื่น งานจึงเป็นการอุทิศตนเอง อีกประการหนึ่งการทำงานที่ลักษณะอยู่ภายนอกตัวของคนงานนั้น คนงานรู้สึกว่างานที่ตนนั้นไม่ได้ทำเพื่อตนเอง แต่เพื่อผู้อื่น ดังนั้นในการทำงาน เขาไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง แต่ต้องอยู่ภายใต้ผู้อื่น (Marx. 1975 : 326)

นอกจากนั้นแรงงานที่แปลกแยกได้กลายเป็นแรงงานรับจ้าง โดยปกติแล้วการใช้แรงงานเป็นการแสดงออกถึงสมรรถภาพ ศักยภาพ หรือลักษณะเฉพาะของผู้ใช้แรงงาน โดยแท้จริงแล้วงานเป็นจุดหมายในตัวเองในภาวะแปลกแยก งานคือ มรรตวิธไปสู่จุดหมายซึ่งคือ เงิน รายได้ ที่นำมาซื้อสินค้าบริโภคเพื่อสนองความจำเป็น ดังนั้นความแปลกแยกจากกิจกรรมการผลิต จึงมีเป้าหมายเพียงอย่างเดียวในการผลิต คือ เพื่อเงิน หรือค่าจ้างแรงงาน (บุหลัน รัตนกฤษฎาธาร 2529 : 26 อ้างอิงมาจาก Mandel and Novack. 1974 : 22 - 24)

ดังนั้นความแปลกแยกจากงานคือการที่บุคคลไม่สามารถคาดหมายการกระทำของตนเองได้ เขามองไม่เห็นเป้าหมายที่แท้จริงของกิจกรรม เนื่องจากขาดความเข้าใจในกิจกรรม กิจกรรมไม่นำความสุข ความพึงพอใจ และความภาคภูมิใจมาให้เขา แต่กลับทำลายเขา ทำให้เขาไม่สามารถพัฒนาความสามารถของตนเองได้เลย

ในแง่ของความแปลกแยกจากงานอาจแยกเป็นลักษณะย่อยดังนี้

ความไม่พึงพอใจต่องาน

แคลเดเบอร์ก (Kalleberg. 1977 : 125 - 128) กล่าวว่า ความพึงพอใจต่องานเป็นทัศนคติของคนตอบหาบทและสถานการณ์ของงาน ซึ่งแสดงออกมาในรูปของค่านิยมต่องาน (Work Values) ได้แก่ งานเปิดโอกาสให้คนงานสามารถพัฒนาความสามารถได้ คนงานสามารถ

กำหนดทิศทางของงานได้ด้วยตนเอง และยังสามารถมองเห็นผลลัพธ์ของงานได้ ส่วนความสะดวกสบายในการทำงาน (Convenience) เป็นการเห็นทางที่สะดวกสบายทั้งไป-กลับจากที่ทำงาน การมีชั่วโมงหรือช่วงการทำงานที่ดี การมีอิสระจากข้อขัดแย้งภายในการทำงาน สภาพแวดล้อมก่อให้เกิดความสุขสบายทางกาย และปริมาณงานที่ไม่มากเกินไป มีเวลาการทำงานเพียงพอ ในขณะที่ทำงานไม่นำปัญหาส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง ผลตอบแทนที่ได้รับจากการทำงาน ได้แก่ เงิน รายได้ ผลประโยชน์ และสวัสดิการในการทำงานที่คนงานต้องการ งานเปิดโอกาสให้คนงานได้สร้างความสัมพันธ์ต่อเพื่อนร่วมงาน การทำงานเปิดโอกาสให้คนงานแสดงออกถึงความก้าวหน้าในตำแหน่ง โดยเปิดโอกาสให้ทุกคนศึกษาหาความก้าวหน้าและเพื่อลดเสี่ยง นอกจากนั้นการช่วยเหลือคนงานอย่างเพียงพอ และรวดเร็วทันความต้องการ

ในองค์การทำงานเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เป็นผลงานที่แสดงความรู้และความสามารถ แต่เมื่อลักษณะงานเปลี่ยนแปลงไปดังที่ปรากฏในปัจจุบัน คนเกิดความแปลกแยกจากงาน อันได้แก่ภาวะที่คนงานไม่รู้สึกยินดีในรายได้ ไม่มีความผูกพันกับงานที่ทำ ไม่เต็มใจที่จะทำงาน เมื่องานเสร็จสิ้นลงไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้รับความสุขใจ หรือมีใจจากผลงานนั้น เนื่องจากงานนั้นเป็นงานที่ได้รับมอบหมายจากผู้อื่น เมื่อทำเสร็จตามคำสั่งก็ส่งงานคืนให้เจ้าของ หรือเนื่องจากงานที่ตนทำนั้นเป็นเพียงชิ้นส่วนเล็ก ๆ ของงานใหญ่ โดยที่ไม่มีความหมายอย่างใด เขาจึงไม่เห็นคุณค่าของงาน ส่วนงานใหญ่ก็อยู่นอกอำนาจการควบคุมของตนและใหญ่โตเกินกว่าที่เขาสามารถเข้าใจได้ (เชลลิว บุรกกิต 2527 : 5 - 6)

ในการทำงานเขาไม่พอใจต่อสภาพที่เขาเป็นอยู่ เพราะความสามารถในการทำงานนั้นตกอยู่ภายใต้สภาพตำแหน่งงานที่เขาไม่พอใจ แต่เขายังมีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่บังคับเขา เขาถูกตนเองที่ยอมจำนนต่อสิ่งต่าง ๆ และเขาได้ให้คุณค่าสูงต่อการกระทำในสิ่งที่เขาไม่สามารถกระทำได้ หรือในสิ่งที่เขาคิดว่าตนไม่มีความสามารถเพียงพอ จากสภาพดังกล่าวแสดงว่าเขาเกิดความขัดแย้งระหว่างสภาพที่เขาต้องการกับสภาพที่เป็นจริง เพราะจากสภาพที่แท้จริงของเขา เขาไม่สามารถยกระดับความตั้งใจ (Intensions) และความคาดหวัง (Expectations) ให้ปรากฏจริงขึ้นมาได้ (Schaff. 1980 : 185)

แซคท์ (Schacht. 1970 : 161 citing Aiken and Hage. 1966 : 497 - 501) กล่าวว่า ความไม่พึงพอใจต่องานเป็นความไม่พอใจต่อนายจ้าง เพื่อนร่วมงาน และความคาดหวังในอาชีพ ความไม่พึงพอใจต่อข้อจำกัดต่าง ๆ ของงานที่ตนทำอยู่ สภาพดังกล่าวมักพบมากในการทำงานปัจจุบัน

ดังนั้นความไม่พึงพอใจต่องานเป็นลักษณะที่ชี้ให้เห็นลักษณะความแปลกแยก จากสภาพการทำงาน คนไม่รู้สึกยินดีต่องาน และไม่เต็มใจที่จะทำงานเพราะเมื่องานจะเสร็จสิ้นลงไปแล้วแต่เขาก็ไม่ได้รับความพอใจ

การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้

สังคมเป็นตัวกำหนดสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ มนุษย์ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังคนเดียวได้ แต่ต้องอยู่รวมกัน ความสามารถทางการผลิตปัจจัยในการดำรงชีวิตเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของมนุษย์ ในตอนแรกมนุษย์เป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ จนกระทั่งมนุษย์สามารถควบคุมและเอาชนะธรรมชาติได้ เมื่อมนุษย์มาอยู่รวมกันจำเป็นต้องแบ่งแรงงานกัน เช่น ในสมัยสังคมแบบดั้งเดิม ผู้ชายมีหน้าที่หาอาหาร ผู้หญิงมีหน้าที่ดูแลบ้านเรือน กระบวนการแบ่งแรงงานเป็นพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงไปตามลำดับ จากการแบ่งงานกันทำในครอบครัว ในสังคมดั้งเดิม ในสังคมทาสนั้น การส่งกรรมทำให้ผู้แพทกเป็นทาส และผู้เป็นเจ้าของผลผลิตคือเจ้าของทาส ในสังคมศักดินาคนผู้เป็นเจ้าของผลผลิตคือ เจ้าของที่ดิน ส่วนผู้ผลิตเป็นชาวนา ในสังคมทุนนิยมคนนายทุนเป็นเจ้าของผลผลิตและกรรมกร เป็นผู้ผลิต และในสังคมนิยมคนกรรมกรเป็นผู้กำหนดทุกอย่างเอง การแบ่งแรงงานเป็นการแยกปัจจัยการผลิตออกจากผู้ผลิต ทำให้เกิดความขัดแย้งกันทางด้านผลประโยชน์ส่วนตัวกับผลประโยชน์ส่วนรวม เนื่องจากมีการกระจายของแรงงานและผลผลิตของแรงงานไม่เท่าเทียมกัน การแบ่งแรงงานเกิดจากความต้องการแลกเปลี่ยนผลผลิตซึ่งกันและกัน แรงกระตุ้นที่คนแลกเปลี่ยนผลผลิตมาจากความเห็นแก่ตัว เช่น ในเผ่าของพวกลาสต์วอเลียงเกะ มีคนทำอุกสรและธนูไคชำนานุกาฟูออน เขานำไปแลกกับเนื้อควยวิธีการนี้เขาสามารถได้น้ำมันมากกว่าจะไปหาควยลำพังตัวเอง เมื่อคิดถึงผลประโยชน์นี้เขาจึงมีอาชีพทำธนูและอุกสร (Marx. 1975 : 155 - 156)

ผลจากการแบ่งแรงงานทำให้คนกลายเป็นคนขี้ขลาดเฉพาะอย่าง เพราะเขามีกิจกรรมเฉพาะอย่าง เขาจึงไม่มีโอกาสพัฒนาศักยภาพด้านอื่น ๆ ที่มีอยู่ในตัวเองได้เลย ในสังคมทุนนิยม เมื่อมีการแบ่งงานกันทำทำให้คนกลายเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องจักร เขาไม่มีโอกาสพัฒนาศักยภาพที่แฝงอยู่ให้กลายเป็นจริงขึ้นมาได้ แต่เขาก็ไม่ทางเลือกเพราะหากเขาไม่ทำงาน เขาสูญเสียการดำรงชีวิต แนวทางการแบ่งงานทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น แต่ทำให้สมรรถภาพของคนลดลงเพราะเขาถูกบีบบังคับให้ทำงานด้านเดียวเหมือนเครื่องจักร การทำงานที่ซ้ำซากจำเจทำให้เขาไม่มีโอกาสพัฒนาศักยภาพของเขาในทุกทาง (Marx. 1975 : 158) ดังเห็นได้จากคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่เป็นเหมือนอะตอมที่เอนไปตามจังหวะที่แน่นอน คนงานนั่งอยู่ในตำแหน่งที่แน่นอน เคลื่อนไหวมือในจังหวะและเวลาที่แน่นอน งานกลายเป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างซ้ำซาก โดยไม่ต้องคิด ในฐานะผู้วางแผน คนงานไม่สามารถคิดและเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ การสร้างสรรค์ ความอยากรู้อยากเห็นและความอิสระของเขาถูกควบคุมทำให้เกิดความทุกข์ทรมานใจเป็นอันมาก (Fromm. 1971 : 78 - 80) เนื่องจากลักษณะอย่างหนึ่งของชนชั้นทุนนิยม คือผู้ผลิตเพื่อหาปัจจัยในการดำรงชีวิต การผลิตของเขาเป็นไปอย่างเสรี นับวัน และเป็นสากล การผลิตเพื่อสนองความต้องการอย่างหนึ่งของร่างกายจะนำไปสู่ความต้องการใหม่ หรือศักยภาพใหม่ เมื่อมนุษย์หาวิธีทำให้เป็นจริงขึ้นมาเพื่อสนองความต้องการนั้นแล้ว เขาสร้างศักยภาพใหม่ขึ้นมาอีกเป็นเช่นนั้นเรื่อย ๆ เพราะศักยภาพของมนุษย์ไม่มีขอบเขตจำกัด การผลิตจึงเป็นการแสดงออกถึงสมรรถภาพของมนุษย์ (Fromm. 1971 : 25 - 26) แต่ในกระบวนการทำงาน คนงานไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดการทำงาน เขาไม่สามารถพัฒนาไปสู่เป้าหมายของงานในกระบวนการผลิต และไม่สามารถเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดและควบคุมกระบวนการผลิต เขาไม่มีอำนาจในการมีส่วนร่วมตัดสินใจ หรือพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับการผลิตได้เลย ดังนั้นการทำงานจึงไม่ได้แสดงถึงความสามารถพิเศษ ศักยภาพ หรือบุคลิกภาพ ของเขาแต่แน่นอน (Schacht. 1970 : 163 - 165 citing Blauner. 1956 : 15 - 26)

เมื่อกิจกรรมที่บุคคลกระทำนั้นไม่ได้แสดงความเป็นตัวของเขาและความสามารถที่แท้จริงของเขา เนื่องจากความบีบบังคับทางโครงสร้างสังคมทำให้เขากลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ความสามารถของเขาถูกจำกัดให้แคบลง เขาต้องทำงานหน้าที่เดียวอย่างซ้ำซากจำเจ ทำให้เขาไม่มีความคิดในเชิงสร้างสรรค์และในการทำงานเขาไม่มีอิสระในการตัดสินใจได้โดยลำพัง หรือเป็น

ผู้กำหนดกระบวนการผลิตโดยตัวเองทำให้เขาไม่สามารถแสดงความสามารถของตนเองออกมาได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นเขาจึงกลายเป็นคนแปลกแยกในที่สุด ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งที่ทำให้เห็นถึงความแปลกแยกจากงาน

การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอด

ในสังคมทุนนิยมนั้น ความสำเร็จทางความวัตถุกลายเป็นเป้าหมายสำคัญ ดังนั้นความหายนะของมนุษย์จึงขึ้นอยู่กับการเติบโตของระบบเศรษฐกิจ มนุษย์กลายเป็นเพียงชิ้นส่วนเล็กๆ เพียงชิ้นหนึ่งของเครื่องจักร และทำงานเพื่อสนองความต้องการของการภายนอกเท่านั้น (Fromm. 1961 : 110) ในการที่มนุษย์ไ้ขายตนเองไปในตลาดแรงงาน เขาสูญเสียการทำงานไม่ได้มาจากความรักและความคิด แต่ขึ้นอยู่กับบทบาททางเศรษฐกิจ สังคม เขาไม่ได้ประสมกับตนเองในฐานะที่เป็นมนุษย์ แต่กลับเป็นมนุษย์ไร้นาม (Abstraction) ที่แปลกแยกจากธรรมชาติที่แท้จริงของตนเอง การเป็นมนุษย์ไร้นามนี้เพื่อต้องการปฏิบัติตามหน้าที่ตามระบบสังคม และเพื่อความสำเร็จ เขายินดีขายตัวเองทั้งร่างกาย จิตใจ และความคิดของเขาให้แก่นายทุน (Fromm. 1971 : 141) เมื่อมนุษย์มีลักษณะดังเช่นสิ่งของที่สามารถซื้อขายได้ในตลาด มนุษย์ไม่มีประสบการณ์ต่อตนเองในฐานะที่เป็นมนุษย์ แต่เขาจับจ้องหมายเพื่อขายตนเอง ความรู้สึกของเขาไม่ได้เกิดจากกิจกรรมที่เต็มไปด้วยความรัก และความคิด แต่จากบทบาทของเศรษฐกิจ สังคม เขาต้องสูญเสียลักษณะความรู้ถึงศักดิ์ศรีซึ่งเป็นลักษณะของมนุษย์ เขาต้องสูญเสียความรู้สึกทั้งหมดของตนเอง มนุษย์ในสังคมสมัยใหม่จึงเป็นมนุษย์ไร้นาม

คนที่แปลกแยกไม่ใช่เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เมื่อเขาประสมกับตนเองว่าเป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งที่ถูกรื้อใช้โดยตัวเขา และผู้อื่น เขาขาดความเป็นตัวของตัวเองทำให้เขาเกิดความทุกข์ ซึ่งยุคสมัยใหม่เป็นยุคแห่งความทุกข์ที่เกิดจากการไร้นาม คนกลายเป็นสิ่งที่มีอยู่เพื่อการให้เป็นและเขาต้องขึ้นอยู่กับกำกับการยอมรับ และความคิดเห็นของผู้อื่น ทำตามความต้องการของผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เขาพยายามปฏิบัติตามเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับเขา การปฏิบัติตามของเขาเรียกว่าเป็นมนุษย์กล (Automation)

(Fromm. 1971 : 204)

มนุษย์ถึงเอกลักษณ์แห่งตน เมื่อเขาประสบกับตนเองในฐานะผู้กระทำกายแรงงานของตนเอง ความรู้สึกใสความเป็นตัวของตัวเองเกิดขึ้น เมื่อเขาได้เป็นในสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป แต่ในตลาดแรงงานมนุษย์เผชิญกับแรงงานของตนที่ปรากฏในรูปของสินค้าที่ไม่ได้เป็นผลมาจากความมีจิตสำนึกของเขาในขณะที่อยู่ในกระบวนการผลิต ตรงกันข้าม เป็นผลจากการที่เขาได้จำหน่ายมัน ฉะนั้นสิ่งที่ปรากฏขึ้นอันเกิดจากการสร้างควมโน้มเอียงของเขากลายเป็นสิ่งแปลกแยก เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือผู้คิดและเป็นผู้ใช้ ทำให้เขามีความรู้สึกในความเป็นตัวของตัวเองและการยกย่องตนเองมีน้อยลง ทั้งนี้เพราะเขาได้เป็นในสิ่งที่ผู้อื่นปรารถนาให้เขาเป็น (Schaff. 1980 : 204)

จากที่กล่าวมาข้างนี้ให้เห็นว่า คนไม่ได้ทำกิจกรรมเพื่อตนเองแต่เพื่อผู้อื่น ในการทำงานนั้นเขาไม่เกิดความพอใจ แต่เป็นกรถูกบังคับให้ทำแทนที่เป็นกิจกรรมอิสระที่เขาทำหั้นตนเอง เป็นจุดมุ่งหมายของเขา เป็นชีวิตของเขา งานกลับเป็นเพียงสิ่งจำเป็นที่ต้องทำเพียงเพื่อเป็นวิธีการทำให้มีชีวิตอยู่รอด เขาไม่ได้ทำงานด้วยความสำนึกที่แท้จริง แต่เพื่อตอบสนองความต้องการทางคานร่างกายเท่านั้น

ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

ความไร้อำนาจพื้นฐานมาจากความคิดของมาร์กซ์ในสถานการณ์การทำงานของคนงานในสังคมทุนนิยมที่สิทธิและกระบวนการตัดสินใจของคนงานถูกขังคับซื้อ คนงานจึงแปลกแยกเพราะสิทธิและวิธีการตัดสินใจในการทำงานของเขาถูกเจ้าของกิจการ หรือนายทุนแย่งไป

ในกระบวนการผลิต คนงานอยู่ในสภาพไร้อำนาจ เพราะกระบวนการผลิตอยู่เหนือการควบคุมของเขา และเขาไร้ความสามารถควบคุมกระบวนการผลิตนั้นได้ สาเหตุเนื่องมาจากผลผลิตจากแรงงาน และกิจกรรมการผลิตไม่ได้เป็นของคนงาน (Schaff. 1980 : 211 - 212) แต่เป็นของนายทุน ซึ่งคนงานได้ขายแรงงานให้แก่ นายทุน แลแต่ผลผลิตที่มาจากแรงงานของเขาตกเป็นของนายทุน ทั้งนี้ในการผลิตนายทุนเป็นผู้กำหนดและควบคุมทุกอย่างโดยที่คนงานเป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติตามเท่านั้น ผลผลิตของแรงงานที่ปรากฏเป็นตัวตนเพื่อยืนยันความมีอยู่ของเขากลับกลายเป็นความสูญเสียของเขา เขาต้องตกเป็นทาสของผลผลิตที่งกกล่าวแทนที่จะเป็นนาย เพราะในสภาวะเศรษฐกิจการเมืองแบบทุนนิยมนี้ กฎแห่งการผลิตดำเนินไปในแบบที่ผู้ใช้

แรงงานยิ่งผลิตมากเท่าใดเขายิ่งไข้อย่างยิ่ง เขายิ่งสร้างขึ้นมาเท่าไร เขายิ่งดัดค้ำของตนเอง
ลงมากเท่านั้น ผลผลิตยิ่งใคร่ปรารถนาขึ้นมากเท่าไร เขาก็ยิ่งดิ้นรนดิ้นรนมากขึ้นเท่านั้น
ผลผลิตของเขายิ่งเจริญเท่าไร เขาก็ยิ่งดิ้นรนลงมากเท่านั้น งานยิ่งมีอำนาจมากเท่าไร เขาก็ยิ่ง
ขาดอำนาจมากขึ้น งานยิ่งต้องไข้อย่างยิ่งในการผลิตมากเท่าไรก็ยิ่งคอยไข้อย่างยิ่ง และตกเป็นทาส
ของธรรมชาติมากขึ้นเท่านั้น (Marx. 1975 : 325) เมื่อคนงานตกเป็นทาสของผลผลิต ผลผลิต
ที่เขาสร้างควมขึ้นมามีอำนาจเหนือเขา คอยควบคุมบังคับและเป็นศัตรูต่อเขา ทำให้เขาอยู่ใน
สภาพไร้อำนาจ ความแปลกแยกแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นจริงที่ว่าสิ่งหมอบและมันสมองของมนุษย์
ได้สร้างขึ้นมาขึ้นกลับมาเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่สร้างขึ้นมา แล้วยังมาขัดขวางผลผลิตของเขาด้วย ดังนั้น
สิ่งที่ไม่อาจควบคุมได้เหล่านี้กลับมามีอำนาจเหนือเขา และก็ได้จำกัดความสามารถ
ของมนุษย์ในอันที่จะกำหนดตนเอง และหน้าตนเอง อันเป็นความสามารถที่กระด้างมนุษย์ให้เหนือ
สัตว์ไปเสียด้วย (ทวีป วรคิตล 2524 : 6 อ้างอิงมาจาก Novack. 1974 : 7)

ในกระบวนการความแปลกแยก วัตถุที่ผลิตขึ้นมาโดยแรงงานได้กลายเป็นสิ่งแปลกแยก
เป็นอำนาจซึ่งเป็นอิสระจากผู้ผลิต ผลผลิตของแรงงานคือ แรงงาน ซึ่งได้แสดงรูปร่างเป็น
ตัวตนขึ้นมาในวัตถุ ผลผลิตนี้จึงเป็นการปรากฏให้เห็นรูปร่างของแรงงาน การทำให้แรงงาน
กลายเป็นความเป็นจริงขึ้นมา คือการแสดงแรงงานออกมาให้เป็นรูปร่าง การทำให้แรงงาน
กลายเป็นจริงขึ้นมาอีกคือการลดคุณค่าของผู้ใช้แรงงาน การแสดงออกให้เห็นเป็นรูปร่าง
ของแรงงาน จึงกลายเป็นการสูญเสียของการผลิต และเขาตกเป็นทาสของวัตถุ และการนำเอา
มาใช้กลายเป็นความแปลกแยก (Entfremdung) เป็นสิ่งภายนอก (Entausserung)
(Marx. 1975 : 322 - 324)

ขณะที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์พยายามเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับโลกโดยการยอมจำนนต่อผู้อื่น
ต่อกลุ่ม ต่อสถาบัน ต่อพระเจ้า เขาหลอมตนเองให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้อื่น หรือสิ่งอื่น
ทำให้เขาต้องประสบกับความไร้อำนาจ ที่ไม่สามารถพึ่งตนเองแต่ยอมจำนนต่อสิ่งต่าง ๆ
อย่างไม่มีตัว แทนที่มนุษย์มีอิสระเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองในฐานะที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์
แต่เขากลับมาจมจุ่มอยู่กับสิ่งที่เขายอมจำนน (Fromm. 1971 : 30 - 31) เมื่อคนรู้สึก
ไร้อำนาจ เขาตกอยู่ในอิทธิพลของสิ่งภายนอก เขาไม่ได้ยืนยันในความเป็นตัวเขา แต่เขา

ยอมจำนนต่อสิ่งที่มิชอบเห็นแก่เขา สำหรับตัวเขานั้นชีวิตเป็นสิ่งที่จะต้องยอมแพ้อำนาจที่เขา
ไม่สามารถควบคุม หรือบังคับได้ (Fromm. 1961 : 142)

ซีแมน (Seeman. 1959 : 784) เห็นว่าความไร้อำนาจเป็นความรู้สึกของคนที่ไม่สามารถกำหนดและควบคุมชะตาชีวิตของตนเองได้ ชีวิตของเขาตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้อื่น
และสิ่งอื่น เขารู้สึกว่าไม่สามารถแก้ไขหรือทำอะไรได้กับสภาพชีวิตและสภาพสังคมที่เป็นอยู่
ฉะนั้นความไร้อำนาจเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถควบคุม เหตุการณ์และโครงสร้างทางเศรษฐกิจ
สังคม และการเมืองได้เลย (Schacht. 1970 : 166) เมื่อคนถูกบังคับให้เลือกกระทำใน
สิ่งที่ตนไม่สามารถเลือกได้เลย หรือเขาไม่สามารถตัดสินใจเลือกกระทำอะไรได้เลย เพราะ
เขาปราศจากขลุ่ยลอยบางเพียงพอ และไม่สามารถคาดถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นได้
1970 : 171)

สรุปได้ว่าความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน หมายถึง การที่
ไม่สามารถกำหนดและควบคุมกระบวนการทำงาน ในการทำงานคนตกอยู่ภายใต้การควบคุมของ
สิ่งอื่นหรือผู้อื่นที่คอยบังคับเขา มีอำนาจเหนือเขา และเป็นปฏิปักษ์ต่อเขา

จากลักษณะของความแปลกแยกจากงานที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นสามารถสรุปเป็นประเด็นดังนี้

1. ความไม่พึงพอใจในงาน
2. การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้
3. การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอด
4. ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมคือ ความรู้สึกของ
บุคคลถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างตนเองกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยมของสังคม นักสังคมวิทยา
เห็นว่าความแปลกแยก เป็นการไม่สอดคล้องกันระหว่างตนเองกับวัฒนธรรมที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป
การไม่ยอมรับในค่านิยมของสังคม การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติ และการคาดหวังว่า เป้าหมาย

ทางสังคมจะบรรลุได้โดยวิธีการที่ไม่ถูกต้อง (Schacht. 1980 : 189) ความคิดนี้มาจากความคิดของซีแมน (Seeman) ที่เห็นว่าความไร้บรรทัดฐาน (Normlessness) เป็นความคาดหวังว่าวิถีทางหรือเครื่องมือที่ไม่ยอมรับของสังคมมีความจำเป็นเพื่อให้ได้ซึ่งเป้าหมายประสงค์หนึ่ง เป็นทัศนคติที่บุคคลไม่ได้พัฒนาตามมาตรฐานของสังคมในการกระทำ อันนำไปสู่เป้าหมายของคนในสังคม ซึ่งเป็นแนวคิดที่ได้อาจมาจากแนวคิดของ เดอร์ไคม์ (Durkheim) และเมอร์ตัน (Merton)

ในแง่ของความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมแยกเป็นประเด็นย่อยดังนี้

การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

การปฏิเสธค่านิยมของสังคม เป็นการไม่ยอมรับเป้าหมายที่สังคมกำหนดขึ้น เมอร์ตันเห็นว่า เป็นการปฏิเสธค่านิยมพื้นฐานอันเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อชีวิต (Schacht. 1980 : 180 citing Merton. 1938 : 153) ค่านิยมและวัฒนธรรมแสดงลักษณะของมนุษย์ เป็นผลมาจากความคิด การสร้างสรรค์ของมนุษย์ และเป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อม ในสมัยเริ่มแรกมนุษย์เพียงต้องการสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้น โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมเพื่อสนองตอบความต้องการทางชีววิทยาเท่านั้น ต่อมามนุษย์มาอยู่รวมกันกลายเป็นสังคม ในสังคมมนุษย์มีความรู้ ความเชื่อ คติประเพณี ค่านิยมและวัฒนธรรม ที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อต้องการรักษาชีวิตไว้ เพื่อการสื่อสาร และเพื่อให้ความคิดในแนวเดียวกันในกลุ่ม สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการของมนุษย์ในขั้นที่สูงกว่าการสร้างสิ่งต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการทางชีววิทยา ซึ่งวิวัฒนาการขั้นนี้เรียกว่า ความต้องการทางสังคมของมนุษย์ ที่มิว่าอุปประสงค์เพื่อให้แต่ละบุคคลสามารถบังคับความต้องการอันจำเป็นของตนและช่วยให้สังคมเกิดความ เป็นระเบียบเรียบร้อย สังคมจึงได้จัดให้มีวิธีการในอันที่บุคคลจะได้รับการสนองตอบความต้องการโดยเป็นวิธีการที่สังคมยอมรับ และมีการบังคับให้บุคคลแต่ละคนโดยยอมรับและปฏิบัติตาม (เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ และคนอื่น ๆ ไม่ปรากฏปี : 20) ในการที่มนุษย์ได้รับประโยชน์นั้นโดยการใช้สิทธิและอำนาจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ผ่านทางสถาบันด้วยความเต็มใจ การที่มนุษย์ต้องทำเช่นนั้นเพื่อให้สถาบันใช้อำนาจในการกำหนดและควบคุมรักษาความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต อันเป็นผลทางบวก ฉะนั้นชีวิตในสังคมจึงเป็นสิ่งพึงพอใจมากกว่าชีวิตตามสภาพ

ธรรมชาติที่มนุษย์ชาวโมโนยาว เป็นชีวิตที่โหดเหี้ยม โดดเดี่ยว และอ้างว้าง (Russell. 1945 : 695) ดังนั้นสิทธิและอิสระในการกระทำที่มนุษย์รู้สึกอย่างเต็มที่ให้กับสังคม เพื่อต้องการ ได้รับความปลอดภัย และเพื่อให้เกิดความมีระเบียบเรียบร้อยในสังคม แต่เมื่อบุคคลต่อต้านและ ปฏิเสธเป้าหมายที่กำหนดโดยสังคมที่ตนส่วนใหญ่เห็นด้วย เขาเป็นคนแปลกแยก เขาไม่ใคร่รู้สึกรู้ว่า เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมที่ต้องปฏิบัติตามกฎของสังคม เขามีความคิดที่ก้าวไกลเกินไป เป็นสิ่งที่แปลกหน้าต่อเขา ความคิดดังกล่าวมาจากความเข้าใจของเขาเอง เขามีความสุขต่อ ความคิด ความเข้าใจของตัวเอง ตลอดจนยืนยันและยืนยันในความคิดดังกล่าว ฉะนั้นคนที่ ใหญ่คุณค่าต่อเป้าหมายที่ผู้อื่นใหญ่ค่ากันสูงในสังคมกลายเป็นคนแปลกแยกในที่สุด (Seeman. 1959 : 785)

มนุษย์ในสภาพธรรมชาติเป็นผู้มีอิสระภาพ และเป็นชีวิตในสภาพธรรมชาติที่มีความสุข แต่เป็นความผิดพลาดของมนุษย์ที่สร้างสถาบันการปกครองขึ้นมา ดังนั้นมนุษย์จึงต้องต่อต้านกับ สิ่งอยู่ยงยวนทางสังคม เพราะสิทธิทางการเมือง เป็นสิทธิธรรมชาติของมนุษย์ (Murchland. 1971 : 128 - 129)

เมื่อเป้าหมายที่สร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์อย่างหนึ่ง แตกลับเป็นปฏิปักษ์ หรือเป็นศัตรูต่อ ความประสงค์ของผู้สร้างแล้ว เขาย่อมไม่ใส่ใจในความสนใจ และไม่ให้ความร่วมมือหรือเขาทำ การต่อต้านเพราะเขาคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งเลวร้าย ดังนั้นเขาต้องการที่เปลี่ยนแปลง บางครั้ง เขาอาจปฏิเสธที่ปฏิบัติในสิ่งที่กลุ่มเห็นว่าดี ทำให้เกิดความไร้ระเบียบในสังคมขึ้น ดังเห็นจากรัฐ เป็นผลผลิตของสังคมที่สังคมต้องใช้อำนาจเพื่อบรรเทาความขัดแย้ง เมื่ออำนาจนี้เกิดจากสังคม แต่ วางตัวอยู่เหนือสังคมและแปลกแยกจากสังคม รัฐเกิดจากการแบ่งสังคมออกเป็นชนชั้น และการต่อสู้ ทางชนชั้น ตามปกติรัฐเป็นรัฐของชนชั้นปกครองและได้รับการเชื่องโยงโดยการบังคับชนชั้นที่ถูกกดขี่ ไม่เพียงแต่รัฐเท่านั้น ระบบราชการ เป็นอิสระต่อผู้สร้าง ขัดขวาง และแปลกแยกผลประโยชน์ ของผู้สร้าง นอกจากนั้นผลผลิตทางความคิด โศกนาฏ ภาษา ศาสนา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ เป็น สิ่งที่สร้างขึ้นสำหรับจุดมุ่งหมายที่เฉพาะ แต่จุดมุ่งหมายกลับเป็นสิ่งตรงกันข้าม และกลับเป็นความ เป็นอยู่ควยควมั่นเอง ไม่เกี่ยวข้องกับเจตนารมณ์และความตั้งใจของผู้สร้าง แต่ต่อต้านเจตนารมณ์ และความตั้งใจนั้น (Schaff. 1980 : 106 - 138)

บุคคลไม่สามารถเป็นอันเดียวกับสังคมได้ เขา^๑รู้^๒ว่าเขาไม่สามารถกำหนดทิศทางการทำงาน^๓ของสถาบัน แต่สถาบันกลับเป็นผู้^๔ก่^๕ย^๖ค^๗ย^๘ความคิด^๙ต่าง ๆ มา^{๑๐}ให้^{๑๑}เขา เช่น การมีพรรคการเมือง พรรค^{๑๒}ควร^{๑๓}เป็น^{๑๔}หนทาง^{๑๕}แสดง^{๑๖}ความ^{๑๗}รู้^{๑๘}ส^{๑๙}ึก^{๒๐}น^{๒๑}ก^{๒๒}ึก^{๒๓}ทาง^{๒๔}การ เมือง^{๒๕}ของ^{๒๖}คน แต่พรรคการเมืองกลับครอบงำและ^{๒๗}บี^{๒๘}ค^{๒๙}ย^{๓๐}ให้^{๓๑}คน^{๓๒}คิด^{๓๓}ความ^{๓๔}พรรค^{๓๕}หรือ^{๓๖}บุคคล^{๓๗}บาง^{๓๘}กลุ่ม^{๓๙}ของ^{๔๐}พรรค (Gilmour and Lamp. 1975 : 10 - 16)

สรุปการปฏิเสธค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม คือการที่บุคคลปฏิเสธไม่ยอมรับเป้าหมายที่สังคมกำหนดขึ้นเพื่อความสงบสุข และความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตอันเป็นความคิดของคนส่วนใหญ่ในสังคม แต่บุคคลกลับมีความคิด ความเข้าใจ และยืนยันในความคิดของตนเองว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ตนไม่เห็นควย เพราะเป้าหมายที่กำหนดขึ้นมานั้นเป็นการเอื้อประโยชน์ให้กับคนบางกลุ่ม หรือเป้าหมายนั้นขัดแย้งกับความต้องการที่แท้จริงของเขา ดังนั้นเขาอาจเพิกเฉย ไม่สนใจต่อเป้าหมาย ไม่กระทำตามเป้าหมาย เขาอาจดูถนัดตา ปฏิเสธ หรือกระทำการฝ่าฝืนระเบียบวินัยต่าง ๆ

ลักษณะของความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมแยกเป็นประเด็นคือ

การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

มนุษย์กับสังคมเป็นสิ่งควบคู่กันอย่างไม่อาจแยก เมื่อเกิดมีมนุษย์ขึ้น มนุษย์ก็เฝ้าอยู่ร่วมกันเป็นสังคม แต่เนื่องจากมนุษย์แต่ละคนมีความต้องการต่าง ๆ ของตนเอง ซึ่งถ้าปล่อยให้หาความพอใจโดยไม่มีการควบคุมแล้วจะ^๑เป็นอัน^๒ตราย^๓ต่อการ^๔อยู่^๕รวม^๖กัน^๗ใน^๘สังคม สังคมจะไม่สามารถแก้ปัญหา และ^{๑๐}ทำ^{๑๑}หน้า^{๑๒}ต่าง^{๑๓} ๆ ที่จำเป็นแก่การดำรงอยู่ของสังคมได้ ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นต้องมีการจัดระเบียบสังคม เพื่อควบคุมแบบแผนแห่งพฤติกรรมของมนุษย์ (อุมล เสด็จปรภิรมกรณ 2528 : 13)

การที่บุคคลในสังคมสามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องตามระเบียบที่สังคมวางไว้ เพื่อให้^๑เกิด^๒ความ^๓เป็น^๔ระเบียบ^๕เรียบร้อย และ^๖เพื่อให้^๗สมาชิก^๘อยู่^๙รวม^{๑๐}กัน^{๑๑}อย่าง^{๑๒}สงบ^{๑๓}สุข^{๑๔}ไ^{๑๕}ทน บุคคลต้องได้รับการอบรมสั่งสอน เพราะระเบียบของสังคมไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในธรรมชาติที่ทุกคนสามารถรู้ได้ ด้วยสัญชาตญาณ หากเป็นระเบียบที่คนกำหนดกันขึ้นเอง เมวาระเบียบสังคมที่มันได้รับการถ่ายทอด

ให้กับสมาชิกใหม่ เพื่อให้ปฏิบัติตามกฎกติกา แต่บุคคลอาจไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติตาม เพราะระเบียบสังคมเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมานานนอกเหนือสภาพธรรมชาติ และมักจะเน้นกับความพอใจในธรรมชาติของตัวบุคคลตามปกติ รวมทั้งระเบียบของสังคมนั้นหวังผลให้เกิดส่วนรวมก่อนที่จะตามใจความต้องการประโยชน์ส่วนตัวของบุคคล เพราะการยอมรับระเบียบสังคมมักเป็นการเพิ่มธรรมชาติความต้องการของบุคคล เช่น โอกาสที่บุคคลจะพยายามหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่าง ๆ ก็มิได้เสมอ และสังคมของหาวิธีการมาคอยควบคุมบังคับให้บุคคลรักษาระเบียบมิให้ใด อันใดแก่กฎศีลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและกฎหมาย (พิทยา สายหุ 2517 : 105, 112 - 117)

การที่สมาชิกของสังคมไม่ปฏิบัติตามระเบียบวิธีที่สังคมกำหนดไว้ให้ตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละคน อาจเกิดจากการไม่รู้ไม่เข้าใจระเบียบเพราะยังไม่มีใครสอนสั่งสอนที่ถูกของสมบูรณ์หรือเกิดจากความเกียจคร้าน คือคิดไม่ยอมเชื่อฟัง และรับเอาสิ่งที่สังคมสั่งสอนให้ หรือเกิดจากการหลีกเลี่ยงทั้ง ๆ ที่รู้ และเข้าใจ แต่ไม่ยอมปฏิบัติตาม เพราะเห็นแก่ความสะดวกและประโยชน์ของตนเองเป็นสำคัญ หรือเกิดจากการปฏิเสธระเบียบเดิม เพราะต้องการเสนอให้ระเบียบใหม่ที่ตนเห็นว่าเหมาะสมกว่าแทน ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการเล่นระเบียบของสังคมซึ่งมีสาเหตุมาจากประการแรก ระเบียบของสังคมเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นมาเพื่อธรรมชาติทางชีววิทยาของมนุษย์ ไม่ปล่อยให้เป็นไปตามความรู้สึกของการโดยเสรีของบุคคล ความต้องการปรารถนาทางธรรมชาติของคนที่ไม่ควบคุมบังคับตนเองจึงมักจะเป็นระเบียบของสังคมใดเสมอ ประการที่สองระเบียบของสังคมเป็นสิ่งที่มนุษย์ด้วยกันเองสร้างขึ้น เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นที่ผู้นั้นจะต้องเห็นคล้อยตามด้วยเสมอไป (พิทยา สายหุ 2517 : 173)

เคอร์ไลม์ (Durkheim) นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส เห็นว่า ความไม่เป็นระเบียบทางสังคม เป็นสภาวะที่ขาดดุลยภาพ (Disequilibrium) และขาดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทางสังคม หรือขาดความเห็นพ้องต้องกันในฐานะสมาชิกของสังคม สภาวะดังกล่าวเป็นผลเนื่องมาจากการแบ่งงานกันมากเกินไปในการปฏิบัติอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดสภาวะขาดบรรทัดฐานในสังคม (Normlessness) อันเป็นภาวะของความไร้ระเบียบ (Anomic) (อุบล เสถียรปัทมกรณ 2528 : 224)

เคอร์ไลเห็นว่าสังคมอยู่รอดได้ด้วยการยึดเหนี่ยวทางสังคม (Social Solidarity) หมายถึง การที่สิ่งที่มีบุคคลในสังคมยึดถือร่วมกันในสังคม ในสังคมขนาดเล็ก หรือในสังคมแบบง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน การยึดเหนี่ยวทางสังคมเป็นการยึดเหนี่ยวแบบเครื่องจักร (Mechanic Solidarity) หมายถึงการที่บุคคลในสังคมยึดถือค่านิยมเดียวกัน มีความคิดความเชื่อแบบเดียวกัน และมีทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ แบบเดียวกัน ในสังคมประเภทนี้ ค่านิยม จารีต ประเพณี มีอิทธิพลเหนือบุคคลเป็นอย่างมาก ส่วนในสังคมแบบซับซ้อน การยึดเหนี่ยวทางสังคมเป็นการยึดเหนี่ยวแบบอินทรีย์ (Organic Solidarity) หมายถึง การยึดเหนี่ยวที่เกิดจากบุคคลยึดการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตน โดยแต่ละบุคคลอาจมีค่านิยม ความเชื่อ ความคิดที่แตกต่างกันออกไปไม่เหมือนกัน ในสังคมขนาดเล็ก หากสังคมเปลี่ยนจากสังคมที่มีรูปแบบง่าย ๆ มาเป็นสังคมที่มีความซับซ้อน การยึดเหนี่ยวทางสังคมจะเปลี่ยนจากแบบเครื่องจักรมาเป็นแบบอินทรีย์ (เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ และคนอื่น ๆ ไม่ปรากฏปี : 16 - 17)

ในสังคมแบบง่ายที่มีการยึดเหนี่ยวแบบกลไกนั้น คนในสังคมยึดมั่นในขนบธรรมเนียม ประเพณี บัญญัติการได้ระเบียบของสังคมที่เกิดจากการ เจตนาจะละเมิดฝ่าฝืนโดยคงไม่คอยมีกรรมชดเชยหนักเลยระเบียบซึ่งยอมมีบ้างก็ถูกขัดขวางควบคุมให้อยู่ในขอบเขตเส้นที่ห้ามไม่ได้ กลายเป็นปัญหาใหญ่ (พิทยา สายบุญ 2517 : 191 - 192)

ในสังคมสมัยใหม่ภาวะไร้ระเบียบมีอยู่ทั่วไป แต่ในสังคมแบบเก่าที่มีความสัมพันธ์แบบกลไกนั้น เป็นการยากที่บุคคลจะตกอยู่ในภาวะไร้ระเบียบได้ เพราะแต่ละคนทราบแน่ชัดว่าตนอยู่หรือเป็นสมาชิกของกลุ่มใด และจะไม่มี ความกำกวมในเรื่องสิทธิและหน้าที่ต่อสังคม ในสังคมที่ยึดเหนี่ยวกันแบบเครื่องจักร ความสัมพันธ์ระหว่างกันมีลักษณะบางอย่าง บุคคลไม่รู้จักสิทธิหน้าที่อย่างเด่นชัดในการปฏิบัติต่อกัน จึงทำให้เกิดภาวะไร้ระเบียบได้ (สัญญา สัญญาวิวัฒน์ 2523 : 253)

เมอร์ตัน (Merton) นักสังคมวิทยาชาวอเมริกันเห็นว่า โครงสร้างทางสังคมมีอิทธิพลเหนือบุคคลในสังคม โครงสร้างทางสังคมมีลักษณะ 2 ประการคือ

ประการแรก ค่านิยมหรือเป้าหมาย (Goals) คือ ความมุ่งหมาย หรือผลประโยชน์ตามที่วัฒนธรรมกำหนดไว้ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่วัฒนธรรมสำหรับสมาชิกทุกคนในสังคม เป็นกรอบเร้าใจให้บุคคลในสังคมแสวงหา และเป็นแบบแผนเพื่อการเป็นอยู่ของกลุ่มชน แมเป้าหมายบางอย่างสัมพันธ์กับแรงจูงใจทางชีวภาพของมนุษย์ แต่ไม่ได้ถูกกำหนดมาจากแรงขับของมนุษย์

ประการที่สองวัฒนธรรม หรือวิถีทางที่จะบรรลุเป้าหมาย (Means) คือ โครงสร้างสังคม ได้กำหนดระเบียบกฎเกณฑ์และความคุ้นเคยที่เป็นที่ยอมรับกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเรียกว่า บรรทัดฐาน (Norms) (พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์ 2524 : 81)

พฤติกรรมที่ระเบียบเกิดขึ้นจากการขาดสมดุล หรือการขัดแย้งระหว่างองค์ประกอบของโครงสร้างสังคม ถ้ามีการเน้นในวัตถุประสงค์ และวิถีทางหรือบรรทัดฐานเท่ากัน สังคมก็มีความเป็นระเบียบ แต่ถาเน้นจุดมุ่งหมายมากกว่าวิถีทางสถาบัน กฎเกณฑ์และบรรทัดฐานก็สลายตัว บรรทัดฐานไม่สามารถบังคับกับบุคคลได้ สภาพนี้เรียกว่า สภาพที่ขาดบรรทัดฐาน เป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมการณ์ในบรรทัดฐาน

เมอร์ตัน ได้แบ่งแบบของการปรับตัวต่อจุดมุ่งหมายและวิถีทางสถาบันเป็น 5 แบบ คือ

แบบการปรับตัว	จุดมุ่งหมายทางวัฒนธรรม	วิถีทางสถาบัน
Conformity	+	+
Innovation	+	-
Ritualism	-	+
Retreatism	-	-
Rebellion	±	±

แบบที่หนึ่ง การปรับตัวแบบทำตามระเบียบ (Conformity) เป็นแบบการปรับตัวตามสังคมไม่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพราะบุคคลยอมรับจุดมุ่งหมายทางวัฒนธรรมและปฏิบัติตามวิธีการที่ยอมรับกันโดยทั่วไป เช่น ขนบกลางต้องการความสำเร็จในชีวิต และมีฐานมั่นคงของปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่ยอมรับกันโดยทั่วไปคือ ทำงานหนัก มีการศึกษาและประหยัด เป็นต้น

แบบที่สอง การปรับตัวแบบฝ่าฝืนระเบียบ (Innovation) เป็นการปรับตัวที่เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่งเป็นปัญหาทางสังคม โดยบุคคลจะยึดมั่นในจุดมุ่งหมายทางวัฒนธรรม แต่ไม่ปฏิบัติตามวิถีทางสถาบัน หรือบรรทัดฐานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ตรงกันข้ามบุคคล

จะแสวงหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อให้บรรลุจุดหมายที่ต้องการ เช่น ชนชั้นต่ำยอมรับในจุดหมายทางวัฒนธรรมของสังคมคือ ต้องการมีฐานะดี แต่วิธีการที่จะบรรลุจุดหมายดังกล่าวสังคมไม่เปิดโอกาสให้ จึงต้องหันมาใช้วิธีการใหม่ ๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการโดยไม่คำนึงถึงว่าจะผิดกฎหมายหรือศีลธรรมหรือไม่ เช่น ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ตัดเศียรพระพุทธรูปไปขาย ของโสเภณี เป็นต้น

แบบที่สาม การปรับตัวแบบยึดกฎระเบียบสังคม (Ritualism) เป็นพวกที่ละทิ้งจุดหมายทางวัฒนธรรม แต่กลับยึดมั่นในบรรทัดฐานทางสถาบัน จะเห็นได้ชัดในสังคมที่ความสำเร็จในชีวิตขึ้นอยู่กับความสามารถ บุคคลประเภทนี้ไม่กล้าเสี่ยงในการแข่งขันกับบุคคลอื่น มักพอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ ต้องการหาความมั่นคงมากกว่าการเสี่ยง กลัวผิดหวัง เป็นพวกเคร่งครัดในระเบียบ พวกหัวชนเผ่า พวกเจรตรง เนื่องจากได้รับการฝึกอบรมให้รู้ระเบียบสังคมมากเกินไป จึงยึดมั่นในบรรทัดฐานจนไม่ล้มหลวมตามบุคคลอื่น จึงกลายเป็นคนดัดจริตแล้วจะทำผิดกฎหมาย

แบบที่สี่ การปรับตัวแบบละทิ้งสังคม (Retreatism) เป็นพวกถอยหลังเข้าคลอง เค็มพวกนี้ยอมรับในจุดหมายทางวัฒนธรรม และวิถีทางสถาบัน ต่อมารู้สึกถึงองค์ประกอบทั้งสองอย่างเพราะเกิดความลำบากและความวุ่นใจ เกิดความท้อแท้ในชีวิตจึงหนีจากสังคม เลิกต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จในชีวิต และไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสถาบันจนกลายเป็นพวกโรคมจิต พวกเรวอน พวกคดียาเสพติด แยกตัวออกจากสังคม โดยอาจแยกเป็นการส่วนตัวหรือรวมกันเป็นกลุ่ม เช่น พวกชิปป์รวมกันเป็นกลุ่มสูบบุหรี่ มีวัฒนธรรมย่อย (Subculture) ของตัวเองแตกต่างจากวัฒนธรรมส่วนรวม

แบบที่ห้า การปรับตัวแบบเปลี่ยนแปลงสังคม (Rebellion) เป็นแบบของพฤติกรรมที่พยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมในทิศทางที่ตนจะพอใจ พวกนี้ไม่พอใจจุดหมายทางวัฒนธรรม และวิถีทางสถาบันที่มีอยู่ เพราะตนไม่สามารถสร้างความสำเร็จในชีวิตได้ การปรับตัวแบบนี้จะมีมากในชนชั้นต่ำ ต้องการแสวงหาบรรทัดฐานและจุดหมายใหม่ ๆ พวกนี้อาจกลายเป็นนักปฏิรูป หรือปฏิวัติได้ หรือเป็นกลุ่มวัฒนธรรมย่อย แตกต่างไปจากชุมชน เช่น พวกแก๊งวัยรุ่น (ฮมด เล็กีร์ปริกกรมกรณ 2528 : 225 - 227)

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงค่านิยม วัฒนธรรมและความเชื่อ ออกเบิร์น (Ogburn) เสนอทฤษฎีความล่าช้าของวัฒนธรรม (Theory of Cultural Lag) ว่าเกิดขึ้นได้ในทุกสังคมโดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลง เขาแบ่งวัฒนธรรมเป็น

วัฒนธรรมทางวัตถุและวัฒนธรรมไม่ใช่วัตถุ วัฒนธรรมทั้งสองแบบจะเปลี่ยนแปลงในอัตรา
ไม่เท่ากัน วัฒนธรรมทางวัตถุเปลี่ยนแปลงเร็วกว่าวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ เพราะความคิดและ
ค่านิยมของบุคคลเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไ้ช้า เมื่อวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงในอัตราที่ไม่เท่ากัน
ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกัน เป็นผลให้เกิดความไม่เป็นระเบียบสังคม (ดูด เติร์บปรกักรณ
2528 : 227 - 228) วัฒนธรรมไม่ใช่วัตถุที่ย่อมพัฒนาเปลี่ยนแปลงได้ อัตราความเจริญ
ของวัฒนธรรมในสังคมหนึ่งมีอัตราไม่เท่ากัน วัฒนธรรมบางอย่างอาจพัฒนาได้เร็ว บางอย่าง
อาจพัฒนาช้าก่อให้เกิดความล่าช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัฒนธรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎหมาย
ขนบธรรมเนียมประเพณี คุณค่าที่ยึดถือ หรือความเชื่ออันมักจะพัฒนาไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง
ทางสังคม จึงเป็นสาเหตุให้เกิดความล่าช้าทางวัฒนธรรม และช่องว่างทางวัฒนธรรม
(Cultural Gap) (โลกา รุพิชัยกุล 2521 : 52)

ซีแมน (Seeman. 1959 : 787) เห็นว่า สภาพไร้มรรตฐานคือ สภาพที่บุคคล
มีความคาดหวังว่าการประพฤติไม่ถูกต้องตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดนั้นทำให้เขาสามารถบรรลุ
เป้าหมายได้ หรือบุคคลยึดมั่นในความคิดที่ว่าเขาสามารถบรรลุเป้าหมายได้โดยวิธีการที่ไม่เป็น
ที่ยอมรับ เขามีความขัดแย้งกับความคิดดังกล่าวทำให้ประพฤติในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง (Schacht.
1970 : 180 citing Neal and Retting. 1945 : 605)

ดังนั้นการปฏิเสชมাত্রฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม หมายถึง การที่บุคคลกระทำ
ในสิ่งที่ฝ่าฝืนต่อกฎและระเบียบ เพื่อต้องการให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
จากที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปเป็นเกณฑ์วัดความแปลกแยกได้ คือ

1. การปฏิเสธค่านิยมของสังคม
2. การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

3. ความแปลกแยกจากผู้อื่น

ความแปลกแยกจากผู้อื่น เป็นคำอธิบายที่สืบเนื่องมาจากความคิดของมารกซ์ที่เห็นว่า
ความแปลกแยกจากผู้อื่น เป็นผลมาจากความแปลกแยกของมนุษย์จากผลผลิตและจากชีวิตแห่ง
เผ่าพันธุ์มนุษย์ ซึ่งเป็นชีวิตแห่งกิจกรรมการผลิตที่มีสัมพันธูะ มีเป้าหมาย เป็นอิสระ เป็นการผลิต

ที่สอดคล้องกับกฎความงามที่ในกิจกรรมมนุษย์แสดงถึงการพัฒนาความสามารถของมนุษย์ต่างจากสัตว์ เพราะมีการจัดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง การแสดงความสามารถและความตั้งใจจริง เมื่อมนุษย์พบว่าตนเป็นคนแปลกแยก เขาเห็นว่าคนอื่นย่อมแปลกแยกไปด้วย ความแปลกแยกจากผลผลิตปรากฏอยู่ในลักษณะของกิจกรรมของมนุษย์สัมพันธ์กับผู้อื่น (Bottomore and Rubel.

1956 : 103)

ความแปลกแยกจากผู้อื่น เป็นการผลิตที่แปลกแยกและผลผลิตที่แปลกแยกไม่ใช่เป็นของบุคคล แต่กลับเป็นของอีกคนหนึ่งซึ่งแปลกแยกต่อผู้ผลิตคือ นายทุน ผู้ผลิตรู้สึกว่าการผลิตนั้นเป็นการผลิตที่ไม่เป็นอิสระ แต่เป็นกิจกรรมที่ผูกมัด บังคับ และกรอกรงำเขา ทำให้เขาคงอยู่ภายใต้แอกของนายทุน เขาสูญเสียผลผลิตของเขา ส่วนนายทุนผู้ซึ่งไม่ได้ผลิตกลับครอบครองผลผลิตของเขา ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่ายจึงเป็นความสัมพันธ์ที่มีรากฐานอยู่บนความขัดแย้ง (Marx. 1975 : 326) กรรมกรมองทุนนายทุนว่าเป็นความไม่มีอยู่ของเขา เพราะเหตุว่านายทุนได้แย่งเอาผลผลิตซึ่งแสดงออกในลักษณะรูปธรรมของแรงงานที่ยึดความมีอยู่ของตัวเขาไปจากตัวของเขาและนายทุนมองกรรมกรว่าเป็นความไม่มีอยู่ของเขา เพราะเหตุว่า เขาต้องสูญเสียทุนซึ่งเขาคิดว่ามันยืนยันความมีอยู่ของเขาไปเป็นค่าจ้างแรงงานในกิจกรรม

ในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ซึ่งอาศัยผลผลิตเป็นสื่อกลางโดยผ่านกิจกรรมการแลกเปลี่ยนนั้น กลับกลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุ โดยที่นายทุนและกรรมกรที่ต่างฝ่ายต่างก็ถือว่าผลผลิตเป็นอำนาจ ซึ่งแต่ละฝ่ายมีเหนืออีกฝ่ายหนึ่ง แต่ความจริงแล้วผลผลิตนั้นแปลกแยกจากทั้งสองฝ่าย เพราะเหตุว่าผลผลิตไม่ใช่ผลผลิตเพื่อสังคม ไม่ใช่เป็นผลผลิตของกิจกรรมการผลิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่เป็นผลผลิตเพื่อประโยชน์ส่วนตัว (Marx. 1967 : 71 - 73)

จากการที่มาร์กซ์ได้พัฒนาทฤษฎีfetishism (Commodity Fetishism) โดยกล่าวถึงความสัมพันธ์ของนายทุนกับกรรมกรในระบบทุนนิยม แรงงานในระบบทุนนิยมถูกเหวี่ยงลงจนหมดสิ้น แทนที่จะเป็นการพัฒนาสร้างสรรค์ในตัวของมนุษย์ จนทำให้ผู้ชายแรงงานมีฐานะยากจนลงเรื่อย ๆ เป็นการปฏิเสธสิทธิของมนุษย์ให้ได้รับสิ่งต่าง ๆ มนุษย์จะขาดความสำนึกเป็นตัวของตัวเอง และกลับรู้สึกว่าเขเป็นส่วนหนึ่งของวัตถุ ผลผลิตของมนุษย์จะเป็นสิ่งกำหนดความต้องการของมนุษย์ และสิ่งของเหล่านี้จะรับใช้นายทุนที่ไม่ต้องออกแรงทำงาน แต่ไม่ไต่สนองความต้องการของผู้ชาย

แรงงานโดย ความขัดแย้งจะเกิดขึ้นระหว่างผู้ผลิตกับสิ่งของที่ตนผลิต เนื่องจากสิ่งผลิตไม่ได้เป็น
 ของผู้ผลิต แต่เป็นของนายทุนซึ่งมีผลประโยชน์ขัดแย้งกับผู้ขายแรงงาน ดังนั้นผู้ขายแรงงานจึง
 มีหน้าที่ เป็นปฏิปักษ์กับนายทุน งานจึงกลายเป็นวิธีการอย่างหนึ่งเพื่อเพื่อสามารถชดเชยค่าเหนื่อย
 แทนที่จะใช้ชีวิตเพื่อได้มีโอกาสได้ทำงาน (สุรพงษ์ ชัยนาม 2517 : 63 - 65 อ้างอิงมาจาก
 Marx. 1969 : 111, 138 - 141, 152 - 153) แรงงานจะอยู่ในลักษณะของแรงงานบังคับ
 มนุษย์ยังผลิตสินค้ามากเท่าใด ตัวมนุษย์เองก็กลายเป็นสินค้าที่ราคาถูกลงมากเท่านั้น อีกทั้ง
 ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์จะถูกโยกย้ายกับสินค้าแทนที่จะอยู่ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน เสรีภาพ
 ตลอดจนอิทธิพลและความต้องการของมนุษย์จะถูกกำหนดโดยปัจจัยของสินค้า (Commodities)
 ทั้งหมดนี้เพราะความแปลกหล่งไหลของบางมโนภายในสิ่งนอกกายของมนุษย์ (สุรพงษ์ ชัยนาม
 2517 : 65 - 66 อ้างอิงมาจาก Marcuse. 1969 : 274 - 277)

พร้อมนี้เรายังปฏิเสธทฤษฎีการกดขี่ของมาร์กซ์วิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์กับมนุษย์ต่าง
 ทางเห็นจากกันและมองเห็นตนเองเป็นค่าเพียงวัตถุและสินค้า ดังที่ฟรอมม์เห็นว่าไม่เพียงแต่
 ความแปลกแยกทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความแปลกแยกทางความสัมพันธ์ของบุคคลด้วยกัน
 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกลายเป็นความสัมพันธ์กันโดยมีวัตถุเป็นตัวกำหนด มนุษย์ไม่ได้ขายเพียง
 สินค้า แต่เขาขายตนเอง และรู้สึกว่าเขาตนเองเป็นสินค้า คนงานต้องขายพลังแรงงานทั้งกายของ
 ตน เช่น นักธุรกิจ แพทย์ เลี้ยงชีพ ต่างก็ขายแรงงานของตนปรากฏออกมาในรูปสินค้าและการ
 บริการ (Schaff. 1980 : 165 - 166)

ความสัมพันธ์ระหว่างนายทุนกับคนงานมีลักษณะดังนี้ คือ นายทุนเห็นพวกคนงานรับจ้าง
 ไม่แตกต่างจากเครื่องจักร ที่ต่างฝ่ายต่างต้องใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ เพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการ
 ทางเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์เป็นไปในเชิงที่ต่างฝ่ายต่างใช้ซึ่งกันและกันเพื่อเป็นวิถีทางไปสู่เป้าหมาย
 ของตนเอง ต่างคนต่างใช้กันเป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุความต้องการของแต่ละฝ่าย ซึ่งลักษณะนี้ไม่ใช่
 ความสัมพันธ์แบบมนุษย์ (Fromm. 1961 : 118)

ความแปลกแยกจากผู้อื่นคือการที่บุคคลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผู้อื่น มองเห็นผู้อื่นเป็น
 เครื่องมือหรือวิถีทางที่จะใช้ประโยชน์ในการบรรลุเป้าประสงค์ของเขา ทำให้เขาเกิดความเหงา
 เปล่าเปลี่ยว และการขาดความสัมพันธ์ทางความศรัทธา

องค์ประกอบย่อยของความแปลกแยกจากผู้อื่นที่พบบ่อยมากกล่าวถึงคือ

ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

ความเหงาเปล่าเปลี่ยวเกิดขึ้นในกลุ่มคนยุคสมัยใหม่ เพราะความสัมพันธ์ของคน ไม่ได้เป็นความสัมพันธ์แบบมนุษย์ แต่เป็นความสัมพันธ์ที่หมกมุ่นของตลาดเป็นตัวกำหนด โดยทางมี ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาทางเศรษฐกิจ (Fromm. 1961 : 119) เมื่อมนุษย์รู้สึกอิสระ จากข้อผูกมัด เขามีความสนใจในความมั่นคงปลอดภัย และความเป็นเจ้าของ แต่เมื่อเขาไม่สามารถ รับรู้ตำแหน่งที่เป็นอยู่ของเขาแล้ว เขาไม่รู้จักหาความหมายในชีวิต เขาถูกข่มขู่ด้วยอำนาจที่อยู่ เหนือเขา ได้แก่ เงิน และตลาด ความสัมพันธ์ของเขากับผู้อื่น คือ นายทุน เป็นรูปของการกดขี่ ข่มเหง และเห็นทางกัน ทำให้เขารู้สึกเหงาโดดเดี่ยว (Fromm. 1961 : 63)

ความเหงาเปล่าเปลี่ยว ปรากฏลักษณะของความรู้สึกเดียวดาย และความต้องการหาคู่ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ผู้แปลกแยกนั้นมีความรู้สึกว่าเขาขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและขาด ความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ทำให้เขาไร้ความสุขที่ไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ คนเกิด ความเหงาเมื่อเขาขาดความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเมื่อเขาขาดการได้รับความยกย่องจากผู้อื่น ตลอดจนเมื่อเขาถูกกีดกันหรือถูกทิ้ง ดังนั้นเมื่อเขาไม่ประสบความสำเร็จในการสร้างความสัมพันธ์ กับผู้อื่น เขาปลื้มกับตัวเขาตามลำพังเพียงผู้เดียว (Schacht. 1970 : 156 - 157) แม้แต่เขา ถูกปฏิเสธไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม เขาก็แยกตัวออกมาจากความสัมพันธ์กับผู้อื่น เขาจึงเกิด ความเหงาเปล่าเปลี่ยวในที่สุด (Seeman. 1959 : 756)

สรุปว่า ความเหงาเปล่าเปลี่ยวคือ การที่บุคคลรู้สึกว่าตนเองอยู่รวมกันกับผู้อื่นในสังคม แต่เขากลับมีความรู้สึกเหมือนกับตนเองนั้นอยู่ตามลำพังเพียงผู้เดียว เนื่องจากเขาขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและขาดความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น รวมทั้งการขาดความยกย่องนับถือด้วย

การขาดความสัมพันธ์ทางความนึก

เจมส์ (James) เป็นคนแรกที่สร้างแนวคิดทางจิตตน (Self) ขึ้นโดยได้อธิบาย ว่าบุคคลจะสร้างความรู้สึกต่อตนเองโดยอาศัยการติดต่อกับผู้อื่น หรือการที่บุคคลรู้สึกว่า ตนเองเป็นใคร หรือเป็นอย่างไรนั้นเกิดมาจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทางสังคม (เพ็ญแข ประจักษ์จัน)

และคนอื่น ๆ ไม่ปรากฏปี : 23) กูลีย์ (Cooley) มีความคิดเช่นเดียวกับเจมส์ในเรื่องตน (Self) และได้อธิบายว่าบุคคลจะรู้จักตนเองว่าเป็นอย่างไรนั้น จากการติดต่อกับผู้อื่น โดยในขณะที่บุคคลมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนั้น บุคคลจะประเมินพฤติกรรมของตนเองจากท่าทีที่ผู้อื่นแสดงตอบตอบตน ด้วยเหตุนี้บุคคลจึงทำหน้าที่เป็นกระจกเงาให้แก่บุคคลในบุคคลหนึ่งในการที่จะต้องกลับให้เห็นว่าพฤติกรรมของเขาเป็นอย่างไร ขบวนการเกิดความรู้สึกตอบตนโดยการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็น "ขบวนการกระจกส่องหน้า" (Looking Glass Self) ครอบคลุมเป็นตัวแทนสำคัญในการสร้างความรู้สึกเกี่ยวกับตนแก่บุคคล และจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวยังเอง ทำให้บุคคลสร้างความรู้สึกเกี่ยวกับตนขึ้นมาได้ (เพ็ญแข ประจักษ์จันติก และคนอื่น ๆ ไม่ปรากฏปี : 23)

มีด (Mead) มีความคิดแนวเดียวกันกับเจมส์และกูลีย์ แต่เขาอธิบายให้ชัดเจนว่า จากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคล บุคคลจะสามารถสวมบทบาทของผู้อื่น และเข้าใจบทบาทของบุคคลในสังคมนั้นทั้งหมดของตนเองด้วย มีดเห็นว่า การเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง (Self - Conception) ของบุคคลจะกว้างขึ้นเรื่อย ๆ จากการที่บุคคลได้มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในวงกว้างมากขึ้น จากกลุ่มครอบครัวเพื่อนไปจนถึงบุคคลอื่นในสังคม จนในที่สุดบุคคลจะเข้าใจบทบาททางสังคมของคนทุกประเภทในสังคม รวมทั้งบทบาทของตนเองด้วย ขบวนการสวมบทบาทผู้อื่น (Role Taking) มีดังนี้

ขั้นหนึ่ง ขั้นการเล่นกับบุคคลอื่น (Play Stage) คือการที่เด็กเล่นกับบุคคลในครอบครัว กลุ่มเพื่อน เด็กเรียนรู้บทบาททางสังคมของผู้อื่นเล่นด้วย

ขั้นสอง ขั้นการเล่นเกมส์ (Game Stage) คือ การเล่นกับคนในกลุ่มจำนวนมาก การเล่นมีกติกาชัดเจน เด็กจะเข้าใจบทบาทของคนหลายประเภท

ขั้นสาม ขั้นเข้าใจบทบาทของคนทั่วไป (Generalized Other) คือ การเข้าใจบทบาททางสังคมของบุคคลอื่นทั้งเด็กกลุ่มเพื่อนเล่นไปจนถึงบุคคลทุกประเภทในสังคม ช่วยให้บุคคลเข้าใจบทบาททางสังคมของตนเองในขณะนั้นหรือในระยะต่อไปด้วย

ขบวนการการสวมบทบาทของผู้อื่น นอกจากช่วยให้บุคคลเข้าใจบทบาททางสังคมของบุคคลประเภทต่าง ๆ ในสังคมแล้วยังช่วยชักเลาพฤติกรรมของบุคคลให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการด้วยคือ ด้วยขบวนการนี้บุคคลจะชอบ ๆ ละพฤติกรรมที่ของการสนองตอบความต้องการของตน (I)

ลงไปและจะคอยเพิ่มพฤติกรรมที่ต้องการสนองตอบความต้องการของสังคม (Me) มากขึ้น (เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ และคนอื่นๆ ไม่ปรากฏปี : 24)

จากการที่ เจมส์ คิวดี และมีค กล่าวถึงปัญหาความแปลกแยกโดยแสดงถึงปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนั้น ผู้ที่แปลกแยกไม่เพียงแต่แยกขาดจากกิจกรรมของตนเองเท่านั้น แต่ยังแยกขาดจากกลุ่มที่เขาเป็นส่วนรวมอยู่ และเขายังประสบความล้มเหลวในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Fromm, 1971 : 14)

การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด หมายถึง การที่บุคคลมีความคิดเห็นตรงข้ามกับผู้อื่น และประสบกับความล้มเหลวในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

จากลักษณะที่กล่าวมานั้นสามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์วัดความแปลกแยกจากผู้อื่นได้ดังนี้

1. ความเหงาเปล่าเปลี่ยว
2. การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

4. ความแปลกแยกจากตนเอง

แนวคิดนี้มาจากความแปลกแยกจากชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ของมาร์กซ์ เป็นการลดระดับกิจกรรมการผลิตซึ่งเต็มไปด้วยสัมพันธฐานะ เป็นอิสระ ฉับพลัน มีเป้าหมาย และสอดคล้องกับกฎของความงามไปเป็นเพียงกิจกรรมที่สนองความต้องการของร่างกาย ของปัจเจกชนคนหนึ่ง ๆ เพื่อให้อวัยวะยังชีพอยู่ได้เท่านั้น ชีวิตของมนุษย์จึงไม่ต่างไปจากสัตว์เลย หน้าที่เฉพาะของมนุษย์นั้นไม่ได้อยู่ที่การกิน นอน สัมพันธ์ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่ของสัตว์ร่วมกับสัตว์ แต่คนมีหน้าที่ และมีลักษณะเฉพาะซึ่งได้รับการพัฒนาตามพลังการผลิตและความสัมพันธ์ทางการผลิต ซึ่งเราต้องห้ามรกรากชีวิตในการผลิตเพื่อสนองลักษณะเฉพาะนี้ ในขณะที่เกี่ยวกับการสนองความต้องการหรือหน้าที่ดังกล่าวจะนำไปสู่ความต้องการใหม่เพื่อให้อวัยวะหรือทำให้เป็นจริงขึ้น ทัศนการณ์นี้ นำมนุษย์ไปสู่การเป็นมนุษย์สมบูรณ์ แต่ความแปลกแยกจากชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ทำให้ชีวิตของปัจเจกชนแยกออกจากชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ กลายมาเป็นเพียงเครื่องมือของปัจเจกชนในการรักษาร่างกายให้อยู่ออกเท่านั้น (Bottomore and Rubel, 1956 : 101)

มนุษย์ต่างจากสัตว์ที่มนุษย์ไม่เพียงแต่มีสัมพันธฐานะของตนเองเป็นปัจเจกชนหนึ่งเท่านั้น แต่มนุษย์ยังมีสัมพันธฐานะของตนเองคือ เผ่าพันธุ์ (Species Being) ดังนั้นมนุษย์จึงมีความเป็นสากล และเป็นอิสระ แต่สัตว์นั้นมีสัมพันธฐานะต่อตัวมันเองเท่านั้น เช่น การหาอาหาร สัตว์จะหา

เพื่อกินไม่มีความหมายมากกว่านั้นหรือสร้างรัง ชูกรูกเพื่อตัวเองและลูกอยู่อาศัยไม่มีความรู้
แถมมนุษย์ทำให้กิจกรรมแห่งชีวิตของเขาเป็นวัตถุแห่งเจตนาจำนง และสัมปัตติยะของเขา เขามี
สัมปัตติยะในกิจกรรมของชีวิต สัมปัตติยะในกิจกรรมของชีวิต เป็นสิ่งที่แยกมนุษย์ออกจากกิจกรรม
ของสัตว์ คอยเห็นตนเองมนุษย์จึงเป็นการดำรงเผ่าพันธุ์

การดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ อีกประการหนึ่งคือ ในการผลิตเพื่อนำเอาธรรมชาติมา
ปรับปรุงใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ความต้องการของมนุษย์นั้น มนุษย์สามารถจะผลิตได้ถึงแม้ว่าจะ
ไม่มีความจำเป็นเฉพาะหน้าของร่างกายมาบังคับ คนจึงสามารถผลิตให้สอดคล้องกับกฎของความจริง
และสอดคล้องกับมาตรฐานของทุกเผ่าพันธุ์ แต่สัตว์นั้นผลิตตามความจำเป็นเฉพาะหน้าของร่างกาย
เท่านั้น การผลิตของมันไม่เป็นสากล และอิสระเหมือนกับการผลิตของมนุษย์ (Bottomore
and Rubel. 1956 : 102)

ชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์คือ ชีวิตแห่งกิจกรรมการผลิต ในกิจกรรมการผลิตนี้มนุษย์จะพิสูจน์
ว่าตัวเขาเป็นการดำรงเผ่าพันธุ์ที่แท้จริง ธรรมชาติเป็นเครื่องมือให้กิจกรรมการผลิตแห่งชีวิตมนุษย์
ดำเนินไปได้ ถ้าไม่มีธรรมชาติแรงงานก็จะขาดวิสัย สำหรับทำให้แรงงานเองกลายเป็นจริงขึ้นมาได้
กิจกรรมการผลิตซึ่งแสดงออกถึงชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ ไม่ใช่กิจกรรมที่เป็นเพียงการสนองความ
จำเป็นในการรักษาร่างกายให้อยู่รอดเท่านั้น แต่เป็นการผลิตที่เป็นสิ่งนำมายังชีวิตใหม่ซึ่งแสดง
ลักษณะทั้งหมดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ได้แก่ กิจกรรมที่เป็นอิสระ และเต็มไปด้วยสัมปัตติยะ

(Bottomore and Rubel. 1965 : 24) หมายความว่า เมื่อใดมนุษย์สามารถใช้แรงงาน
เปลี่ยนสถานะแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมไปในทิศทางที่มุ่งเป้าปรารถนาของตนได้นั้น มนุษย์
สามารถคิดสรุปบทเรียนจากการทำงานของตนที่สำเร็จ หมดแล้ว เพื่อนำไปสู่การปรับปรุง
การทำงานของตนให้ก้าวหน้า การผลิตเพื่อสนองความต้องการอย่างหนึ่งของร่างกายจะนำไปสู่
ศักยภาพใหม่ เมื่อตอบสนองความต้องการนั้นแล้วก็จะสร้างศักยภาพใหม่ขึ้นมาอีกเป็นเช่นนี้เรื่อยไป
ดังนั้นการใช้แรงงานของมนุษย์จึงเป็นการแสดงอำนาจทางกาย และทางสมองออกมาซึ่งเป็นการแสดง
ตัวเองของมนุษย์ ในทางตรงข้ามหากงานไม่เป็นการแสดงตัวเองของมนุษย์ แต่เป็นเพียงวิธีไปสู่
จุดมุ่งหมายภายนอกแทนที่จะมีจุดมุ่งหมายในตัวเอง ลักษณะดังนี้เองที่ทำให้มนุษย์แปลกแยกจากตัวเอง
เพราะมนุษย์ลดระดับกิจกรรมเป็นเพียงกิจกรรมของสัตว์ หาส หรือเครื่องจักรชิ้นหนึ่งซึ่งเป็นระดับ
กิจกรรมที่ต่ำกว่าความเป็นมนุษย์หรือการลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ (Schacht. 1980 : 101-102)

มนุษย์ไม่สามารถอธิบายถึงความรู้สึก ความคิดและความต้องการของตนได้เพราะความรู้สึก ความคิดและความปรารถนาเหล่านั้นไม่เป็นไปตามที่ตนเองคิดหรือต้องการที่จะให้เป็นเลย

(Feuerlicht. 1978 : 37)

ดังนั้นความแปลกแยกจากตนเองคือ สภาพที่บุคคลไม่รู้ ไม่เข้าใจ ความรู้สึก ความคิด ตลอดจนพฤติกรรมของตนเองว่ามีเหตุและผลความเป็นมา และความเป็นไปอย่างไร หรือไม่สามารถยกกระคับจิตใจและเหตุผลของตนให้อ่านางเหนือแรงขับจากสัญชาตญาณเพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้

องค์ประกอบย่อยของความแปลกแยกจากตนเองที่น่าสนใจมากก็คือ

การไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง

จากการศึกษาความแปลกแยกจากตนเองของ فروมม พบว่า ความแปลกแยกเป็นการป่วยของตนเอง ดังเห็นได้จาก อาการทางประสาท (Neurosis) ของคนในสังคมสมัยใหม่สำหรับ فروมมแล้ว อาการวิตกกังวลเป็นผลมาจากความแปลกแยก เมื่อคนตกอยู่ในอำนาจของตัณหา ไถ่แก่ ความต้องการ อำนาจ เงิน ผู้หญิง ฯลฯ ทำให้เขากลายเป็นทาสของความต้องการของตนเอง (His Ego) (Schaff. 1980 : 195) สอดคล้องกับความคิดของฟรอยด์ (Freud) ที่เห็นว่า ความแปลกแยกเป็นความขัดแย้งภายในตัวเอง ผลของความขัดแย้งทำให้เกิดอาการทางประสาท (Feuerlicht. 1978 : 74)

ความแปลกแยกจากตนเอง เป็นความสัมพันธ์ของมนุษย์กับตัวเองโดยที่มนุษย์ตกเป็นทาสของตัณหา ความต้องการที่ไร้เหตุผล (Irrational Passions) เขาตกเป็นทาสของความ ต้องการภายนอกที่ครอบงำเขาอยู่ คนตกเป็นทาสของเงิน เขากระหายที่ครอบครองเงิน เงิน เป็นสิ่งนำพาที่เขาหลงใหลในอำนาจของมันกบฏความโลภ คนที่มีอาการทางประสาท เป็นคนแปลกแยก การกระทำของเขาไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ แต่เขาตกอยู่ภายใต้อำนาจของความหลงผิดในการกระทำใน สิ่งที่เขาต้องการ เขาถูกบังคับและผลักดันโดยอำนาจ (Forces) ที่แยกจากตัวเขา มีพลังบังคับเขา ทำให้เขาแปลกแยกจากตนเอง เขาประสพกับผู้อื่น และตนเองไม่ใช่จากสิ่งที่เขาเป็นอยู่ แต่เขา ถูกกำหนดโดยอำนาจที่ไร้สำนึก (The Unconscious Forces) ทำให้เขาต้องผิดแปลกไปจาก

ความเป็นอยู่ที่แท้จริงของเขา ผู้วิกลจริตนั้นจึงเป็นคนแปลกแยกอย่างสมบูรณ์เพราะเขาสูญเสียตนเองในฐานะเป็นศูนย์กลางการกระทำด้วยตนเองและสูญเสียความรู้สึกต่อตนเองด้วย (Fromm. 1971 : 123)

ความหิว ความกระหาย ความต้องการที่อยู่อาศัย ความต้องการทางเพศ เป็นความต้องการ และเป็นค้นหาของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นความต้องการอำนาจ ความรัก ความทำลาย ความสร้างสรรค์ และความปรารถนาต่าง ๆ ล้วนเป็นแรงขับทำให้มนุษย์กระทำการต่าง ๆ ขึ้น โดยมีพื้นฐานมาจากความเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ (Fromm. 1971 : 67) เมื่อมนุษย์กระทำแล้วยอมเข้าใจตัวเองว่า กำลังคิดหรือรู้สึกอะไร ถ้าไม่เข้าใจแล้วก็จะเกิดความแปลกแยกขึ้น ฉะนั้นการไม่เข้าใจในความคิด และความรู้สึกของตนเองจึงเป็นเกณท์หนึ่ง

การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง

เมื่อมนุษย์ลดระดับกิจกรรมการผลิตของชีวิตมาเป็นเพียงวิถีทางสนองตอบความต้องการทางกาย ทำให้กิจกรรมแทนที่เป็นกิจกรรมอิสระ และผู้สร้างสามารถกำหนดทิศทางการโคกลับกลายเป็นเพียงเพื่อให้ชีวิตลอดอยู่เท่านั้น เมื่อกิจกรรมที่บุคคลกระทำลงไปไม่ได้เป็นกิจกรรมนำรางวัลหรือผลตอบแทนภายในตนเอง หรือความรู้สึกที่บุคคลมีกับตนเองอยู่กับกิจกรรมซึ่งไม่มีรางวัล หรือความพึงพอใจในตัวกิจกรรมนั้น แต่ต้องทำเพื่อผลตอบแทนอื่นเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือกิจกรรม เหล่านี้ล้วนแต่เป็นความแปลกแยกจากตนเองทั้งสิ้น (Seeman. 1959 : 789)

มารกซ์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับมนุษย์ในสภาพธรรมชาติมนุษย์เหมือนกับสัตว์ที่เป็นอันเดียวกับกิจกรรมของมัน เพราะมนุษย์เป็นในสิ่งที่ตนกระทำลงไป และไม่สามารถใครครวญหรือคำนึงถึงสิ่งที่ตนได้กระทำไป ขณะเดียวกันเขาเป็นบุคคลที่ปราศจากความสามารถทางปัญญา หรือความรู้สึกตนเอง (Self - Awareness) เพราะเขาเพียงแต่กระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการทางเท่านั้น ซึ่งกระบวนการผลิตนั้นเกิดจากความต้องการทางร่างกาย แต่ไม่ได้เกิดจากความสามารถผลิตได้ตามกฎของควมงาม การกระทำของเขาเป็นไปโดยอัตโนมัติมากกว่า ด้วยความสมัครใจ เพราะเขาคงอยู่ภายใต้อำนาจธรรมชาติ แรงงานของเขาเป็นเพียงสิ่งสนองตอบความต้องการทางกายเท่านั้น แทนที่จะเป็นกิจกรรมการผลิตของมนุษย์ (Ollman. 1976 : 80)

ดังนั้นความสัมพันธ์ของมนุษย์กับธรรมชาติ เป็นความเห็นทางของมนุษย์จากเผ่าพันธุ์ (Species) ชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์เป็นความเป็นสากลและอิสระ แรงงานที่แปลกแยกทำให้ชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์กลายเป็นเพียงวิถีทางสนองความต้องการทางกายภาพที่มีลักษณะ เป็นกิจกรรมแห่งชีวิต และกิจกรรมอิสระเกินไปควยสัมปรัญญะ (Consciousness)

จากลักษณะความแปลกแยกจากตนเองสามารถนำมาเป็นเกณฑ์พิจารณาดังนี้

1. การไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง
2. การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดทำให้สรุปเกณฑ์หรือดัชนีที่สามารถนำมาวิเคราะห์บทบาทที่แสดง ความแปลกแยกของตัวละครประกอบควยของประกอบเหล่านี้อ

1. ความแปลกแยกจากงาน (Alienation from Work) ในองค์ประกอบนี้ ประกอบควยของประกอบย่อยดังนี้

- 1.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน (Dissatisfaction with Work)
- 1.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว

ออกมาได้ (An Inability to Express His Own Skills)

- 1.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

(An Activity Following Socio - Economic Role to Survive)

- 1.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

(Powerlessness)

2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม (Alienation from Social Values and Norms) ในองค์ประกอบนี้ประกอบควย องค์ประกอบย่อยดังนี้

2.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม (A Rejection for Cultural and Social Values)

2.2 การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม (A Rejection for for Social Norms)

3. ความแปลกแยกจากผู้อื่น (Alienation form Others) ในองค์ประกอบนี้ ประกอบคยขององค์ประกอบย่อยดังนี้

3.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว (Loneliness)

3.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด (A Lack of Sharing Idea)

4. ความแปลกแยกจากตนเอง (Self - Alienation)

4.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง (An Inability to Understand His Own Feelings)

4.2 การไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง (An Inability to Understand His Own Behaviour)

อนึ่งเนื่องจากชั้นนี้แสดงให้เห็นความแปลกแยกมีอยู่ 4 ประการ ซึ่งอิสระจากกัน การระบุว่าตัวละครใดมีความแปลกแยกหรือไม่จึงกระทำได้ 2 กรณี กรณีหนึ่งคือการมีความแปลกแยกเพียงบางส่วน เช่น ตัวละครมีความแปลกแยกจากงาน แต่ไม่แปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม กรณีที่สองการมีความแปลกแยกรวมหมายถึงตัวละครนั้นมีความแปลกแยกทุกองค์ประกอบมากน้อยตามแต่กรณี

วิเคราะห์ความแปลกแยกในบทละครของอาเชอร์ มิดเลอร์

เพื่อจะทำความเข้าใจว่า ความแปลกแยกปรากฏอยู่ในบทละครของอาเชอร์ มิดเลอร์ ในลักษณะใดบ้าง ผู้วิจัยจะศึกษาวินิจฉัยวิเคราะห์ความแปลกแยกในบทละครของอาเชอร์ มิดเลอร์ ตามลำดับดังนี้

1. ความแปลกแยกจากงาน
2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติทางสังคม
3. ความแปลกแยกจากผู้อื่น
4. ความแปลกแยกจากตนเอง

วิเคราะห์บทละครเรื่อง All My Sons

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง สหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมสงครามด้วย จึงมีการเร่งผลิตอาวุธเพื่อใช้ในสงคราม และเพื่อส่งไปขายยังประเทศยุโรป ประกอบกับขณะนั้นสหรัฐอเมริกา มีการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างเต็มที่ และระบบการค้าลักษณะของการแข่งขันกันอย่างเสรี มิดเลอร์ ได้เสนอให้โซ เกดเลอร์ ตัวละครเอกของบทละครเรื่อง All My Sons เป็นตัวแทนของ นักธุรกิจชาวอเมริกันที่มุ่งรักษานโยบายทางการค้าโดยไม่คำนึงถึงหลักของศีลธรรม ตามลักษณะที่สะท้อนให้เห็นดังต่อไปนี้

1. ความแปลกแยกจากงาน

ความแปลกแยกจากงาน หมายถึง การที่บุคคลไม่สามารถคาดการณ์การกระทำของตนเองได้ เขาไม่สามารถมองเห็นและเข้าใจจุดมุ่งหมายของกิจกรรม กิจกรรมไม่ได้นำความสุข ความพอใจและความภาคภูมิใจมาให้เขา ตรงกันข้ามกิจกรรมนั้นกลับทำลายเขา เขาจึงไม่อาจพัฒนาความสามารถของตนเองได้ แต่ใจไม่แปลกแยกจากงาน เนื่องจากเขาสามารถคาดการณ์การกระทำและเข้าใจจุดมุ่งหมายของงานได้ เพราะเขาเป็นเจ้าของธุรกิจโรงงานประกอบชิ้นส่วน

เครื่องบิน ทำให้เขามีอำนาจควบคุมและตัดสินใจในงานของตนเองได้อย่างเต็มที่ จากการเป็น
เจ้าของธุรกิจโรงงานทำให้เขามีผลกำไรจากการประกอบธุรกิจเป็นจำนวนมหาศาล

1.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

ความไม่พึงพอใจต่องาน เป็นความรู้สึกนึกคิดหวังต่อต้านตำแหน่งในการทำงาน
ความไม่พอใจในตัวนายจ้าง เพื่อนร่วมงานและความคาดหวังในงานอาชีพ ตลอดจนความไม่พอใจ
ต่อข้อจำกัดของงาน แต่ใจเป็นนักธุรกิจวัย 61 ปีที่มีความพึงพอใจในงานมาก เพราะจากการลงทุน
ทางด้านการธุรกิจทำให้เขาได้รับกำไรจำนวนมากจนสามารถขยายกิจการต่าง ๆ เพิ่มขึ้นมาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เขาสามารถตั้งตัวได้อีกครั้งหนึ่ง
หลังจากที่เกือบจะประสบกับความล้มเหลว

1.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว ออกมาได้

การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว
ออกมาได้ หมายถึง กิจกรรมมนุษย์ที่ไม่ได้แสดงถึงความเป็นตัวเอง (Self) และความสามารถ
ของตัวเอง เนื่องจากความมีกรอบของสังคมทำให้บุคคลกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน
(Specialist) ความสามารถของบุคคลถูกจำกัดเพราะเขาทำงานเพียงหน้าที่เดียวอย่างซ้ำซาก
จำเจ จึงส่งผลให้เขาไม่มีความคิดสร้างสรรค์ และไม่มีการตัดสินใจในการทำงานแต่อย่างใด
นอกจากนั้นเขาไม่ได้เป็นผู้กำหนดกระบวนการผลิตด้วยตัวเอง และไม่อาจแสดงความสามารถ
ออกมาได้อย่างเต็มที่ แต่ใจเป็นนายจ้างที่มีอำนาจตัดสินใจด้วยตนเอง เขามีความสามารถใน
การทำงานและกำหนดกระบวนการผลิตได้ด้วยตนเอง ความสามารถของใจในการทำงาน ดังเห็น
จากการพัฒนาของธุรกิจของเขาที่ก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะใจสามารถกำหนดนโยบายและ
วางแผนของงานใดเป็นอย่างดี ทำให้ธุรกิจของเขาไม่ประสบกับความล้มเหลวแต่อย่างใด

1.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด หมายถึง
บุคคลไม่ได้ทำกิจกรรมเพื่อตนเองแต่เพื่อผู้อื่น เขาไม่พอใจต่องานเพราะเป็นงานที่ถูกบังคับให้
ต้องกระทำ งานไม่เป็นกิจกรรมอิสระที่กำหนดขึ้นจากตัวเอง จากเป้าหมายของตนเองและจาก

ชีวิต แต่งงานเป็นเพียงสิ่งจำเป็นเพื่อความอยู่รอดเท่านั้น เขาไม่ได้ทำงานจากจิตสำนึก (Consciousness) ตรงกันข้ามเขาทำงานจากความปรารถนาเพียงเพื่อสนองความต้องการทางกายภาพเท่านั้น

โจปฏิบัติตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด ก็จะเห็นได้จากการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเพราะตนเป็นผู้ปกครองครอบครัวและต้องสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัวด้วย ในสังคมนั้นโจเป็นคนร่ำรวย ประสบความสำเร็จและมีบุตรชายที่ดี โจเป็นเจ้าของบ้านสองชั้นมีถึงเจ็ดห้อง บ้านของโจมีสนามหญ้าและบ้านทั้งอยู่บริเวณหน้าเมือง บ้านมีมูลค่าถึงหนึ่งหมื่นห้าพันดอลลาร์ ในช่วงต้นศตวรรษที่สิบ ในฐานะบิดาโจมีบุตรชายสองคน บุตรคนโตทำงานกับคน แต่บุตรคนเล็กได้รับรายงานว่าสูญหายไปในช่วงสงครามเป็นเวลาถึงสามปีครึ่งแล้ว เขามีความภาคภูมิใจในบุตรชายทั้งสองมาก

ในฐานะนักธุรกิจ โจเป็นคนร่ำรวยและประสบความสำเร็จทางด้านการเงินมากจนเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป หลังจากที่ศาลโคคตัดสินว่าโจเป็นผู้บริสุทธิ์ทำให้โจพ้นจากข้อหาการส่งชิ้นส่วนอุปกรณ์เครื่องบินตัวร้ายต่อให้แกกองทัพ เป็นเหตุให้โจกับบิลลีแยกกันต้องเสียชีวิตในออสเตรเลียแล้ว โจสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้อย่างดี แม้ว่าเพื่อนบ้านทางสงสัยในตัว ของโจอยู่ตามแต่พวกเขาต่างก็ยอมรับโจ ดังเช่นเพื่อนบ้านต่างมาเล่นไพ่บ้านโจและขอยืมเงินจากโจอีกด้วย

Keller : ...Every Saturday night the whole gang is playin' poker in this arbor. All the ones who yelled murderer takin' my money now.

...

Keller : ...The beast ! I was the beast ; the guy who sold cracked cylinder heads to the army air Force ; the guy who made twenty - one P - 40S crash in Australia Kid, Walkin' down the street that day I was guilty as hell. Except I wasn't, and there was

a court paper in my pocket to prove I wasn't, and I walked...past...the porches. Result ? Fourteen months later I had one of the best shops in the state again, a respected man again ; bigger than ever.

(Miller. 1957 : 80)

1.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

โจเป็นคนมีอำนาจ เขามีธุรกิจของตนเองและเป็นนายจ้างที่ควบคุมธุรกิจด้วยตัวเอง

ในร้านธุรกิจ โจสามารถบริหารงานโดยใช้อำนาจตัดสินใจของตนในการดำเนินงานทางธุรกิจ โจสามารถออกคำสั่งแก่ลูกจ้างให้ปฏิบัติตามคำสั่ง จอร์จกล่าวว่าโจสั่งสติฟทางโทรศัพท์ให้ส่งชิ้นส่วนอุปกรณ์เครื่องปั้นที่ชำรุด

ผู้มีอำนาจยอมไม่ถูกลดโทษ เมื่อกระทำผิดเช่นเดียวกับโจ แต่สติฟซึ่งเป็นผู้ร่วมงานของโจกลับต้องถูกจำคุกขณะที่สติฟทำความผิดเช่นเดียวกันกับโจ สติฟต้องถูกลดโทษเพราะไม่มีอำนาจใด ๆ เลย

2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

แม่โจจะเป็นผู้นำครอบครัวที่สร้างความมั่นคงให้แก่ครอบครัวของตนเอง แต่เขาขาดลักษณะของความเป็นพลเมืองดีของสังคม ความเป็นคนคอยป้อนูญาของเขาทำให้เขามีความคิดอย่างแคบ ๆ ว่าครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่สุด คังเห็นได้จากลักษณะที่แสดงให้เห็นว่า เขามีความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

2.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

ในสังคมมีสถาบันเป็นผู้นำหนดค่านิยม เพื่อให้สังคมเกิดความสงบสุข สถาบันทั้งหมดมีความสำคัญและต่างขึ้นต่อกัน แต่โจยอมรับเพียงค่านิยมของสถาบันครอบครัวเพียงด้านเดียว โจยืนยันว่าตนเป็นเพียงบิดาและหัวหน้าครอบครัว โดยปราศจากความคำนึงถึงว่าตนเป็นสมาชิกของ

ของสังคมเช่นกัน และครอบครัวก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งในสังคมเท่านั้น แต่ใจฉันมีความคิดอย่าง
แคบ ๆ ว่า ครอบครัวเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับฉัน ความหลังของฉันนั้นอยู่กับครอบครัว
ทำให้ใจปฏิเสธสถาบันสังคมอื่น ๆ ดังเห็นได้จากการที่ใจเห็นว่าความสำเร็จของตัวฉันนั้นอยู่ที่บุตรชาย

Keller : ...I want you to understand me. I'm thinking of
Chris....See....this is what I mean. You get older,
you want to feel that you accomplished something.
My only accomplishment is my son. I ain't brainy.
That's all I accomplished...

(Ibid. 97)

ใจต้องการให้คริสครอบครองในสิ่งที่ตนสร้างให้คริส ใจไม่ต้องการให้คริส
เกิดความรู้สึกละอายใจในสิ่งที่ใจมอบให้

Keller : ...I'm going to build you a house stone, with a
driveway from the road I want you to spread out,
Chris, I want you to use what I made for you. I
mean, with joy, Chris, without shame...with joy.

(Ibid. 87)

ใจสามารถทำทุกอย่างเพื่อความมั่นคงของครอบครัว ดังเห็นได้จากการที่
ใจส่งอุปกรณ์เครื่องบินที่ชำรุดจำนวน 120 ชิ้น ไปให้กองทัพอากาศเพื่อต้องการให้ธุรกิจของตนอยู่รอด
แทนที่จะตระหนักถึงอันตรายที่เกิดกับพวกนักบิน ใจนั้นเพียงต้องการรักษาธุรกิจของตนตั้งขึ้นมาถึง 40 ปี
โดยไม่ยอมที่จะให้ธุรกิจประสบความล้มเหลวในทันที

Keller : You're a boy, what could I do! I'm in business, a
man is in business ; a hundred and twenty cracked,
you're out of business ; you got a process don't work

You're out of business ; you don't know how to operate,
your stuff is no good ; they close you up, they tear
up your contracts, what the hell's it to them? You
lay forty years into a business and they knock you
out in five minutes, what could I do, let them
take forty years, let them take my life away ?

...

(Ibid. 115)

โหม่ความกึกวาครอมครว เป็นสิ่งสำคัญที่สุด และไม่มีอะไรที่ยิ่งใหญ่มากกว่านี้
ดังเห็นจากคำพูดของโจควยความโมโหโดยที่เขาไม่ได้หมายความว่า จะฆ่าตัวตายเลยในขณะที่เอย
ขึ้นมา แต่ในภายหลังที่ไตร่ตรองถึงความคิดที่เขาได้กระทำลงไป เขาจึงฆ่าตัวตาย

Keller : Nothing's bigger than that. And You're goin' to
tell him, you understand ? I'm his father and he's
my son, and if there's something bigger than that
I'll put a bullet in my head !

(Ibid. 120)

2.2 การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

เนื่องจากมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม เป็นสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอด
มาจากการอบรมสั่งสอน ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถของแต่ละคน
โจเป็นคนไร้การศึกษา ดังเห็นจากที่ในเพลงครกกลาวว่า

...When he reads, when he speaks, when he listens, it is with
the terrible concentration of the uneducated man for whom there
is still wonder in many commonly known things, a man whose

judgements must be dredged out of experience and a peasant -
like common sense. A man among men.

(Ibid. 59)

นอกจากนี้ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าโจไม่ได้รับการศึกษาในชั้นสูง เช่น
โจ เคยเรียนในโรงเรียนเปิดสอนภาคค่ำเป็นเวลาถึง 1 ปี

Keller : When I went to night school it was brooch.

(Ibid. 96)

คริสบอกกับโจว่าโจนั้นเก่งในด้านการเพิกเฉยต่อสิ่งต่าง ๆ เมื่อคริสขอร้องให้
โจช่วยพูดกับเคธ เรืองทคริสเองต้องการแต่งงานกับแอนน

Chris : ...You have such a talent for ignoring things.

(Ibid. 68)

ด้วยความคอยปัญญา (Ignorant) ของโจ ทำให้เขาปฏิบัติตามมาตรฐาน
ความประพฤติปฏิบัติของสังคมอย่างปราศจากความเข้าใจ เพราะเขาถูกครอบงำและหลงงมงาย
ในความสำเร็ทางความวัตถุที่เป็นค่านิยมของคนอเมริกันส่วนใหญ่

3. ความแปลกแยกจากผู้อื่น

ในกรณีของโจอาจพิจารณาได้ 2 แง่มุม คือ ลักษณะความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว
กับความสัมพันธ์ทางความคิด ในกรณีของความสัมพันธ์ทางพฤติกรรมผู้วิจัยพบว่า โจไม่มีความเหงา
เปล่าเปลี่ยว แต่ในแง่ของความคิดโจมีความขัดแย้งทางความคิด ทั้งตัวอย่างนี้คือ

3.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

โพ่ความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว ครอบครัวของโจเป็นครอบครัวที่มีความสุข
เพราะสมาชิกทุกคนรักกัน แอนนแวนมาเยี่ยมครอบครัวของโจตามคำเชิญได้สังเกตถึงความสัมพันธ์
ในครอบครัวของโจ และกล่าวแก่คริสว่า

Ann : You're the only one I know who loves his parents.

(Ibid. 83)

Ann : Chris, I know how much you love him, but it could never.

(Ibid. 95)

นอกจากนั้นความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างโจกับคริสจะเห็นได้จากการที่โจพูดจาหยอกดลกกับคริสเสมอ โดยเฉพาะตอนที่โจรู้ว่าคริสกำลังแสดงความรักต่อแอนน์ จากตัวอย่างดังกล่าวทำให้เห็นว่าโจนั้นไม่ได้เกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยวเลย เนื่องจากการมีความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว

3.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

โจขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับคริสและแดร์รี โจเห็นว่าครอบครัวมีความสำคัญมากกว่าสังคม แต่บุตรชายเขาเห็นว่าสังคมมีความสำคัญมากกว่า จากการมีความคิดเห็นตรงกันเช่นทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างโจกับบุตรชาย
โจทำธุรกิจเพื่อคริส

Keller : ...Because what the hell did I work for ? That's only for you, Chris, the whold shootin' match is for you !

(Ibid. 69)

ในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 นักธุรกิจอเมริกันต่างพากันอพยพโยกผลประโยชน์ทางการค้าเพียงประการเดียว เช่นเดียวกับที่โจได้รับผลประโยชน์ในสงครามจากการประกอบธุรกิจโดยไม่คำนึงถึงว่าสงครามนั้นเป็นสิ่งโศกเศร้า โจเพียงแต่มีความกตัญญูของคนที่สำคัญ และไม่ต้องการให้ธุรกิจประสบความพ่ายแพ้ ดังนั้นเขาจึงส่งอุปกรณ์เครื่องบินที่ชำรุดในกองทัพอากาศ เป็นเหตุให้นักบิน 21 คนเสียชีวิต ทั้งนี้เพียงเพื่อป้องกันไม่ให้ธุรกิจของตนล้มเหลว

คริสเคยเขารวมสงครามมาก่อน เกิดความละอายใจต่อธุรกิจที่ไ้มาจาก
เลือดและชีวิตในสงคราม คริสคำนึงชีวิตอย่างมีความสุขจากผลทางค่านเศรษฐกิจในช่วงสงคราม
และคริสกลัวว่าการมีความสุขในสิ่งเหล่านี้ทำให้เขากลายเป็นคนดีไรค่า

Chris : ...I went to work with Dad, and that rat - race
again. I felt - what you said - ashamed somehow.
Because nobody was changed at all. It seemed to
make suckers out of a lot of guys. I felt wrong
to be alive, to open the bank-book, to drive the new
car , to see the new refrigerator. I mean you can
take those things out of a war, but when you drive
that car you're got to know that it came out of the
love a man can have for a man, you're got to be a little
better because of that. Otherwise what you have is really
loot, and there's blood on it. I didn't want to take any
of it...

(Ibid. 85)

ใจเดือนคริสหาเงินเป็นสิ่งที่ดีและเป็นสิ่งที่ไ้มาจากการทำธุรกิจ ทั้งนี้เพื่อ
มิให้คริสเกิดความกังวลใจ

Keller : Because sometimes I think you're...ashamed of
the money.

Chris : No, don't feel that.

Keller : Because It's good money, there's nothing wrong
with that money.

(Ibid. 87)

เทพทราบถึงความคิดของโจจึงเกิดความทุกข์ใจจากการหายไปของแลร์รี่ในช่วงสงคราม เทพเชื่อว่าแลร์รี่ยังมีชีวิตอยู่ หลังจากทราบความจริงจากเคธแล้วคริสแทบไม่เชื่อว่าโจส่งอุปกรณ์เครื่องบินที่ชำรุดโดยปราศจากความสนใจในอันตรายที่เกิดขึ้นกับนักบิน

Chris : Dad...you did it ?

Keller : He never flew a p - 40, what's the matter with you ?

Chris : Then you did it. To the others.

(Ibid. 114)

นอกจากนั้นโจไม่ยอมรับความคิดที่ตนก่อตั้ง คริสโกรธโหมาก คริสต้องการให้โจสารภาพความจริง ไม่เช่นนั้นแล้วคริสจะทำร้ายโจ

Chris : Dad...Dad, you killed twenty-one men !

Keller : What, Killed ?

Chris : You killed them, you murdered them.

Keller : How could I kill anybody.

Chris : Dad ! Dad !

Keller : I didn't kill anybody !

Chris : Then explain it to me. What did you do ?

Explain it to me or I'll tear you to pieces !

(Ibid. 114)

ทั้งโจและคริสมีค่านิยมตรงข้ามกัน โจยอมรับค่านิยมของครอบครัว ความคิดของโจในการส่งอุปกรณ์เครื่องบินที่ชำรุดนั้นไม่สามารถเป็นข้อแก้ตัวใดว่าตนต้องการรักษารัฐกิจเพื่อครอบครัว โจเป็นภาพพจน์ของความสำเริงของชาวอเมริกันที่ถูกทำลายลงเมื่อตนถูกบังคับให้ยอมรับในอีกภาพพจน์หนึ่งซึ่งเป็นความคิดของบุตรชาย โจเป็นสามีที่ดีและเป็นบิดาที่ดีแต่กลับล้มเหลวในการเป็นพลเมืองที่ดีคริสต้องการ โจมีความจงรักภักดีต่อครอบครัวโดยไม่ได้นิ่งเฉยถึงสังคมและมวล

มนุษย์ เมื่อธุรกิจของเขาอยู่ในภาวะสั่นคลอนนั้นเขาจะเกิดความขัดแย้งในค่านิยมรักดีชอบ
คือความรักดีชอบต่อครอบครัว เพราะเขาต้องการยกมรดกให้แก่บุตรชาย อีกด้านหนึ่งคือ
ความรักดีชอบต่อนักบินในสงครามที่กองได้รับผลจากการกระทำของใจเอง ความดีของใจ
ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจหรือจงใจกระทำแต่เป็นผลจากความเคยชิน การยึดค่านิยมของตน
ในฐานะของความเป็นบิดาคือ การสร้างความมั่นคงให้บุตรชาย ใจไม่ได้ถามใจว่าตนเป็น
ผู้สร้างตนเองหรือว่าเป็นผู้ประสบความสำเร็จทางวัตถุ แต่เขาภูมิใจว่าตนเองได้สร้างความมั่นคง
แก่บุตรชาย คริสเคยรวมสงครามมาก่อนได้พบเห็นเพื่อนร่วมรบเสียชีวิตจึงเกิดความรับรู้และ
เข้าใจในความรักดีชอบที่มนุษย์พึงมีต่อกัน หลังจากกลับจากสงครามคริสคิดถึงความรักดีชอบ
ต่อสังคม และคริสรู้ในสิ่งที่ใจไม่สามารถรับรู้ได้เพราะเหตุการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นกับคริสในครั้งนั้น
มีอิทธิพลต่อความคิดของคริสมากกว่าของใจเอง เช่นเดียวกับแลร์รี่ คริสไม่สามารถทนยอมรับ
ว่าตนเป็นบุตรของใจ เพราะตนไม่สามารถเผชิญหน้ากับใครหรือกับตนเองได้ เนื่องจากความผิด
ที่ใจก่อขึ้นทำให้ใจใดกล้าอะไรจากสงครามเพราะจำหน่ายอุปกรณ์เครื่องบินชำรุดให้กองทัพทำให้
นักบิน 21 คน เสียชีวิต

Chris : For me ! where do you live, where have you come
from ? For me ! I was dying every day and you were
killing my boys and you did it for me ? What the
hell do you think I was thinking of, the Goddam
business ? Is that as far as your mind can see, the
business ? What is that, the world - the business ?
What the hell do you mean, you did it for me ? Don't
you have a country ? Don't you live in the world ?
What the hell are you ?

(Ibid. 155 - 156)

โศกงานหาเลี้ยงครอบครัวเพราะเป็นผู้นำครอบครัวและต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว' แต่ทว่ากับใจสำหรับคริสนี่มีความคิดความสิ่งที่สำคัญกว่าครอบครัว แต่ใจเห็นว่าตนเป็นบิดาและคริสเป็นบุตร ดังนั้นใจจึงยืนยันในความคิดของตนเองอยู่

Mother : There's nothing bigger than the family to him.

Keller : Nothin' is bigger !

Mother : There is to him

Keller : There's nothin' he could do that I wouldn't forgive.

Because he's my son. Because I'm his father and he's my son.

(Ibid. 120)

คริสไม่สามารถทำอะไรกับใจได้เลย แม้แต่จะจับใจซึ่งถูกหึงจากที่พวกนักบิ
เลียดชีวิต เพราะการกระทำดังกล่าวไม่เกิดประโยชน์เลย

Chris : What ? Do I raise the dead when I put him behind

bars ? Then what'll I do it for ? We used to shoot

a man who acted like a dog, but honor was real there,

you were profecting something...

(Ibid. 124)

ใจให้เหตุผลว่าเงินทั้งหมดสำหรับคริส หากมีอะไรที่คริสลำบากใจแล้วควรกำจัด
เงินนั้นเสีย ใจเองก็แก่แล้วไม่มีอะไรมีค่าสำหรับตนเองนอกจากคริสเท่านั้น นอกจากนั้นใจยังได้อธิบายอีกว่า ตนไม่ได้กระทำผิดเลย เพราะในสงครามคนจำนวนมากต่างก็ร่ำรวยจากการค้าอาวุธ หากใจต้องติดคุกแล้วพวกคนนอกต้องติดคุกเช่นกัน ใจพยายามต่อสู้กับสิ่งต่าง ๆ ตามที่ตนสามารถรับรู้ และเขาใจต่อสังคมที่ตนเองเป็นสมาชิกอยู่ ดังเห็นจากคำรับรองของใจซึ่งแสดงออกถึงค่านิยมของธุรกิจที่ปรากฏอยู่ทั่วไป

Keller : Who worked for nothin' in that war ? When they work for nothin', I'll work for nothin' Did they ship a gun or a truck outa detroit before they got their price ? Is that clean ? It's dollars and cents, nickels and dimes ; war and peace, it's nickels and dimes, what's clean ? Half the Goddam country is gotta go if I go !...

(Ibid. 125)

อย่างไรก็ตามใจที่ระหนกถึงความผิดของคนเมื่ออ่านจดหมายของแลร์รี่เขียนถึงแอนน์ ในจดหมายนั้นแลร์รี่มีความคิดตรงข้ามกับโจ หลังจากรู้ความจริงว่าโจส่งอุปกรณ์เครื่องบินที่ชำรุดทำให้นักบินเสียชีวิต แต่โจไม่ได้รับผิดชอบในสิ่งที่ตนกระทำให้ลงไป แลร์รี่รู้สึกอายใจต่อการกระทำของโจ และไม่สามารถมีชีวิตรวมโลกกับโจได้อีก จึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย แลร์รี่ไม่เคยฆ่าตัวตายเพื่อทำให้โจและเกทเสียใจ แต่เพื่อแสดงให้เห็นให้โจและเกทเห็นว่าพวกเขาจะต้องรับผิดชอบจากผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสังคม

จากการตายของแลร์รี่ทำให้โจรู้สึกเสียใจในความผิดของตนเอง โจเข้าใจว่าผู้ที่เสียชีวิตทั้งหมดเปรียบเหมือนบุตรชายของตน ในที่สุดเขาจึงยิงตัวตาย

Keller : Then what is if it isn't telling me ? Sure, he was my son. But I think to him they were all my sons. And I guess they were, I guess they were...

(Ibid. 126)

4. ความแปลกแยกจากตนเอง

โจเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในใจของเขาเมื่อเขาสำนึกในความผิดที่เขาได้กระทำลงไปซึ่งเขาพยายามปกปิดความผิดนี้ไว้แม้ว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เขากระทำนั้นเขาสามารถเข้าใจตลอดเวลา

4.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง

โจไม่เข้าใจความรู้สึกของตนเอง ดังจะเห็นได้จากการที่โจมีความสำนึกผิดภายในห่วงลึกของจิตใจ เมื่อโจเล่นเป็นนักสู้กับเด็กชายคนหนึ่ง เด็กคนนั้นกล่าวถึงคนที่เขารู้จักอยู่ในบ้านของโจ เมื่อโจได้ยินคำว่าลูกเขาแทบไม่เชื่อเลยว่าแม้แต่เด็กยังมีความคิดดังกล่าว แต่โจปฏิเสธความคิดของตน

Keller : What have I got to hide ?...

(Ibid. 74)

เมื่อจอร์จมาเยี่ยมครอบครัวของโจ โโจมีความหวาดกลัวว่าสติปัญญาของจอร์จจะบอกความจริงแก่จอร์จ และการมาของจอร์จในครั้งนี้เพื่อต้องการเปิดศอกครั้งหนึ่ง ดังนั้นเมื่อจอร์จมาถึง โโจกล่าวถึงสติปัญญาที่ไม่เคยยอมรับในความผิดเลย โโจกลัวว่าเพื่อทำให้จอร์จไม่มีโอกาสโต้ตอบ และเพื่อปิดบังความผิดความ

โจเก็บความรู้สึกถึงความผิดไว้ในจิตใจ เขาไม่สามารถหาสภาพความผิด แต่กลับแสวงหาไม่ยอมเข้าใจว่าทำไมคริสจะตบให้เขาเพราะเขาไม่ได้กระทำความผิดอะไรเลย

Keller : He would forgive me ! For what ?

Mother : Joe, you know what I mean.

Keller : I don't know what you mean !...

(Ibid. 120)

ดังจะเห็นได้ว่าโจมีความขัดแย้งในตัวเอง แต่จริงแล้วโจมีความรู้สึกผิดอยู่ในใจแต่กลับไม่ยอมเปิดเผยออกมา ดังนั้นจึงทำให้รู้สึกว่าเขามีความแปลกแยกจากตนเอง

4.2 การไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง

โจเข้าใจพฤติกรรมของตนเอง เขารู้ว่าทำไมเขาจึงกระทำการแบบนั้น โโจแสวงหาว่าตนป่วยและสิ่งที่ดีทางโทรศัพท์ให้ส่งอุปกรณ์ชิ้นส่วนที่ชำรุด โจต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดที่อาจเกิดขึ้น

หลังจากที่ทราบว่าแลร์รี่ฆ่าตัวตายอันเนื่องจากการกระทำของโจ โจเกิด
ความสำนึกในความผิดของตน และเห็นว่าควรรับผิดชอบชีวิตของพวกเขาในเวลานั้น เพราะ
พวกเขาเปรียบเสมือนกับบุตรชายของตน ดังนั้นเขาจึงยิงตัวตาย

จากการวิเคราะห์ความแปลกแยกในละครนี้จะพบว่าโจมีความแปลกแยก
เพียงบางส่วน ปัญหาของโจคือ การที่เขาไม่อาจยอมรับว่าเขาเป็นปฏิสัมพันธ์กับสังคม มีความแปลกแยก
จากงาน เขากระทำกิจกรรมตามบทบาทที่เสริมลูกจ้างกำหนดขึ้น ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดนั่นเอง
นอกจากนั้นโจยังมีความแปลกแยกจากค่านิยมบางอย่าง แต่โจไม่ได้เป็นคนไร้มารยาทเลย
ขณะเดียวกัน โจแปลกแยกจากผู้อื่นเขาไม่เหงาเปล่าเปลี่ยวแต่เขาขาดความสัมพันธ์ทางความคิด
กับผู้อื่น ส่วนในความแปลกแยกจากตนเองนั้น โจขาดความเข้าใจในความรู้สึกของตนเอง เขาตก
เป็นผลผลิตของสภาพสังคม ๆ ที่สังคมสร้างขึ้น เนื่องจากเขาเป็นคนคอยปัญญาเขาจึงไร้ความสามารถ
ที่เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นได้ ฉะนั้นความคอยปัญญาเป็นลักษณะของความแปลกแยกที่ปรากฏในความคิด
ของมิลเลอร์ ดังที่ เกสเนอร์กล่าวว่ามีผลประสบความสำเร็จในการเขียนละครเกี่ยวกับการ
การวิจารณ์ค่านิยมผิด ๆ ที่สมาชิกของสังคมในชนชั้นกลางนั้นยอมรับกัน ทำให้ส่งผลกระทบต่อดังกล่าว
ที่ขาดความรู้ความเข้าใจเพียงพอเพราะทำให้ขาดการพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบต่อชีวิตของตน
และผู้อื่น (Poupard. 1983 : 311 citing Gassner. 1949 : 289 - 296)

วิเคราะห์บทละครเรื่อง Death of a Salesman

สังคมอเมริกันสมัยใหม่มีการพัฒนาค่านิยม เป้าหมายในชีวิตของชาวอเมริกันได้แก่
ความสำเร็จทางค่านิยม ความมีชื่อเสียง อำนาจ และความมั่นคง สำหรับชาวอเมริกันทั่วไปนิยม
ความสำเร็จเพราะเกิดความภาคภูมิใจว่าตนไม่ได้ทำอะไรไร้ค่า ดังนั้นพวกเขาจึงยกย่องเหล่านักธุรกิจ
ทั้งหลายที่ได้ผลกำไรจากการดำเนินธุรกิจ นักกีฬาฟุตบอลที่ได้รับชัยชนะในการแข่งขัน และดารา
ภาพยนตร์ที่มีรูปปรากฏตามปกวารสาร นอกจากนี้ ความมีชื่อเสียงยังเป็นสิ่งที่มีคุณค่าสูงในสังคม
เพราะต่างฝ่ายต่างไขความมีชื่อเสียงเป็นเครื่องวัดซึ่งกันและกัน ชีวิตจึงปราศจากความสุขและมีแต่
ความวิตกกังวลไม่สิ้นสุด เพราะต่างก็แข่งขันกันเพื่อให้ได้มาซึ่งเกียรติยศและชื่อเสียง ขณะเดียวกัน
ความคาดหวังของชาวอเมริกันได้ใช้เงินเป็นตัวกำหนด คนอเมริกันทราบเพียงแต่ว่าเงินสามารถ
บันดาลทุกสิ่งทุกอย่าง พวกเขาจึงเห็นว่าเงินเป็นสิ่งจำเป็น ทว่าเงินไม่ใช่สิ่งเดียวที่เพียงพอใน

ค่านิยมของชีวิต พวกเขาให้ความสำคัญกับชีวิตปราศจากเงินนั้นยอมประสพความยากลำบากในการบรรลุค่านิยมเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นอำนาจก็เป็นค่านิยมอีกประการหนึ่ง เนื่องจากความต้องการควบคุมพฤติกรรมของอีกฝ่ายหนึ่ง แรงงานเครื่องจักรจึงถูกนำมาใช้แทนมนุษย์ ค่านิยมประการสุดท้ายคือ ความมั่นคงในชีวิต ชาวอเมริกันมีนิสัยชอบเสี่ยง เช่น การลงทุนซื้อหุ้น และการจ่ายเงินเบี้ยประกันเพราะคาดหวังจะได้รับผลตอบแทนสูงในอนาคต เพื่อฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ฉะนั้นชาวอเมริกันจึงแข่งขันกันเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายดังกล่าว ความหลงใหลและบูชาวัตถุภายนอกทำให้เขาเหล่านั้นสามารถทำทุกอย่างโดยปราศจากการคำนึงถึงการลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ (Dehumanization) และยังขาดความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น ความสัมพันธ์นั้นขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ที่ต่างฝ่ายต่างได้รับ (Lerner, 1957 : 689 - 694) จากบทละครเรื่อง Death of a Salesman ลักษณะดังกล่าวจะมีปรากฏเด่นชัดมาก ทั้งเห็นจากตัวละครเอกคือ วิลลี่ โลแมน ผู้ประสพความล้มเหลวด้านความสัมพันธ์กับครอบครัวเพราะความเข้าใจผิดในค่านิยมของสังคม วิลลี่ เชื่อและพยายามปฏิบัติตามค่านิยมนั้นโดยไม่ตระหนักว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ ความล้มเหลวของวิลลี่ส่วนหนึ่งมาจากความสามารถของตนเอง เพราะสังคมสร้างสิ่งผิด ๆ ทุกคนจึงไม่อาจไปสู่ความสำเร็จได้ทั้งหมดนอกจากเพียงบางคนเท่านั้น ฉะนั้นวิลลี่จึงเป็นตัวแทนของความใฝ่ฝันและความสำเร็จของชาวอเมริกันทั้งหลาย

1. ความแปลกแยกจากงาน

วิลลี่แปลกแยกจากงาน การทำงานในหน้าที่พนักงานขายทำให้วิลลี่ไร้ความสุขและความพึงพอใจ งานทำลายร่างกายและจิตใจของเขาเพราะไม่ได้แสดงความสามารถที่แท้จริงของตนเองออกมา และไม่สามารถพัฒนาความชำนาญของตนเองได้ วิลลี่จึงตกเป็นเหยื่อการโฆษณาของนายทุนที่ต้องการขยายกำลังการผลิตโดยการสร้างค่านิยมใหม่ ๆ แก่ผู้บริโภค ยิ่งกว่านั้นวิลลี่ยังไม่สามารถควบคุมเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ การวิเคราะห์ความแปลกแยกจากงานของวิลลี่แยกเป็น 4 ลักษณะคือ ความไม่พึงพอใจต่องาน การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้ การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอดและความไร้อำนาจ

1.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

วิลลี่ไม่พึงพอใจต่องานเพราะความผิดหวังจากตำแหน่งและนายจ้าง ตลอดจนเกิดความทุกข์เกี่ยวกับงานที่ทำ

ความผิดหวังจากตำแหน่งงาน ดังจะเห็นได้จากการที่วิลลี่ไม่ได้เป็นพนักงานขายที่มีประสิทธิภาพ วิลลี่อายุ 63 ปี ทำงานในบริษัทได้ 36 ปีมาแล้ว แม้เขาจะทำงานมานานแล้วแต่เขาก็ทำงานราวกับเป็นพนักงานขายคนใหม่ เพิ่งเริ่มทำงานและมีรายได้จากการขายเพียงเล็กน้อย เนื่องจากวิลลี่เห็นคเห็น้อยจึงไม่ต้องการเดินทางอีกต่อไป เขาต้องการทำงานในบริษัทใหญ่ที่มั่นคง ซึ่งเขาคิดว่าคงเป็นไปได้เพราะไฮเวิร์คนายจ้างของเขาซึ่งเป็นลูกชายของนายจ้างคนเก่าที่วิลลี่หลงคิดไปว่านายจ้างคนเก่านั้นสนิทสนมคุ้นเคยกับเขา แต่เมื่อเขาไปพบไฮเวิร์ค เขาต้องผิดหวังและถูกไล่ออกจากงาน

ตอนแรกวิลลี่รู้สึกเห็นคเห็น้อยจึงกลับมาหาแผนที่จะไปทำงานที่บอสตัน ขณะกลับถึงบ้านเขาบอกกับลินดาว่า

Willy : I'm tired to the death....I couldn't make it. I

just couldn't make it, Linda.

(Ibid. 131)

1.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้

ในสังคมอเมริกันสมัยใหม่วิลลี่ไม่สามารถแสดงคุณลักษณะเฉพาะตัวในการทำงานได้และไม่สามารถพัฒนาความสามารถดังกล่าวได้เลย ในกระบวนการทำงานวิลลี่ต้องเชื่อฟังนายจ้างแทนที่จะตัดสินใจด้วยตัวเอง นอกจากนี้วิลลี่ต้องทำงานเพียงหน้าที่เดียวอย่างซ้ำซาก ทำให้ไม่สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้

การทำงานตามความถนัดนั้นเป็นความสุขของวิลลี่ เพราะงานทำให้เกิดความสุขเมื่องานเปิดโอกาสให้คนใดแสดงความสามารถที่แท้จริงของตนเองออกมาอย่างไม่จำกัด ดังจะเห็นได้จากการที่วิลลี่มีความสามารถงานฝีมือ (Manual Work) เมื่อชาร์ลมาเยี่ยมวิลลี่ที่บ้าน วิลลี่อวดกับชาร์ลว่าเขาสร้างเพดานห้องนั่งเล่นใหม่โดยฝีมือของเขาเอง เขามีความภูมิใจที่ได้อำนาจและเป็นผู้ที่ชาร์ลไม่สามารถทำได้ วิลลี่กล่าวกับชาร์ลว่า คนที่ไม่รู้จักทำงานด้วยฝีมือของตัวเองนั้นเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์

Willy : A man who can't handle tools is not a man. You're disgusting.

(Ibid. 154)

งานของวิลลี่เป็นงานเหมือนเป็นงานที่ต้องพึ่งตนเอง (Self - Reliance) เขาสามารถทำงานนั้นได้ด้วยตนเอง และรู้สึกเพลิดเพลินในสิ่งที่ทำงานด้วย เมื่อเขาอยู่บ้านทุกวันอาทิตย์ หรือมีเวลาว่างจากการทำงานประจำ เขาชอบสร้างห้องเก็บของใต้ดิน ประตูนาน ทองน้ำ และโรงรถ เพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์จากงานประจำ วิลลี่อาจมีความสุขในการทำงานด้วยงานฝีมือมากกว่าการประกอบอาชีพเป็นพนักงานขาย ดังที่ชาร์ลีย์กล่าว

Charley : ...He was a happy man with a batch of cement.

(Ibid. 221)

อาชีพพนักงานขายนั้นไม่ได้แสดงออกถึงความสามารถเฉพาะตัวของวิลลี่เลย ในทางตรงกันข้ามอาชีพนี้ไม่ได้เกิดจากเจตน์จำนงอิสระของตนเอง และไม่เหมาะกับตัวเขาเอง บัฟเฟอว์นักคิดเห็นว่าพวกเขาไม่เหมาะที่จะอยู่ในสังคมเมืองเพราะพวกเขาควรได้ทำงานตามที่ต้องการ ความสามารถอยู่คือการทำงานฝีมือ หรือการทำงานกลางแจ้ง

Biff : ...They're laughed at Dad for years, and you know why ? Because we don't belong in this nuthouse of a city ! We should be mixing cement on some open plain, or - or carpenters...

(Ibid. 166)

1.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

ลักษณะประการที่สามของความแปลกแยกจากงานคือ การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด วิลลี่มีลักษณะสอดคล้องกับลักษณะดังกล่าว เขาไม่มีเจตน์จำนงอิสระในการบริโภคสินค้าเพราะเขาคงเป็นเหยื่อของการโฆษณา นอกจากนี้ในสังคมที่เป็นอยู่คนต่างมี

ความสัมพันธ์กันโดยมีผลประโยชน์ทางวัตถุเป็นตัวเชื่อม และต่างหวังผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน มีการใช้เงินและวัตถุเป็นสิ่งวัด วัดผลพยายามประสบความสำเร็จในด้านการกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอด

ในสังคมทุนนิยมมีการเพิ่มการผลิตและการลงทุน เหล่านายทุนพยายามขยายอัตราการบริโภคสู่ประชาชน 2 วิธี คือ โดยการส่งเสริมवासินค้าเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิต และโดยการกระตุ้นให้ประชาชนมีความต้องการไม่สิ้นสุดในการครอบครองวัตถุ นายทุนสร้างค่านิยมในการบริโภคสู่ประชาชนโดยการโฆษณา สร้างค่านิยมใหม่และการให้บริการที่สะดวกสบายกว่า การโฆษณาเป็นสิ่งสำคัญยิ่งของคนหันไปบริโภคสินค้านั้น หรือการสร้างค่านิยมใหม่ในหมู่ผู้บริโภค ฉะนั้นคนต่างเปลี่ยนแบบแผนข้อเสียและการบริการที่สะดวกสบายโดยการโฆษณาในระบบเศรษฐกิจ

อิทธิพลของการโฆษณาทำให้วัดสิ่งไม่มีเจตนาจนอิสระในการบริโภค แต่กลับกลายเป็นเหยื่อของการโฆษณา การเปลี่ยนแบบโฆษณา และเชื่อในคำโฆษณา เพราะเขายึดถือทางค่านวัตถุ เช่น เขาซื้อกระดอมทรายให้แก่บุตรควยเหตุผลเพราะเป็นสินค้าที่ได้รับความนิยมอย่างสูง

Willy : It's got Clene Tunney's signature on it !

(Ibid. 144)

Willy : Chevrolet, Linda, is the greatest car ever built...

(Ibid. 147)

หรือเมื่อสินค้าออกเขาเกี่ยวกับเรื่องทูเย่นซำรุก เขาตอบว่า เขาควรจะซื้อทูเย่นซำรุกตามคำโฆษณา

Willy : I told you we should've bought a well-advertised machine...

(Ibid. 174)

วัดสิ่งไม่เพียงแต่ใช้สิ่งของตามคำโฆษณาเท่านั้น เขายังใช้วิธีการซื้อแบบผ่อนชำระ เช่น ทูเย่น รถยนต์ และบ้านที่เขาต้องผ่อนชำระนานถึง 25 ปี

ยิ่งกว่านั้นผู้คนที่มีความสัมพันธ์กันโดยมีผลประโยชน์ทางวัตถุเป็นตัวเชื่อม
เกียรติกษและสถานภาพทางสังคม ใช้เงินเป็นตัวกำหนด คนไม่ได้มองผู้อื่นในฐานะที่เป็นมนุษย์ เขา
ปราศจากความเป็นมิตรและความเห็นอกเห็นใจ ดังที่วิลสันแสดงความกีดกันเกี่ยวกับความสำเร็จของ
เขาให้แก่โฮเวิร์ดว่า

Willy : ...In those days there was personality in it, Howard.
There was respect, and comradeship, and gratitude in
it. Today, it's all cut and dried, and there's no
chance for bringing friendship to bear-or personality.

(Ibid. 181)

1.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

วิลสันเป็นผู้ไร้อำนาจ ดังเห็นได้จากการที่เขาไม่สามารถควบคุมเหตุการณ์
และเขาถูกบังคับให้กระทำอย่างไม่มีทางเลือกใด ๆ เลย

ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงานของวิลสันนั้นเป็นผล
จากการที่เขาไม่มีผลผลิตอันเกิดจากแรงงานของเขาเลย ผลผลิตจากแรงงานของเขาไม่ปรากฏ
ในลักษณะของรูปธรรม หรือไม่อาจสังเกตเห็นได้อย่างเด่นชัด ข้างนี้คือที่สามารถทำงานได้อย่าง
เสร็จสิ้นและเห็นผลงานที่ตนทำ เช่นเดียวกับบรรดาคนงานในโรงงานซึ่งต่างก็ได้เห็นผลงานของตน
แต่วิลสันกลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งที่เขาขายเลยเพราะเขาเห็นว่าขายเพียงอย่างเดียว ตัวเขาเอง
อยู่ในกระบวนการที่ผลิตจากผู้อื่นขาย ฉะนั้นเขาจึงไม่ประสบความสำเร็จในการขาย ดังที่
ชาร์ลีย์พูดกับเขาถึงเรื่องนี้ว่า

Charley : The only thing you got in this world is what
you can sell. And the funny thing is that you're
a salesman, and you don't know that.

(Ibid. 192)

นอกจากนี้ ผลตอบแทนที่เป็นรูปเงินทองที่วิลลี่ทำงานไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูครอบครัวให้ได้รับสิ่งที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน และความสุขสบายได้ในชีวิตของชนชั้นกลางค่อนข้างต่ำ แต่ผลตอบแทนในรูปเงินทอง ความร่ำรวยและชื่อเสียง ตามที่เขาคาดหมายนั้น ไม่เคยเป็นจริงเลย ถึงแม้จะเห็นได้จากการโต้เถียงระหว่างเบนกับวิลลี่เกี่ยวกับอาชีพพนักงานขาย

Willy : ...I am building something with this firm...

Ben : What are you building ? Lay your hand on it.

Where is it ?

(Ibid. 184)

วิลลี่ไม่เพียงแต่ไม่อาจควบคุมเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ เขายังถูกบังคับให้กระทำในสิ่งที่ไม่ดีทางศีลธรรม เมื่อเขาไปหาโฮเวิร์ดนายจ้างผู้ขาดความสงสารเห็นอกเห็นใจและปราศจากการช่วยเหลือใด ๆ เพื่อถามโฮเวิร์ดถึงตำแหน่งของเขาในสำนักงาน เนื่องจากเขาแก่เกินไปที่จะเดินทางเรร่อนอีกต่อไป โฮเวิร์ดไม่สนใจคำขอร้องของวิลลี่ นอกจากเครื่องบันทึกเสียง โฮเวิร์ดบอกให้วิลลี่ฟังเสียงของคนในครอบครัวของเขาจากเครื่องบันทึกเสียง เมื่อวิลลี่ยินยอมที่จะคุยเรื่องงานในสำนักงาน โฮเวิร์ดก็ดัดปากว่าอาชีพพนักงานขายคือ ธุรกิจเกี่ยวกับการเดินทางเรขายสินค้า และธุรกิจต้องเป็นธุรกิจ

Howard : Oh, I could understand that, Willy. But you're a road man, Willy, and we do a road business...

(Ibid. 179)

Howard : 'Cause you gotta admit, business is business.

(Ibid. 180)

แม้วิลลี่จะขอร้องโฮเวิร์ดว่าเขาเป็นผู้ที่หาประโยชน์ให้บริษัทอย่างมากในสมัยที่บิดาของโฮเวิร์ดยังมีชีวิตอยู่ โฮเวิร์ดก็ยังยืนยันในความตั้งใจเดิมของเขา แม้วิลลี่บอกว่าเขาทำงานในบริษัทมานาน 34 ปี แล้วแต่เขาไม่มีปัญญาที่จะหาเงินมาจ่ายค่าเบี้ยประกันชีวิตของตนเอง เขาอยากให้อโฮเวิร์ดเห็นใจเขาบ้างและอย่าเอาโรคเอาเปรียบเขามากเกินไป

Willy : ..I put thirty - four years into this firm, Howard,
and now I can't pay my insurance ! You can't eat the
orange and throw the peel away - a man is not a
piece of fruit !...

(Ibid. 181)

อย่างไรก็ตามคำขอร้องของเขาไม่ได้ทำให้โฮเวิร์ดเห็นใจ วิลลี่ตัดสินใจ
เดินทางไปบอสตันเพื่อขายสินค้าอีก แต่โฮเวิร์ดไม่ต้องการให้วิลลี่ทำงานอีกต่อไปจึงไล่วิลลี่ออก
จากงาน

เนื่องจากวิลลี่เป็นลูกจ้าง เขาถูกไล่ออกจากงานโดยโฮเวิร์ดผู้เป็นนักธุรกิจ
ในสังคมสมัยใหม่ที่เขาเห็นว่าธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญ โฮเวิร์ดคำนึงถึงผลประโยชน์เป็นอันดับแรก เมื่อ
โฮเวิร์ดทราบว่าวิลลี่ไม่มีประโยชน์สำหรับเขา เขาจึงไล่วิลลี่ออกจากงาน

ยิ่งกว่านั้นความไร้อำนาจของวิลลี่ในลักษณะของการกระทำอย่างไม่มี
ทางเลือกเห็นได้ชัดจากการฆ่าตัวตายของเขา เนื่องจากเขาไม่สามารถหาเงินได้และไม่มีใคร
รู้จักเขาในฐานะพนักงานเงินเดือน เขาจึงมีเจตนาที่จะฆ่าตัวตายโดยใช้อุบัติเหตุทางรถยนต์เป็น
เรื่องบังหน้า แต่จากการสอบสวนพบว่าไม่ใช่อุบัติเหตุ เขายังคงสงสัยอย่างเขากับพ่อแก่สของ
เครื่องทำความร้อนอีกด้วย โดยมีเจตนาจะฆ่าตัวตาย ในที่สุดเขาฆ่าตัวตายด้วยสาเหตุที่แท้จริงคือ
เขาตระหนักถึงความล้มเหลว เขาเป็นตัวแทนของชาวอเมริกันที่ตกเป็นเหยื่อของสังคมสมัยใหม่และ
ประสบกับความล้มเหลว เขาจึงหนีปัญหาโดยการฆ่าตัวตายเพราะคิดว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด

วิลลี่ขาดความพึงพอใจต่องาน ไม่สามารถแสดงออกถึงคุณลักษณะที่แท้จริง
ของตนออกมาได้ เขาต้องกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอดและทองกลายเป็น
คนไร้อำนาจ วิลลี่ไม่เคยประสบความสำเร็จในงานเพราะสังคมวัตถุนิยมมีการแบ่งงานและวิลลี่
เลือกงานที่ไม่สอดคล้องกับความสามารถของตน งานจึงทำลายเขาทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้เขา
ไม่สามารถพัฒนาความสามารถที่แท้จริงออกมาได้ นอกจากนี้เขาเป็นลูกจ้างของบริษัทจึงไม่มีอำนาจ
ในการตัดสินใจแต่อย่างใด ในกระบวนการทำงาน และไม่สามารถมองเห็นผลลัพธ์ใดจากการ
ทำงานอีกด้วย การตัดสินใจฆ่าตัวตายของเขานั่นส่วนหนึ่งเป็นเพราะความแปลกแยกจากงาน ฉะนั้น
วิลลี่จึงเป็นผู้แปลกแยกจากงานอย่างเห็นได้ชัด

2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

ความล้มเหลวของวิลลี่เกิดจากค่านิยมของสังคมสมัยใหม่ เนื่องจากสหรัฐอเมริกา กำลังพัฒนาค่านิยมโดยเน้นความสำคัญของวัตถุ วิลลี่เกิดความเข้าใจผิด เห็นว่าความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับ การเป็นคนร่ำรวย มีชื่อเสียงและมีบุคลิกภาพที่ดี เขาพยายามที่จะทำความสำเร็จให้ได้โดยไม่คำนึงว่าสิ่งเหล่านั้นถูกต้องหรือไม่ แต่เขากลับยืนยันในค่านิยมนั้นเพราะเห็นว่าสังคมเป็นผู้นำคนอื่น นอกจากนั้นเขาพยายามสอนให้บุตรชายเขามีความหลังผิดเพราะ เขาหวังว่าบุตรของเขาต้องประสบความสำเร็จ แต่เขากลับพบแต่ความผิดหวัง ความแปลกแยกจากค่านิยมของวิลลี่เห็นได้จากการปฏิเสธ ค่านิยมของสังคมและการปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

2.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

ผู้ที่แปลกแยกไม่ยอมรับค่านิยมของสังคมที่ตนเป็นสมาชิกของสังคม วิลลี่เป็นเหยื่อของสังคมเพราะเขาชอบรับในค่านิยม เขาเชื่อในค่านิยมของสังคมและพยายามปฏิบัติตามสิ่งนั้น แต่เขาขาดความสำนึกที่จะเข้าใจในสิ่งนั้น เป็นผลให้ความหลงผิดนำเขาไปสู่ความล้มเหลว แทนที่จะพบกับความสำเร็จ

วิลลี่เข้าใจผิดว่าความสำเร็จขึ้นอยู่กับการร่ำรวย การมีชื่อเสียงและการมีบุคลิกภาพที่ดี ภาพพจน์ความสำเร็จของวิลลี่มาจากเคฟ ซิงเกิลแมน และเบน ก่อนที่วิลลี่จะตกใจเป็นพนักงานขาย เขาพบกับเคฟ เคฟเป็นพนักงานเงินตราด้วยชรา มีอายุถึง 80 ปีแล้ว มีสุขภาพแข็งแรง เป็นที่รู้จักและมีบุคลิกภาพที่ดี ที่สำคัญเคฟประสบความสำเร็จในการทำงานด้วย สำหรับวิลลี่เห็นว่าเคฟเป็นผู้ที่น่าประทับใจ ทำให้วิลลี่ต้องการ เป็นเหมือนอย่างเคฟบ้าง

วิลลี่มุ่งหมายที่จะเป็นพนักงานขายที่ประสบความสำเร็จ ทำให้เขาต้องหลอกลวงครอบครัวของตนเองว่าเขาเป็นพนักงานขายที่ประสบผลสำเร็จ คือ เป็นผู้มีรายไ้มาก เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางและเป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป ตัวอย่างเช่น วิลลี่คุยโอ้อวดกับลินคอล์นว่าเขาสามารถทำยอดขายได้สูง

Willy : ...I'm telling you, I was sellin' thousands and thousands, but I had to come home.

(Ibid. 147)

Willy : I did five hundred gross in Providence and seven hundred gross in Boston.

(Ibid. 147)

อย่างไรก็ตาม ความจริงคือ วิลลี่แทบจะขายอะไรไม่ได้เลย เขาไม่มีรายได้ประจำ นอกจากเงินค่าเปอร์เซ็นต์จากการขาย เขาต้องยืมเงินจากขารลีย์ทุกสัปดาห์ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว ขณะนั้นวิลลี่รู้สึกเห็นเหนื่อยจากการทำงานเพราะเขาต้องเดินทางไปขายสินค้าอยู่เสมอทั้ง ๆ ที่มีอายุถึง 63 ปีแล้ว

วิลลี่ไม่เพียงแต่หลงใหลในสินค้าเท่านั้น แต่เขาหลงใหลในบ๊อฟ และแฮมป์เกี่ยวกับความมั่งคั่งของตัวเอง

Willy : ...Go to Filene's, go to the Hub, go to slattery's Boston. Call out the name Willy Loman and see what happens ! Big shot !

(Ibid. 166)

เมื่อขารลีย์เสนองานในบริษัทของตนเองให้วิลลี่ วิลลี่ปฏิเสธเพราะความหึงแค้นยังโหดเหี้ยมขารลีย์ว่า เขามุ่งงานหนักทำอยู่แล้ว

Willy : I got a good job...

(Ibid. 153)

ความปรารถนาของวิลลี่คือ ความร่ำรวยและความมั่งคั่ง เมื่อนวิลลี่ประสบปัญหา เขานึกถึงเบนซึ่งตายไปแล้ว วิลลี่ปรารถนาจะร่ำรวยเหมือนกับเบนที่เดินทางไปเลี้ยงโชคในลาสเวกัสและทวดลิ่งเด็กอยู่ และเบนกลายเป็นคนร่ำรวยขึ้น วิลลี่เชื่อว่าเบนเป็นตัวอย่างของความสำเริง ดังนั้นเมื่อเขาเกิดปัญหาใดเขาจะนึกถึงเบนเสมอ โดยสมมุติว่าเบนเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำแก่เขา ซึ่งแท้จริงแล้วเบนเปรียบเสมือนกับความขัดแย้งภายในตัวของวิลลี่เอง

Willy : ...Why didn't I go to Alaska with my brother Ben
that time ! Ben ! that man was a genius, that man
was success incarnate!...

(Ibid. 152)

ในชีวิตของวิลลี่เขาเป็นคนยากจนและยืมเงินจากเพื่อนบ้านเพื่อเป็น
ค่าใช้จ่ายและผ่อนชำระเงินค่างวด ชีวิตจริงของวิลลี่นั้นแตกต่างจากค่านิยมที่เขาหลงเชื่อ
วิลลี่ไม่ใฝ่ปฏิเสศค่านิยมของสังคม แต่เขาขาดความเข้าใจในค่านิยมนั้น
เช่นความเชื่ออย่างมั่นคงว่า ความสำเร็จเกิดจากการมีบุคลิกภาพที่ดีและการ เป็นที่รู้จักกันทั่วไป
วิลลี่หวังว่าบุตรชายของตนต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอนเพราะเป็นผู้นิยมบุคลิกภาพที่ดี วิลลี่
ไม่เชื่อว่าบุคคลจะประสบความสำเร็จได้ เพราะมีผลการเรียนดี เช่น ตอนที่เขามองแก่บุตรชายว่า

Willy : ...Bernard can get the best marks in school, y'
understand, but when he gets out in the business
world, y'understand you are going to be five times
ahead of him. That's why I thank Almighty God you're
both built like Adonises. Because the man who makes an
appearance in the business world, the man who creates
personal interest, is the man who gets ahead. Be liked
and you will never want. You take me, for instance.
I never have to wait in tone to see a buyer. 'Willy
Loman is her ! That's all they have to know and I go
right through.

(Ibid. 146)

วิลลี่ชื่นชมในตัวบีฟมาก บีฟเป็นบุตรชายคนโตซึ่งเป็นเจ้าภาพฟุตบอลในขณะที่ยัง
เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา แม้บีฟทำความผิดวิลลี่กลับเห็นด้วยกับบีฟ เช่น เมื่อบีฟขโมยฟุตบอลมาจาก
โรงเรียน วิลลี่ยังไม่ไต่ลงโทษบีฟเลย แต่กลับเห็นชอบกับการกระทำของบีฟ

Willy : ...he's gotta practice with a regulation ball,
doesn't he ? Coach'll probably congratulate you
on your initiative !

Biff : Oh, he keeps congratulating my initiative all the
time, Pop.

Willy : That's because he likes you. If somebody else took
that ball there'd be an uproar...

(Ibid. 144)

และเมื่อเบอร์นาร์ยกบอกลูกว่าบิฟไม่เข้าห้องเรียน วิลลี่ขอองให้เบอร์นาร์ยอมให้บิฟคัดลอก
คำตอบขณะสอบ

Willy : You'll give him the answers !

(Ibid. 151)

วิลลี่เชื่อว่าสิ่งเลวร้ายไม่เกิดขึ้นกับบิฟอย่างเค็ดซาดเพราะบิฟมีบุคลิกภาพที่ดี

Willy : There's - nothing the matter with him !...

He's got spirit, personality...

(Ibid. 151)

อย่างไรก็ตามวิลลี่คาดหวังในตัวบิฟมากที่ไม่ประสบความสำเร็จในการทำงาน
ตามที่วิลลี่คาดหมายไว้ บิฟไม่เลยทำงานที่ใดได้เป็นเวลานาน เขาต้องหนีออกจากงานเนื่องจาก
นิสัยชอบดักขโมย ซึ่งเขามองว่า

Biff : I stole myself out of every good job since high school.

(Ibid. 216)

แอมปีเป็นบุตรชายคนเล็กของวิลลีที่ไม่ประสบความสำเร็จในงานเช่นเดียวกัน
กับบีฟ แอมปีเป็นคนเจ้าชู้ ตำแหน่งหน้าที่การงานของเขาไม่สำคัญมากนักเพราะเขาเป็นผู้ช่วยของ
ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายขายในบริษัทเท่านั้น

ในที่สุดหลังจากที่วิลลีตระหนักถึงความล้มเหลว เขาจึงฆ่าตัวตายด้วยเหตุผล
ที่ว่าไม่สามารถนำเงินค่าประกันชีวิตไปค้ำตัวใหม่ได้และจะมีความกลัวมากกว่าเมื่อนาน

Willy : ...When the mail comes he'll be ahead of Bernard again !

(Ibid. 219)

ความเข้าใจผิดของวิลลีเกี่ยวกับค่านิยมของสังคมนำความล้มเหลวมาสู่ตนเอง
เขาพยายามปฏิบัติตามค่านิยมอย่างปราศจากความคิดใคร่ครวญถึงสภาพที่แท้จริงที่แวดล้อมตัวเขาและ
ความสามารถที่แท้จริงของเขา

ในตอนท้าย เขาจบชีวิตลงด้วยความหลงผิดในค่านิยมของสังคมที่ตนเอง
ไม่เข้าใจอย่างแท้จริงและไม่ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามในสิ่งที่สังคมกำหนด

ค่านิยมของวิลลีคือ เขามีความฝันอยากเป็นเจ้าของที่ดินผืนหนึ่งในชนบท
และก่อสร้างทุกอย่างด้วยตนเอง ดังที่เขาบอกแก่ดินควา

Willy : You wait, Kid before it's all over we're gonna get

a little place out in the country, and I'll raise some

vegetables, a couple of chickens...

(Ibid. 174)

วิลลีไม่ชอบชีวิตในเมืองหลวงและความเจริญก้าวหน้าที่ทำลายความงามตาม
ธรรมชาติ เขาคิดว่า

Willy : The street is lined with cars. There's not a breath of fresh air in the neighbourhood. The glass don't grow anymore, you can't raise a carrot in the backyard. They should've had a law against apartment houses. Remember those two beautiful elm trees out there ? When I and Biff hung the swing between them ? More and more I think of those days, Linda. This time of year it was lilac and wistaria. And then the peonies would come out, and the daffodils...

There's more people ! That's what's ruining this country ! Population is getting out of control The competition is maddening...

(Ibid. 174)

วิถีไม่สามารถนำความฉ่ำใหญ่กลายเป็นจริงได้ เพราะมีความเชื่อในค่านิยมของสังคมมากกว่าค่านิยมของตนเอง และสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยต่อเขาด้วย หากเขาไม่ได้รับอิทธิพลจากค่านิยมของสังคม ชีวิตของเขาจะเต็มไปด้วยความสุข เขาให้ความสำคัญต่อค่านิยมของสังคมมากกว่าค่านิยมของตนเอง ฉะนั้นความหลงผิดในค่านิยมของสังคมจึงทำให้เขาจมเผลอในชีวิตตลอดมา

2.2 การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

ค่านิยมของสังคมเป็นเป้าหมายในสังคม ดังนั้นการที่จะบรรลุค่านิยมเหล่านั้นได้ คนในสังคมต้องปฏิบัติตามวิถีทางที่เหมาะสม เนื่องจากเป้าหมายของสังคมมีอิทธิพลต่อวิธีการประพฤติปฏิบัติ วิถีซึ่งเขาใฝ่ฝันในเป้าหมายของสังคมจึงไม่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม เป้าหมายทางสังคมของเขาคือ ความร่ำรวย ความสำเร็จ และความมีชื่อเสียง อย่างไรก็ตามวิถีโคพพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมาย แต่เต็มไปด้วยความหลงผิด

การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของวิถีอันเหมาะสมในบทบาทของวิถีใน

ในฐานะของสตี วิลลี่ขาดความซื่อสัตย์ต่อลีนดา วิลลี่ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง
ในมอสตัน คงจะเห็นได้จากที่วิลลี่ระลึกถึงเรื่องในอดีตที่เขาอยู่ในโรงแรมในมอสตันกับหล่อน
วิลลี่ชมหญิงเทียววาทะหล่อนแทนที่จะนำมาให้เกล็นดา

ในฐานะของมิก วิลลี่มีความปรารถนาอย่างสูงที่จะเห็นบุตรชายประสบความสำเร็จ
วิลลี่เปรียบเทียบเบอร์นาร์กับพี่ว่า เบอร์นาร์จะไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จ
ในคาบธุรกิจเลย เพราะว่าเรียนหนังสืออย่างหนักและมีผลการเรียนดี แต่ในชีวิตจริงเบอร์นาร์
กลายเป็นคนยากจนที่ประสบความสำเร็จมาก เพราะเขามีความขยันหมั่นเพียร มีความสามารถ
ในการทำงานและมีความตั้งใจจริง วิลลี่ไม่เข้าใจว่าทำไมเบอร์นาร์จึงประสบความสำเร็จ
ดังนั้นเขาจึงถามเบอร์นาร์ถึงเคล็ดลับของความสำเร็จ แล้ววิลลี่รู้สึกสับสนเมื่อฟังบุคลิกภาพที่
แตกกลับเป็นคนทำงานจะมีอายุถึง 34 ปีแล้ว และสมัยเองก็ไม่ได้ทำงานในอาชีพที่ ๆ เลย
ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่วิลลี่หวังต่อบุตรว่า ความสำเร็จขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพนั่นเอง

Willy : ...It's not what you say, it's how you say it because
personality always wins the day.

(Ibid. 169)

แม้วิลลี่จะคาดหวังว่าบุตรชายของตนต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน
แต่ความหวังของเขาต้องหมดไปเพราะเขาเล็งบุตรชายวิธีการแบบผิด ๆ เช่น เขาบอกบุตรให้
ไปขโมยทรายในสถานที่ก่อสร้างใกล้บ้านเขา

Willy : ...Boys ! Go right over to where they're building the
apartment house and get some sand...

(Ibid. 158)

วิลลี่ไม่เพียงแค่มั่นใจในบุตรชายของเขาเท่านั้น เขายังสอนให้บุตรพูด
โกหก เช่น เมื่อไปขโมยโอดิเวอร์ ซึ่งเป็นนายจ้างเก่าของพี่เพื่อขอยืมเงินมาลงทุนทำร้านขาย
เครื่องกีฬา วิลลี่บอกให้พี่พูดกับโอดิเวอร์ว่า

Willy : Tell him you were in the business in the west.

Not farm work.

(Ibid. 170)

แต่บิฟไม่สามารถเข้าพบโอดีเวอร์ได้ แม้บิฟจะคอยพบอยู่นานหลายชั่วโมงก็ตาม
เมื่อบิฟพบโอดีเวอร์ตอนที่โอดีเวอร์กำลังจะออกจากที่ทำงานแต่โอดีเวอร์กลับจำบิฟไม่ได้ บิฟจึงขโมย
ปากกาของโอดีเวอร์มา ซึ่งเป็นผลจากอดีต วิลลี่พอใจในการกระทำและชื่นชมในตัวเขาเสมอที่ขโมย
ของมาได้ นอกจากนี้บิฟก็ไม่เคยประสบความสำเร็จในการทำงานเลย เพราะนิสัยชอบลักขโมยและ
หนีออกจากงานก่อนที่จะถูกไล่ออก ครั้งหนึ่งบิฟเคยถูกจำคุกในข้อหาลักขโมย ซึ่งบิฟเพิ่งบอกให้วิลลี่
ทราบว่า

Biff : You know why I had no address for three months ?

I stole a suit in Kansas City and I was in jail.

(Ibid. 216)

นอกจากนี้บิฟไม่เคยอดทนต่องานในสังคมสมัยใหม่ ซึ่งพฤติกรรมนี้เป็นผลจาก
การอบรมเลี้ยงดูของวิลลี่ วิลลี่ชอบยกยอบิฟมาก ดังที่บิฟบอกแก่วิลลี่ว่า

Biff : And I never got anywhere because you blew me so full
of hot air I could never stand taking orders from
anybody ! That's whose fault it is !

(Ibid. 216)

แต่บิฟได้รับเอาแนวคิดของวิลลี่เช่นกัน แอบบิฟถือว่าความสำเร็จขึ้นอยู่กับ
การเป็นเจ้าของรถยนต์ อาหารคาวหวาน และมีผู้หญิงมากมาย แอบบิฟก็ชื่นชมเกี่ยวกับวิลลี่คือ เขามี
ความใฝ่สูงและชอบถูกผู้อื่นชื่นชม อันเป็นผลจากสภาพแวดล้อมในอดีตที่วิลลี่สั่งสอนเขา เขามีความคิด
หลงผิดและชอบพูดโกหก เช่น เมื่อเขาจับผู้หญิงในภัตตาคาร เขาโกหกหลอกลวงบิฟเป็นเจ้าของ
ฟาร์ม นอกจากนี้แอบบิฟไม่เคยเห็นใจผู้อื่นเลย เขามักคุยโอ้อวดว่า เขามีความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่

กำลังจะแต่งงานเร็ว ๆ นี้ พฤติกรรมของแอปปีสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของวิลลี่ที่สนใจแต่คนเดียวเท่านั้น แอปปีจึงไม่มีความเห็นใจวิลลี่มากเท่าที่ควร โดยทั่วไปแล้วแอปปีเป็นคนที่หลงผิดในค่านิยม เพราะเขาไม่มีความฉลาดพอที่จะเข้าใจได้ บางครั้งวิลลี่ไม่แน่ใจว่าคนสอนบุตรถูกตongหรือไม่ ดังนั้นเขาจึงปรึกษาและขอคำแนะนำจากเบน

Willy : ...Because sometimes I'm afraid that I'm not teaching them the right kind of. Ben, how should I teach them?

(Ibid. 160)

เบนเห็นว่าคนร่ำรวยเมื่ออายุ 21 ปี หลังจากเดินทางเขาไป แต่เบนไม่ได้บอกวิลลี่ว่าเขาสามารถสร้างความร่ำรวยขึ้นมาได้อย่างไร วิลลี่เข้าใจผิดคิดว่าคนทำสิ่งที่ถูกต้องแล้วดังเช่นที่บอกกับเบนว่า

Willy : ...was rich ! That's just the spirit I want to imbue them with ! To walk into a jungle ! I was right ! I was right ! I was right !

(Ibid. 160)

ความหลงผิดของวิลลี่ในด้านวิถีทางการประพฤตินั้นเห็นได้จากคำพูดของชาร์ลีย์ที่เตือนสติวิลลี่ให้รู้จักความผิดมากขึ้น

Charley : Willy, when are you going to grow up ?

(Ibid. 186)

ชาร์ลีย์เตือนวิลลี่เสมอว่าวิลลี่ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่น ตอนที่ชาร์ลีย์บอกว่ารางวัลจะจับตัวบุตรชายของวิลลี่หากพบว่าพวกเขากำลังขโมยทรายอยู่ ยิ่งกว่านั้นชาร์ลีย์ก็ไม่เห็นด้วยกับความคิดของวิลลี่ในเรื่องความสำเร็จ

การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติของวิลลี่เป็นผลจากความหลงผิดในค่านิยมของสังคม ความไร้สติปัญญาของเขานำความเดือดร้อนมาสู่ตัวเขาและครอบครัว

ลักษณะของความแปลกแยกจากค่านิยมพบว่า วิดลีไม่ปฏิเสธค่านิยมสังคม แต่ปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติ วิดลีเห็นว่าค่านิยมของสังคมคือ ความร่ำรวย ความมีชื่อเสียง และการมีบุคลิกภาพที่ดี แต่เขาไม่สามารถเข้าใจในสิ่งเหล่านั้นได้ ดังนั้นเขาจึงตกเป็นเหยื่อของค่านิยมแบบผิด ๆ นอกจากนี้เขายังพยายามสอนบุตรควยวิธีการไม่ถูกต้องและแตกต่างไปจากวิธีการของเพื่อนบ้านของเขา การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมที่ปรากฏจากตัววิดลีเห็นได้จากความไม่ซื่อสัตย์ซื่อสัตย์ และการสอนให้บุตรโกหกและขโมยสิ่งของ เขาได้ถ่ายทอดความคิดเหล่านั้นให้แก่บุตรควย จากที่กล่าวมาทั้งหมดเห็นว่าวิดลีแสดงถึงความไม่เข้าใจค่านิยมของสังคมและการปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติของสังคม

3. ความแปลกแยกจากผู้อื่น

วิดลีแปลกแยกจากงาน จากค่านิยม และจากผู้อื่นเพียงบางส่วน ความแปลกแยกจากผู้อื่นปรากฏอยู่ในลักษณะของความเหงาเปล่าเปลี่ยว และการขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

3.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

ความเหงาเปล่าเปลี่ยวของวิดลีเป็นผลจากความล้มเหลวในด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ได้แก่ การจากไปของบิดาของวิดลีและการจากไปของเบนในขณะที่วิดลียังเยาว์วัยอยู่ รวมทั้งความสัมพันธ์ที่แตกร้าวระหว่างบิดากับวิดลี

การที่บิดาและเบนจากไปทำให้วิดลีขาดความสัมพันธ์อันดีและขาดความใกล้ชิดกับบุคคลทั้งสอง บิดาของวิดลีทอดทิ้งเขาไว้กับมารดาตั้งแต่เขายังเด็กอยู่ ต่อมาเบนออกจากบ้านไปตามหาบิดาที่เดินทางไปอลาสกาเพื่อขายขลุ่ยตั้งแต่วิดลีอายุเพียง 4 ขวบ แทนที่เบนจะไปถึงอลาสกา กลับเป็นว่าเขาไปที่แอฟริกา เมื่อเขาจะหลงทางแต่เขาประสบความสำเร็จ เบนได้เสียโชคนั้นและกลายเป็นผู้ร่ำรวย เมื่อเขาพาเยี่ยมวิดลี วิดลีมีความคิดถึงบิดามาก และต้องการมีความสัมพันธ์อันอบอุ่นที่ตนไม่เคยได้รับจากบิดามาก่อน วิดลีขอรองให้เบนเล่าถึงเรื่องเกี่ยวกับบิดาให้ตนฟัง

Willy : ...Please tell about Dad. I want my boys to hear I want them to know the kind of stock they spring from. All I remember a man with a big beard, and I was in Mamma's lap, sitting around a fire, and some kind of

high music.

(Ibid. 157)

ความเหงาเปล่าเปลี่ยวของวิลล์เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างวิลล์กับบิฟ
ตอนแรกดูเหมือนว่าบิฟจะเป็นตัวแทนของความหวัง ความหมาย และความฝันของวิลล์
สิ่งเหล่านี้เป็นความหลงผิดของวิลล์เอง เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างบิฟกับคนแปลกรายอื่น ความรัก
ของบิฟต่อวิลล์ก็สูญสลายจนหมดสิ้น เปรียบได้กับการที่วิลล์ประสบความล้มเหลวในการทำควา
เขาใจต่อสิ่งต่าง ๆ วิลล์ไม่เข้าใจว่าทำไมบิฟจึงสูญเสียความรักในตัวของวิลล์

วิลล์ยกย่องชนชั้นและรักบิฟ วิลล์มักฝันถึงความสำเร็จของบิฟว่าขึ้นอยู่กับ
การมีบุคลิกภาพที่ดี เพราะวิลล์หลงใหลในความปรารถนาของตัวเองประสบความสำเร็จ บุตรชายจึงทุ่มเท
ความรัก ความนับถือและยกย่องของเขามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิฟรักและนับถือวิลล์มาก เมื่อบิฟ
เรียนในชั้นมัธยม วิลล์รักและชวนบิฟให้เขาเล่นฟุตบอลให้กับโรงเรียนและกลายเป็นการฟุตบอล
ทีมยอดเยี่ยม บิฟรักและสนิทกันในวิลล์ เช่น เมื่อวิลล์กลับถึงบ้าน บิฟดีใจและกอดาวกับวิลล์ว่า
เมื่อวิลล์ไปทำงานนั้นเขาคิดถึงวิลล์และอยากไปกับวิลล์บ้าง

Biff : Where'd you go this time, Dad ?

Gee we were lonesome for you.

(Ibid. 144)

Biff : Gee, I'd love to go with you sometime, Dad.

(Ibid. 145)

หรือแม้แต่เพื่อนมาเยี่ยมบิฟที่บ้าน แต่เมื่อวิลล์กลับมาถึง บิฟกล่าวว่า เพื่อน ๆ สามารถอยู่รอพบเขา
ได้เพราะเขาต้องพบปะพูดคุยกับวิลล์ก่อน

Biff : Ah, when Pop comes home they can wait !

(Ibid. 146)

และในขณะที่บิฟเล่นฟุตบอล เขารู้สึกเห็นใจเมื่อวิลล์ไปเชียร์เขาเล่น และเขาทำคะแนนใน
การแข่งขันเพื่อวิลล์ โดยเฉพาะเนื่องจากเขาต้องการจะเล่นในทีมที่ดีที่สุด

Biff : And remember, pal when I take off my helmet, that
touchdown is for you.

(Ibid. 185)

ในความคิดของวิลลี่ เขาเชื่อว่าบ๊อฟไม่มีโอกาสสอบตกเพราะความมีเสน่ห์
และมีชื่อเสียงของบ๊อฟ แต่บ๊อฟสอบตกวิชาคณิตศาสตร์ เพราะเขาไม่สนใจเขาเรียนเลย บ๊อฟคิดว่า
ความมีชื่อเสียงและบุคลิกของวิลลี่สามารถช่วยตนเองได้ ฉะนั้นบ๊อฟจึงเดินทางไปหาวิลลี่ที่บอสตัน
แต่แล้วความรักและความนับถือในตัวของวิลลี่กลับสูญสิ้นเมื่อบ๊อฟพบว่า วิลลี่ไม่ชอบสตั๊ตบอลดิโนคาเพราะบ๊อฟ
เห็นผู้หญิงอยู่ในห้องพักของวิลลี่ที่โรงแรม เมื่อบ๊อฟหย่อนกระเป๋าใจและงุนงงมาก ยิ่งเมื่อเห็น
วิลลี่ใหญ่โตหาญวาทะและตอนแทนที่จะนำไปให้อินคาบูกตองแบ้มปะดุงเตาตุเกาโซแอมอ บ๊อฟรู้สึก
เสียใจมากถึงกับร้องไห้ และรู้สึกโกรธวิลลี่มาก ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวหาว่าบ๊อฟยกเลิกการเรียนช่วง
ภาคฤดูร้อนและการสอบวิชาคณิตศาสตร์ บ๊อฟจึงพลาดโอกาสเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย บ๊อฟได้
ตัดสินใจออกจากโรงเรียนและเขาทำงานเป็นพนักงานส่งของ

การสูญเสียความรักของบ๊อฟต่อวิลลี่เปรียบได้กับการที่วิลลี่ประสบกับ
ความล้มเหลว ในการเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ หลังจากบ๊อฟพบวิลลี่ที่โรงแรมในบอสตัน วิลลี่เกิด
ความสำนึกผิดและคิดอยู่ตลอดเวลาว่า การกระทำของบ๊อฟในระยะหลังเต็มไปด้วยการดูถูกและ
เหยียดหยามเขา ดังที่เขาถามบ๊อฟว่าทำไมบ๊อฟถึงแสดงกริยาดูถูกเขา

Willy : Why do you always insult me ?

(Ibid. 167)

Willy : You rotten little louse ! Are you spiting me ?

(Ibid. 203)

ความเหงาเปล่าเปลี่ยวที่เกิดขึ้นกับวิลลี่นั้นเห็นได้ชัดจากความสัมพันธ์
แตกร้าวระหว่างบ๊อฟกับวิลลี่ และความสัมพันธ์ในครอบครัวของวิลลี่เมื่อวิลลี่ยังเด็กอยู่ ดินคาบร็อง
ให้บ๊อฟหันมาเคารพนับถือวิลลี่เหมือนเดิม เพราะดินคาเข้าใจในตัววิลลี่ว่าวิลลี่ต้องการให้ความสุข
ดังเช่นในอดีตกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

Linda : ...You've got to make up your mind now, darling, there's no leeway anymore. Either he's your father and you pay that respect, or else you're not to come here...

(Ibid. 162)

3.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

วิลลี่ไม่ได้ขาดความสัมพันธ์ทางความคิด เขาถ่ายทอดความคิดให้กับบุตรชาย ทั้งสองผู้สามารถรับแนวคิดของเขาไปอย่างเต็มที่

แฮปปีอายุ 32 ปี เป็นบุตรชายที่รับเอาแนวคิดของพ่ออย่างไม่เปลี่ยนแปลงความสำเร็จของแฮปปีขึ้นอยู่กับ การเป็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์ รถยนต์ และมีผู้หญิงบำเรอความสุขแม่แฮปปีไม่ได้รับความสนใจจากวิลลี่มากเท่ากับบีฟ แต่แฮปปีรับเอาแนวทางการปฏิบัติมาจากวิลลี่เป็นอย่างมาก แฮปปีมีความใฝ่สูงและถูกผู้อื่น เช่น เขาได้ฝันที่จะเป็นเจ้าของร้านแห่งหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงความสหายกระตือรือร้นของตนขึ้นได้ ฐานะปัจจุบันของเขาเป็นเพียงผู้ชายของผู้ช่วยผู้จัดการ แม้กระนั้นก็ตามเขายังใฝ่ฝันอยากเป็นผู้จัดการ การที่แฮปปีมีความลงมือเช่นเดียวกันกับวิลลี่นั้นส่งผลทำให้เขาชอบพูดโกหกหลอกลวง เช่น บีฟคิดหวังในการขายโอลด์เวอร์ และxorองแฮปปีให้ขายอธิบายความจริงกับวิลลี่ แต่แฮปปีกลับบอกให้บีฟโกหกวิลลี่ นอกจากนั้นแฮปปียังคอยโอ้อวดถึงความสามารถของเขาในการจับผู้หญิงอีกด้วย เขาถวิลหาอย่างภาคภูมิใจว่าเขามีโอกาสสัมผัสสัมพันธ์กับผู้หญิงที่มั่งคั่งมาแล้วและกำลังเตรียมตัวจะแต่งงาน ถึงแม้ว่าวิลลี่จะตายไปแล้ว แต่แฮปปียังคงมีความคิดที่หลงผิดอยู่เหมือนเดิม

บีฟอายุ 34 ปี เขารับแนวคิดของวิลลี่มากทีเดียว บางครั้งเขาเห็นด้วยกับความคิดของวิลลี่ แต่หลังจากที่เขาตัดสินใจคิดใคร่ครวญแล้ว เขาพยายามนำวิลลี่ออกจากความหลงผิด ในวัยเด็กบีฟได้รับอิทธิพลด้านความคิดจากวิลลี่มากและเขายังได้ขนแบบพฤติกรรมของวิลลี่ เช่น ตอนที่เขาเคยถึงเบอร์นาร์ก เขาพูดแบบเดียวกับที่วิลลี่เคยถึงชาร์ลียา

Biff : He's liked, but he's not well liked.

(Ibid. 146)

บ๊อฟฟ์นั้นในความคิดของวิลลี่เกี่ยวกับความสำเร็จ อันทำให้เขาเชื่อว่าเขา
ไม่มีโอกาสสอบตกชั้นแม่เขาไม่เข้านเรียน แต่เขาคิดในใจยกเลิกการเขาศึกษาต่อเมื่อเขาพบ
วิลลี่ที่โรงแรมในเมืองบอสตัน ด้วยความหลงผิดที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากวิลลี่ทำให้บ๊อฟฟ์โกหกคนอื่น
ว่า ตนเป็นพนักงานเคาน์เตอร์ หลังจากบ๊อฟฟ์ตระหนักในตนเองแล้วเขาจึงเข้าใจสภาพที่แท้จริงของ
ตนเองว่าเขาต้องการทำงานกลางแจ้งเหมือนกับวิลลี่ต้องการกระทำ บ๊อฟฟ์มีความประทับใจกับการทำงาน
ในท้องทุ่งมาก

หลังจากบ๊อฟฟ์หมดเวลาในการทำงานเขาจึงกลับมาอยู่บ้าน เขารู้สึกกังวลใจ
เกี่ยวกับวิลลี่และต้องการช่วยเหลือวิลลี่ แม้ว่าเขาไม่ชอบชีวิตในเมืองหลวง เขาก็พยายามปฏิบัติ
ตามภาพพจน์ที่วิลลี่ต้องการ

ต่อมาบ๊อฟฟ์ไปพบโอดิเวอร์เพื่อขอยืมเงินมาลงทุนทำธุรกิจ แต่เมื่อพบกับโอดิเวอร์
บ๊อฟฟ์ตระหนักว่าตนไม่ใช่คนมีชื่อเสียง และไม่ใช่นักโอดิเวอร์พอใจ เพราะบ๊อฟฟ์นั้นเป็นเพียงพนักงาน
ส่งของเท่านั้น ในที่สุดบ๊อฟฟ์ก็ถึงสภาพที่แท้จริงของตนเองและขอองให้อับบีย์ช่วยอธิบายความจริง
ให้กับวิลลี่

Biff : Hap, he's got to understand that I'm not the man somebody
lends that kind of money to. He thinks I've been spiting
him all these years and it's eating him up.

(Ibid. 197)

บ๊อฟฟ์พยายามอธิบายให้วิลลี่เกี่ยวกับความจริงเพราะบ๊อฟฟ์เห็นว่าแต่ละคนต่างก็
พูดโกหกและมีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดผวาค

Biff : Let's hold on to the facts tonight, Pop. We're not
going to get anywhere bullin' around. I was a shipping
clerk.

(Ibid. 198)

Biff : ...We never told the truth for ten minutes in this house !

(Ibid. 216)

บิฟพยายามขี้แฉให้วอลลีตระหนักถึงความสามารถแท้จริงของตนเอง

Biff : Pop ! I'm a dime a dozen, and so are you !...

Pop, I'm nothing ! I'm nothing. Pop...

(Ibid. 217)

วอลลีพยายามสร้างความมั่นใจให้เป็นความจริง แมบิฟเฝ้ายอกให้เขาทราบถึงความล้มเหลวในการพบกับโอลิเวอรแล้ว วอลลีต้องการฟังเฉพาะเรื่องความสำเร็จ เพราะเขาอยากให้อินทิเนียมีความสุข วอลลีรู้เสมอว่าตลอดเวลาที่ผ่านมานั้นอินทิเนียได้รับความยากลำบากและทุกข์ทรมานเพราะความยากจน เมื่อวอลลีถูกไล่ออกจากงาน เขามองกับบิฟว่า

Biff : I was fired, and I'm looking for a little good news to tell your mother, because the woman has waited and the woman has suffered...

(Ibid. 199)

ด้วยความคิดหวังที่ไม่อาจอธิบายให้วอลลีรู้ความจริงได้ บิฟจึงร้องไห้และกอดวอลลี บิฟเข้าใจวอลลีว่า เดจริงนั้นวอลลีเป็นผู้หลงผิดตลอดมา

Biff : He had the wrong dreams. All, all wrong.

(Ibid. 221)

วอลลีถ่ายทอดความคิดที่ตนหลงผิดแก่บุตรทั้งสอง แล้วยังยอมรับแต่เพียงยอมรับปฏิบัติตามความคิดดังกล่าวเฉพาะตอนแรกและหลังจากที่เขาให้ความสำคัญทุกคนทางเขาใจผิดทั้งนั้น เขาจึงเลิกยึดมั่นในความคิดที่วอลลีพยายามถ่ายทอดให้เขา แมบิฟตระหนักในตัวเองแล้วว่าเป็นคน

อย่างไร โดยเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองและสามารถยอมรับในความจริงได้ แต่วิลลี่ไม่ยอมเข้าใจในสิ่งที่พี่พยายามอธิบายให้ตนทราบ

วิลลี่แปลกแยกจากผู้อื่นตั้งแต่เห็นได้จากการที่เขามีความรู้สึกเหงาเปล่าเปลี่ยว ซึ่งเป็นผลมาจากความล้มเหลวในความสัมพันธ์กับครอบครัว เมื่อวิลลี่ยังเป็นเด็กนั้นบิดาจากเขาไป และเมื่อเขาอยู่ในฐานะผู้เป็นบิดา บุตรของเขาก็ไม่เคยแสดงความรักและความนับถือในตัวเขา เนื่องจากพี่พบว่าวิลลี่ไม่ซื่อสัตย์ต่อคนอื่น อย่างไรก็ตาม วิลลี่ไม่ได้ขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น บ๊อฟเป็นตัวแทนของวิลลี่และเป็นสัญลักษณ์ของความสำเริง ตอนแรกบ๊อฟยอมรับความคิดของวิลลี่ ครั้นต่อมาหลังจากพี่ตระหนักถึงความจริงและพยายามอธิบายให้วิลลี่ทราบแต่วิลลี่ยังคงหลงผิดอยู่นั่นเอง

4. ความแปลกแยกจากตนเอง

วิลลี่มีความแปลกแยกจากตนเอง เขาไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างความจริงกับความฝันออกจากกันได้ อันเป็นเหตุให้เขาเกิดภาพพจน์ไม่ถูกต้อง การตกเป็นเหยื่อของความเชื่อในภาพพจน์ที่กำหนดขึ้นภายใต้สภาวะพจน์นั้นถูกทำลายลงจนวิลลี่ไม่สามารถอยู่เผชิญหน้ากับผลที่เกิดขึ้น เขาจึงต้องทำลายตนเองในที่สุด ชีวิตภายนอกและภาวะจิตใจของวิลลี่อยู่ในสภาวะล้มเหลว วิลลี่มีภาวะจิตที่แตกแยก วิลลี่ไม่เคยแสดงออกมาว่ามีความรู้จักตัวเอง (Self - Knowledge) หรือมีการรับรู้ (Awareness) ต่อสภาพความจริงที่ตนเองมีส่วนร่วมอยู่ ความแปลกแยกจากตนเองของวิลลี่ปรากฏ 2 ลักษณะ คือ การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง และการไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง

4.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง

วิลลี่ไม่สามารถเข้าใจความคิด ความรู้สึก และความฝันของตน เขามีความขัดแย้งภายในตนเองและมีจิตใจอยู่ในภาวะแตกสลายซึ่งทำให้เขาฆ่าตัวตายในที่สุด

ความเครียดที่เห็นได้ชัดจากงานทำให้วิลลี่เกิดความล้มเหลวทางจิตใจ (Mental Collapse) วิลลี่ถึงเรื่องอันตลอดเวลาและมักจะขบถออกไปที่ใดที่หนึ่งเสมอ ความเห็นที่น้อยน้อยของวิลลี่ทำให้เขาเกิดอารมณ์ไม่คงที่ (Inconsistency) เมื่อวิลลี่

มาถึงบ้าน เขามักจะบนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เช่น บนเรื่องเนยแข็ง หน้าที่งั้นไม่ทำให้เกิดทัศนียภาพ
อันนารมย์ ตลอดจนถึงกรรมฐานของหลวงพ่อเขม และเมื่อเขาเอ่ยถึงบ๊อฟตอนแรกเขากล่าวว่า
บ๊อฟเป็นคนขี้เกียจ

Willy : Biff is a lazy bum !

(Ibid. 133)

แต่สักครู่ต่อมาเขากลับกล่าวว่า บ๊อฟไม่ใช่คนขี้เกียจ

Willy : There's one thing about Biff -- he's not lazy.

(Ibid. 133)

หรือในขณะที่กำลังมาถึงบ้าน เขามองลึกลงว่า เขาขับรถไขกระดูก

Willy : ...I opened the windshield and just let the warm
air bathe over me.

(Ibid. 132)

แต่เมื่อคืนเขาชวนเขาขับรถเล่นโดยไขกระดูก วิลลี่กลับบอกว่า เขาไม่ได้ไขกระดูก

Willy : No, the Windshields don't open on the new cars.

Linda : But you opened it today.

Willy : Me ? I didn't...

(Ibid. 136)

จากการที่วิลลี่มีความขัดแย้งภายในตัวเอง เขาจึงมักโต้เถียงกับตัวเองเสมอ
ตัวอย่างเช่น ตอนที่เขาอยู่ในภัตตาคารเขารู้สึกตกใจกลัวเมื่อได้ยินเสียงประกาศเรียกชื่อของเขา
ให้ไปรับโทรศัพท์ เขาต้องต่อสู้กับความรู้สึกของตนเองอย่างหนักและเกิดความสับสนว่าตนกำลังอยู่กับ
ผู้หญิงในโรงแรมที่บอดตันความกดดันนี้ทำให้เขาตะโกนออกมาอย่างไม่รู้ตัวว่า

Willy : I'm not in my room.

...

I'm not there stop it.

(Ibid. 202)

นอกจากนี้เวลาที่วิลลี่ประสบปัญหาเขานึกถึงเบนและสมมุติให้เบนเป็น
คู่โตเถียงกับเขา เช่น ขณะที่วิลลี่กำลังหวานเมลิคพีรกลางคืนนั้น สภาพจิตใจของวิลลี่ไม่อยู่ใน
ภาวะมั่นคง เขาพูดคนเดียวและคิดว่าตนกำลังเปิดเผยมุมกับเบนเกี่ยวกับแผนการฉ้อโกง เขาจะฆ่าตัวตาย
ขณะที่พ่ออธิบายให้วิลลี่ทราบความจริงว่าบีประสบความสำเร็จหมดแล้วในการไป
พบกับโอลิเวอร์ วิลลี่ไม่สามารถยอมรับได้เพราะวิลลี่ครุ่นคิดเพียงแต่ความสำเร็จเท่านั้น

Willy : ...So don't give me a lecture about facts and
aspects. I'm not interested...

(Ibid. 159)

แม้พ่อพยายามทำให้วิลลี่รู้จักวิเคราะห์ตนเอง (Self - Realization)
เกี่ยวกับระดับความสามารถที่ตนเองมีอยู่ แต่วิลลี่ยังยึดมั่นกับแผนเดิมอยู่ทั้ง ๆ ที่ตนทราบว่า
เกิดความล้มเหลวขึ้นจริง แต่กลับปฏิเสธไม่ยอมรับ

Willy : I am not a dime a dozen!

I am Willy Loman, and you are Biff Loman!

(Ibid. 217)

ผลที่สุดภาวะจิตใจของวิลลี่จึงอยู่ในขั้นแตกสลายซึ่งทำให้เขาไม่สามารถ
ควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนเองได้ จากการที่วิลลี่จินตนาการว่าเขาโตเถียงกับเบนและจาก
ความทุกข์ทรมานที่รู้ว่าบีพ่ายแพ้ความรักในตัวเขาทำให้เขาเกิดความรู้สึกสับสนขึ้นมาอีกเมื่อบีพร้อมให้
และเขามากอดตนเพราะยังรักตนอยู่ วิลลี่จึงฆ่าตัวตายด้วยความหลงผิดและความล้มเหลวด้านภาวะ
จิตใจ

4.2 การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง

วิลลี่ไม่มีความรู้จักตัวเอง (Self - Knowledge) และรับรู้สภาพความจริงที่ตนประสบ ความมีสติสัมปชัญญะ (Consciousness) เป็นคุณสมบัติที่ทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์ แต่วิลลี่ขาดความเคารพในตัวเอง (Self - Respect) เพราะเขาได้รับผลมาจากความคิดแบบผิดๆซึ่งทำให้เขาต้องฆ่าตัวตาย

วิลลี่ขาดความเคารพในตนเองด้วยการพยายามปิดบังความผิดของตนเอง เมื่อปีฟพบวิลลี่อยู่ตามลำพังกับผู้หญิงในโรงแรมที่บอสตันและวิลลี่ให้อภัยเขาแล้ววิลลี่ก็เกลียดชังตัวเอง ทำให้ปีฟเลิกเข้าศึกษาต่อและประสบความล้มเหลวในการทำงาน จนกระทั่งวิลลี่พบ เบอรรนาร์คเพื่อนของปีฟ ซึ่งขณะนั้นเบอรรนาร์คกลายเป็นนายคนงานที่ประสบความสำเร็จ การที่เบอรรนาร์คถามวิลลี่เกี่ยวกับสาเหตุที่ปีฟยกเลิกการสอบแก้ตัววิชาคณิตศาสตร์และการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ทำให้วิลลี่รู้สึกโกรธมาก และหลีกเลี่ยงไม่ยอมตอบคำถามโดยบอกปัดว่าเป็นความผิดของปีฟเอง

Willy : Oh, that son - of - a - bitch ruined his life.

(Ibid. 189)

วิลลี่พบว่าตนประสบกับความลำบากในการที่จะเข้าใจและเผชิญกับสิ่งที่ตนทำลงไปภายใต้ความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ในวิลลี่ เสมอว่าตนเป็นผู้กระทำผิด เมื่อเขาเห็นดินคาชองลุงเทย์เลอร์เขารู้สึกโกรธและห้ามไม่ให้เธอทำอีก เนื่องจากเป็นการทำให้เขารู้สึกถึงความผิดที่เขาต้องการปกปิด

Willy : ...I won't have you mending stockings in this house !

Now throw them out !

(Ibid. 151)

นอกจากนี้วิลลี่ยังไม่สามารถอธิบายสาเหตุของการกระทำของตนเองได้ เช่น ตอนที่ปีฟนำสายยางขึ้นมาให้วิลลี่ดู วิลลี่ก็ไม่สามารถอธิบายได้

Willy : What is that ?

...

I never saw that.

(Ibid. 216)

และตอนที่ชาร์ลีย์เสนองานให้แกวลี วิลลี่กลับปฏิเสธ

Willy : I can't work for you, that's all, don't ask me why.

(Ibid. 192)

ขณะที่วิลลี่เล่นไพ่กับชาร์ลีย์เขานั่งลงบนอีก เขาไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไม
เขาต้องทะเลาะกับชาร์ลีย์

Willy : If you don't know how to play the game I'm not gonna
throw my money away on you !

(Ibid. 155)

Ben : When did Mother die ?

Willy : Long ago. Since the beginning you never know how
to play cards.

(Ibid. 156)

นอกจากนี้การที่วิลลี่ไม่สามารถเข้าใจพฤติกรรมของตนเองยังเห็นได้จาก
ตอนที่วิลลี่พยายามหวนเมื่อก่อนนี้และพบว่าการทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ยากลำบาก

Willy : Where the hell is that seed ?

You can't see nothing out here !

They boxed in the whole goddam neighborhood ?

(Ibid. 213)

ความสามารถเข้าใจในพฤติกรรมของตัววิลดี่เองนั้นเป็นผลเนื่องมาจากภาวะจิตใจที่แตกสลาย ความล้มเหลวของวิลดี่นั้นเกิดจากสภาพความเจ็บป่วยทางจิต (Mental Sickness) และความรู้สึกที่เก็บกดเอาไว้

วิลดี่เป็นตัวละครที่แปลกแยกจากตนเอง เขาไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองได้ ดังเห็นได้จากขณะที่เขาเกิดความขัดแย้งเขาได้เถียงกับตัวเองเสมอ เขาเกิดความรู้สึกสับสนและไม่เข้าใจความรู้สึกที่บีบคั้นเขาในขณะที่เขากำลังคิดถึงแผนฆ่าตัวตาย ส่วนการไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเองนั้นเห็นได้จากการที่วิลดี่ไม่สามารถอธิบายสาเหตุของความรู้สึกนึกภายในจิตใจของตนเอง ทั้งนี้เป็นผลมาจากความเจ็บป่วยทางจิตและความรู้สึกเก็บกดเอาไว้นั่นเอง

วิลดี่เป็นตัวแทนของชาวอเมริกันสมัยใหม่ที่ต้องต่อสู้เพื่อความอุดมคติในสังคม เขาพยายามปฏิบัติตามค่านิยมของสังคม โดยปราศจากการตระหนักว่าเป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ แต่เขากลับเชื่อในสิ่งนั้นเพราะเป็นสิ่งที่สังคมกำหนดไว้ นอกจากนี้เขาพยายามต่อสู้เพื่อความอุดมคติของครอบครัวและเพื่อความมีชื่อเสียงในสังคม แต่เขาไม่ประสบความสำเร็จแม้เขาพยายามพร่ำสอนบุตรและถ่ายทอดแนวคิดของตนให้แก่บุตร โดยปราศจากความคำนึงถึงสภาพแท้จริง เขาต้องการให้บุตรประสบความสำเร็จเพราะบุตรเขามีบุคลิกภาพที่ดี แต่เขาต้องประสบกับความผิดหวังเพราะความหวังของเขาไม่อาจเป็นจริงได้เมื่อบุตรของเขาเองไม่เคยประสบความสำเร็จในการทำงานเลย ในที่สุดวิลดี่ก็กลายเป็นแอลกอฮอล์เนื่องจากสังคมและตนเอง เขาแปลกแยกจากงาน ค่านิยมของสังคม ผู้อื่น และตนเอง เนื่องจากเขาไม่มีสติปัญญาที่จะเข้าใจในค่านิยมของสังคมได้ เขาจึงประสบกับความแปลกแยกซึ่งเป็นลักษณะความแปลกแยกที่มอลเลอร์ได้นำเสนอ และโชคูรี (Choudhuri) เห็นพ้องว่า Death of a Salesman อธิบายถึงบุคคลที่คอย ๆ ทำลายตนเองทีละเล็กละน้อยด้วยความคอยปัญญาของตนเอง เขาไม่อาจพัฒนาสติปัญญาได้เลย เพราะเขาเข้าใจผิดในตัวเองและพ่ายแพ้ต่อแรงผลักดันที่กระทบเข้ากับตัวเอง (Choudhuri. 1979 : 75)

วิเคราะห์บทละครเรื่อง The Crucible

บทละครเรื่อง The Crucible สะท้อนให้เห็นถึงสังคมอเมริกันในทศวรรษที่ 1950 ที่เกิดเหตุการณ์อันน่าทึ่งบนถนนในบอสตัน เนื่องจากความแตกแยกทางการเมืองในสหรัฐอเมริกา โดยวุฒิสมาชิกโจเซฟ แม็คคาร์ธี ปู่อานาทางการเมืองให้กับตนเองและพรรคพวกอีกด้วย การกล่าวหา

ศัตรูทางการเมือง หรือผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับตนว่าเป็นคอมมิวนิสต์ แท้จริงแล้วไม่ได้ใช้เหตุการณ์นี้โดยตรง เพราะเขาค้นไปเจอเอาเหตุการณ์ประวัติศาสตร์อเมริกาในศตวรรษ 1690 ที่เมืองชาลัมขึ้นมาแทน ขณะนั้นเป็นยุคที่อำนาจโดยศาสตร์มีอิทธิพลครองกำลังคนและยังเป็นเครื่องมือของกลุ่มหนึ่งสร้างผลประโยชน์ส่วนตัวโดยการกล่าวหาผู้อื่นว่าเป็นแม่มด การยกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของเมืองชาลัมที่เกิดเหตุการณ์ด่าแม่มดกันนั้นก็คือสหรัฐอเมริกาในสมัยลาคอมมิวนิสต์นั่นเอง (รัศมี เภาเหลืองทอง 2521 : 15)

ชาลัมเป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งในรัฐแมสซาชูเซตส์ เมืองนี้เพิ่งสร้างขึ้นไม่ถึง 40 ปี ในสายตาของชาวยุโรปเห็นว่าเป็นเมืองป่าเถื่อนที่อยู่สุดเขตแดนและเป็นที่อยู่อาศัยของกลุ่มชนที่ต่างถิ่นฐานใหม่ซึ่งหาเลี้ยงชีพโดยการส่งออกสินค้าตามมาตรฐานการผลิต และส่วนมากเป็นผลผลิตจากป่า ชุมชนรวมตัวกันโดยชนบทนิยมประเพณีแบบทั่ว ๆ ไป คนในชุมชนมีความเคร่งครัดในศาสนา คัทธิพิวริตัน (Puritans) ห้ามการกระทำที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน จึงจะเห็นได้ว่าไม่มีทั้งสวนสาธารณะ โรงภาพยนตร์ และฟิสิกการต่าง ๆ วันหยุดพวกเขาหยุดงานเพื่อสวดมนต์ จากการท่องทำงานหนักพวกเขาจึงไม่มีเวลาหาความสนุกสนานให้ตัวเอง นอกจากนี้ยังมีการแต่งตั้งคนบางกลุ่มให้ทำหน้าที่สอดส่องว่ามีผู้ใดประพฤติผิดและส่งรายชื่อให้แก่เจ้าหน้าที่บ้านเมือง และการใดเขาไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของคนอื่นนั้นชาวเมืองถือว่าเป็นสิ่งผิดเกียรติ แต่สร้างความเคลือบแคลงสงสัยให้เกิดขึ้น ยิ่งกว่านั้นป่าอยู่ใกล้กับเมืองชาลัม ชาวเมืองเชื่อว่าป่าเป็นสถานที่ลึกลับน่ากลัว เพราะเป็นที่ซึ่งพวกอินเดียนแดงและพวกมีตางอาศัยอยู่ ชาวเมืองเกิดความรู้สึกต่อต้านผู้อพยพผู้ใหม่ ๆ ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานของตน เพื่อป้องกันความแตกแยกและการบ่อนทำลายโดยศัตรู พวกเขาต้องการรวมเอารัฐเข้ากับศาสนา เมืองชาลัม ใน ค.ศ. 1692 จึงมีสภาพเปลี่ยนแปลงไปสู่สถานการณ์เมืองชาลัมเริ่มสงบมากขึ้น และมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น สภาพต่าง ๆ ไม่นานก็มากเท่ากับในอดีตที่พวกเขากลัวป่าและความแตกแยก นับเป็นโอกาสที่ดีเรื่องแม่มดหมอผีในชาลัมสามารถกำจัดฝ่ายตรงข้าม เพื่อรักษาทรัพย์สินและอำนาจของตน การกล่าวหาเรื่องแม่มดหมอผีเริ่มรุนแรงมากขึ้น เมื่อขอล่าวหาในข้อหาพาคนไปถึงชนบทกลางแทนที่จะกล่าวหากันในหมู่คนเลวจอห์น พรอคเตอร์ เป็นชาวนาวัย 35 ปี เขาเป็นพี่เขยของและเป็นผู้เกรงขามในเมืองชาลัม เพราะเขาไม่ชอบคนหนาใจหัวดีหลงโลก และความอยุติธรรม เมื่อเขาพบว่ามีการโกหกเขาจะเกิด

อารมณ์ไม่โห่ร้าย นอกจากเขายังเป็นคนมีนิสัยดี ความเป็นคนมีนิสัยดีของตัวเองเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับเขา แต่เขากลับกลายเป็นเหยื่อของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เขาต่อต้านการจับกุมและการตัดสินคดีแม่มดหมอผี สำหรับตัวเขาเรื่องแม่มดหมอผีเป็นเรื่องเหลวไหล และเขาปฏิเสธที่จะสารภาพว่าเป็นเรื่องจริง เขามีความสำนึกผิดต่อเรื่องที่เขามีความสัมพันธ์ทางคานธุสากับอาบิเกล ความขัดแย้งระหว่างความซื่อสัตย์กับความรู้สึกผิดนี้เองทำให้เขาถูกประหารชีวิต เขาเป็นตัวอย่างอันดีที่แสดงให้เห็นว่าคนคนของซอสต์ยาคอนเอง ลักษณะของเขาที่แสดงให้เห็นถึงแนวคิดเรื่องความแปลกแยกของมิลเลอร์ มีดังนี้

1. ความแปลกแยกจากงาน

พรอคเตอร์ ไม่ได้แปลกแยกจากงาน เขาเป็นชาวนาและทำงานด้วยตนเอง ผลิตผลจากแรงงานเป็นของเขาเองเพราะเขาไม่ใช้กรรมกรลูกจ้าง และเขาไม่ได้ไร้อำนาจเลย

1.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

พรอคเตอร์มีความพอใจในงาน เขาเป็นเจ้าของที่ดินและไร่นา ตลอดจนมีบ้านของตนเอง เขาทำงานด้วยตนเอง เช่น ปลูกพืช ตัดต้นไม้ทำฟืนและลากไม้จากป่า เมื่อผลิตได้ถึงฤดูเก็บเกี่ยวเขาสามารถจำหน่ายได้ และสามารถซื้อเมล็ดพันธุ์ที่ราคาถูกกว่า เขาชอบทำงานในไร่ และเป็นสิ่งจำเป็นที่เขาต้องทำงานทั้งกลางวัน เขาพอใจในพืชผลและธรรมชาติ

1.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้

จากการศึกษาพบว่าลักษณะของพรอคเตอร์ไม่ตรงกับลักษณะของความแปลกแยกในลักษณะนี้ เมืองชาลัมเป็นสังคมแบบง่ายและเป็นชุมชนเล็ก ๆ ไม่มีการแบ่งงานกันทำเพราะชาวชาลัมต่างทำอาชีพเกษตรกรรม พรอคเตอร์เป็นนายจ้างและมีลูกจ้าง 1 คน เขามีอำนาจในการตัดสินใจ งานที่เขาทำไม่ใช่สิ่งซับซ้อน แต่เป็นงานที่ต้องใช้แรงงานเพราะเป็นงานกลางแจ้ง

1.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

พรอคเตอร์กระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด เขาเป็นชาวไร่ที่สามารถพึ่งตนเองและหาเลี้ยงตนเองได้ เขาสามารถหาเลี้ยงครอบครัวด้วยผลผลิตจากการเกษตร

1.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

พรอคเตอร์ ไม่ไช่ไร้อำนาจ เขามีอำนาจในการตัดสินใจ ในการทำงาน เพราะเขาเป็นเจ้าของที่ดินและมีลูกจ้างคนหนึ่ง ในฐานะนายจ้างเขาสามารถออกคำสั่งเมรี ลูกจ้างของเขาให้กลับบ้านขณะที่พบ เรือที่บานปารีส

จากลักษณะของความแปลกแยกจากงานพบว่าพรอคเตอร์ไม่ไ้แปลกแยกจากงานเลย ในสังคมเกษตรกรรมเขาเป็นเจ้าของที่ดินและทำงานในไร่ เขามีความสุขในชีวิต และเขาไม่ได้เป็นคนไร้อำนาจ

2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

พรอคเตอร์ ไม่ปฏิเสธค่านิยมของสังคมแต่เขาปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม ดังเห็นได้จากนี้

2.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

ในเมืองชาลัมมีศาสนาที่เคร่งครัดมาก และศาสนามีอิทธิพลต่อชาวเมืองด้วย เพราะศาสนากับส่วนราชการมีความใกล้ชิดกัน

เนื่องจากชาลัมเป็นชุมชนใหม่ที่เพิ่งก่อตั้งขึ้น ชาวเมืองชาลัมต้องทำการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด และสิ่งที่ทำให้ชาวเมืองรวมตัวกันก็คือศาสนา ตอนแรกชาวเมืองต่างทำงานรวมกันเป็นกลุ่ม ทุกอาทิตย์พวกเขาพากันไปโบสถ์ ตั้งแต่เมืองชาลัมเริ่มสงบลงและมีความรุ่งเรืองขึ้น ชาวเมืองเริ่มมีความเป็นปัจเจกบุคคลมากขึ้น และไม่เขารวมกลุ่มดังที่เคยทำกันมา แม่น้ำที่คั่นกั้น แยกแยกและถูกจับจองเป็นเจ้าของ ความสำนึกเกี่ยวกับการรวมกลุ่มกันนั้นน้อยลงเพราะค่านิยมถือในความเป็นปัจเจกบุคคลมากขึ้น คนส่วนใหญ่ในชุมชนคิดว่าควรจะมีการแสดงออกภายในชุมชนมากขึ้น และกฎเกณฑ์บางอย่างไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ทำให้คนหันเหออกจากกฎ ก็จึงจะเห็นได้จากกลุ่มที่ขัดแย้งกันทางด้านการปกครอง 2 กลุ่ม เป้าหมายของพวกพัตนิ้ม คือ ต้องการควบคุมสาธุคุณเมืองชาลัมให้อยู่ใต้อำนาจของพวกตน ส่วนกลุ่มทอปฟิลด์ (The Topsfields) เป็นอีกชุมชนที่ตั้งอยู่ในอีกพื้นที่หนึ่ง ซึ่งเป็นพวกต่อต้านพัตนิ้มและปารีส พวกกระบูลเนิร์ส (The Nurse) ที่เป็นผู้นำของกลุ่มทอปฟิลด์ พยายามกีดกันคนของพัตนิ้มคือเบย์เลย ไม่ให้โค่นตำแหน่งสาธุคุณเมืองชาลัม พวกเขารวมกลุ่มกับพวกเนิร์สนั้น เพราะมีความสัมพันธ์กันอย่างฉันทมิตร และมีความสัมพันธ์กับโคโยทางสายเลือด ซึ่งพวกนี้

มีที่นอนอยู่ใกล้กับโรงของพวกพระภิกษุในครั้งนั้นเพราะมีความขัดแย้งกับ
ผู้นำอำนาจแห่งเมืองชาเค็ม กลุ่มที่อพยพออกนอกมาโดยไม่เข้าโบสถ์ และไม่ศรัทธาต่อผู้นำ
ศาสนา พวกเขาไม่เห็นด้วยกับพวกผู้นำศาสนาและผู้นำของเมืองชาเค็ม จากการที่ทัศนคติของการ
ผู้นำอำนาจในเมืองชาเค็มและปาริสก์ของการรักษาคำแห่งของตนเองเช่นกัน ทั้งสองจึงใช้เรื่อง
แมมคหมอนี้มาเป็นเกณฑ์ขณะที่คนบางส่วนเห็นว่า เป็นสิ่งพหุคุณสมัยไปแล้วพวกเขาจึงได้กระทำใน
วิถีทางที่แตกต่างไปจากเดิมเพราะเห็นว่ากฎเกณฑ์ดังกล่าวไม่เหมาะสม (Porter. 1979 : 78)

แมพรอคเตอร์ไม่เห็นด้วยกับผู้นำเมืองชาเค็มแต่เขาก็มีทัศนคติที่ต่อศาสนา
และมีความเชื่อต่อศาสนาอย่างลึกซึ้ง เขาไม่ได้ออกตามศาสนาแต่เขาไม่เชื่อในเรื่องแมมคหมอนี้
พรอคเตอร์เห็นด้วยกับสำนักเฮลด์ สำนักเฮลด์มาถึงเมืองชาเค็มพร้อมด้วยหนังสือเล่มหนา ๆ
จำนวน 6 เล่ม และประกาศว่าหนังสือเหล่านั้นเป็นคัมภีร์และเป็นหลักฐานอย่างดีในการพิสูจน์
เรื่องแมมคหมอนี้ เฮลด์ดำเนินการตรวจสอบเรื่องนี้อย่างเฝ้าระวัง โดยไม่ขาดหวั่นถึงผู้ใด เขาแสดงออก
ถึงความมีสติปัญญาของเขาออกมาคือ

Hale : ...Now let me instruct you. We cannot look to
superstition in this. The Devil is precise ; the marks
of his presence are definite as stone, and I must tell
you all that I shall not proceed unless you are prepared
to believe me if I should find no bruise of hell upon
her.

(Ibid. 252)

พรอคเตอร์ไม่ชอบปาริสเพราะปาริสเป็นสำนักที่ไม่ดี ปาริสมีความต้องการเงิน
จำนวนมากและอยากครอบครองกรรมสิทธิ์ในบ้าน เขาไม่เคยทำสิ่งใดให้แกชุมชนนอกจากเพื่อ
ผลประโยชน์ของตนเอง ดังเห็นจากความต้องการรักษานำของตัวของเขาไว้เพราะกลัวจะ
สูญเสียผลประโยชน์นั้นเอง เมื่อเรื่องแมมคหมอนี้เป็นที่ถกเถียงกันในชุมชนความรู้สึกลึกซึ้งที่เคียดแค้น
ซ่อนเร้นและความขุ่นเคืองต่อนักเผยแผ่ออกมา เรื่องแมมคหมอนี้จึงถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุ

เป้าหมายของตนเอง เมื่อพรอคเตอร์ไปตามหาลูกจ้างของเขาที่บ้านของปารีส เขาตะแคงหลอน
ใจกลับไปทำงานที่บ้าน เขาไม่มีทัศนคติต่อต้านศาสนาแต่เขาแสดงการต่อต้านปารีสให้เห็นได้จาก

Proctor : I have trouble enough without I come five mile to hear
him preach only hellfire and bloody damnation.
Take it to heart, Mr.Parris. There are many others
who stay away from church these days because you
hardly ever mention God any more.

(Ibid. 245)

นอกจากนี้พรอคเตอร์ไม่สามารถทนต่อความเกลียดชังของปารีสได้เพราะปารีสนั้น
ควรเป็นเจ้าหน้าที่ประจำโบสถ์ แต่ปารีสยืนยันว่าศาสนาคูณนั้นเป็นตัวแทนของพระเจ้ายอมไม่ถูกต่อต้าน
หรือขัดขวางจากผู้นับถือ ปารีสต้องการทำให้ตนเองกลายเป็นผู้มีอำนาจจึงกล่าวเช่นนั้น ซึ่งทำให้
พรอคเตอร์มีความคิดต่อต้านปารีส เห็นได้จากคำพูดของพรอคเตอร์

Proctor : ...I like not the smell of this "authority"

(Ibid. 246)

พรอคเตอร์มีความคิดว่าการไปโบสถ์เป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ เพราะ
เขาไม่เห็นการกระทำที่ถูกมองในตัวของปารีสเลย ดังนั้นเขาจึงทำงานหนักเพื่อครอบครัว เขา
ไม่สามารถสวดมนต์ต่อต้านปารีสได้ดังที่เขาให้เหตุผลว่า

Proctor : ...I labor the earth from dawn of day to blink of
night, ...when I look to heaven and see my money
glaring at his elbows it hurt my prayer,-

(Ibid. 273)

ความเกลียดชังในตัวปารีส พรอคเตอร์จึงไม่นำบุตรชายคนที่สามเขาพิริ

รับเป็นคริสเตียน

Proctor : I like it not that Mr.Parris should lay his hand
upon my body. I see no light of God in that man.

(Ibid. 273)

พรอคเตอร์ไม่ใ้ปฏิเสธคำนิยามของสังคมเลย เขาเป็นคนที่ปฏิบัติตาม
กฎเกณฑ์และหลักศาสนา แต่เขาไม่เห็นด้วยกับปาร์ริส เพราะปาร์ริสเป็นสาวกที่ไม่ดี

2.2 การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

ตอนแรกพรอคเตอร์ปฏิบัติตามมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม
จนเจ้าเมืองซาเล็มให้ความยกย่องนับถือว่าเขาเป็นคนดี แม้แต่ในการพิจารณาคดีแม่มดหมอผีใน
ซาเล็ม เขาก็พยายามช่วยผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มดให้พ้นจากขอลกล่าวหา ซึ่งเขาให้ความเคารพ
เชื่อฟังแกนฟอร์ด เพราะแกนฟอร์ดเป็นคนดีและมีความยุติธรรม แต่ในที่สุดเขาปฏิเสธมาตรฐาน
ความประพฤติปฏิบัติของสังคม

เมื่อเมืองซาเล็มเริ่มก่อตั้งขึ้นทุกคนต่างเห็นความสำคัญของการ รวมกลุ่มกัน
แม้แต่การทำงานทุกคนรวมแรงรวมใจกันด้วยความสามัคคี สิ่งสำคัญที่ทำให้ทุกคนรวมกันได้คือศาสนา
แต่เนื่องจากศาสนาเข้มงวดและไม่อนุญาตให้คนแสวงหาความสุขสนุกสนานเลยนอกจากการ เข้า
โบสถ์สวดมนต์ทุกวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันที่ทุกคนหยุดทำงานเพื่อมาร่วมกันสวดมนต์ จากความเคร่งครัด
ในศาสนานี้เองทำให้พวกเขาก็ก้าว ๆ นำโดยอาบีเกลแชนท์ไปเต้นรำในป่าตอนกลางคืนด้วยความ
สนุกสนาน ปาร์ริสได้พบเข้าและเมื่อเบ็ตตีเห็นปาร์ริสเธอก็ใจจนเป็นลมหมดสติ ในวันรุ่งขึ้นเธอก็
ล้มป่วย พวกชาวเมืองซาเล็มต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ว่าเบ็ตตีถูกอำนาจไสยศาสตร์ ปาร์ริสมีความ
วิตกกังวลเกี่ยวกับชื่อเสียงของตนเองเพราะแม่มดเบ็ตตีบุตรสาวของเขาเองยังละเมิดข้อหลักศาสนา
ตั้งเห็นได้จากกาที่เขาดามอาบีเกลว่า

Parris : ...But if you trafficked with spirits in the forest I
must know it now, for surely my enemies will, and they
will ruin me with it.

(Ibid. 231)

แม่อับเบิลสารภาพว่าการ เต้นรำนั้นเป็นเพียงเพื่อความสนุกสนานแต่ปารีสไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ เธอจึงระงับทัศนคติไปยั้งติตุม่า แต่เหตุการณ์บานปลายไปจนชาวเมืองเชื่อว่าเรื่องแมคคอมบี้เกิดขึ้นในเมืองชาเค็ม เพราะมีคนหลายคนถูกกล่าวหาว่าเป็นแมคพรอคเตอร์เองของเขาบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อเอลิซาเบธและภรรยาของเพื่อน ๆ ของเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นแมค เขาต้องการช่วยพวกนั้นในพินจากคดีเขาจึงพยายามพูดความจริงในศาล แต่เพื่อพิสูจน์ว่าเรื่องแมคคอมบี้เป็นสิ่งหลอกลวง เขาต้องเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ของเขากับอับเบิลทอสาล เพราะเขาต้องการช่วยเหลือผู้ถูกกล่าวหาและผู้ที่กำลังจะถูกแขวนคออีกหลายคนที่ไม่ยอมรับว่าเป็นพวกแมค แมคความสัมพันธ์ของเขากับอับเบิลเป็นสิ่งผิดศีลธรรม เพราะเขาไม่สามารถยับยั้งอารมณ์และความต้องการ เมื่อถูกอับเบิลยั่ววนให้เขากระทำผิด แต่เป็นความผิดที่เขาไม่ต้องการให้เกิดขึ้นอีก เมื่อมีเหตุจำเป็นบังคับให้เขาต้องสารภาพเรื่องดังกล่าว เขาจึงสารภาพออกมา นั่นแสดงว่าเขามีความสำนึกในการกระทำดังกล่าวว่าผิดศีลธรรม และเพื่อแสดงว่าเขาเป็นผู้นิยมในกฎศีลธรรม เขาได้กล่าวปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์กับเธออีกต่อไป

Proctor : Abby, I may think of you softly from time to time.

But I will cut off my hand before I'll ever reach for
you again. Wipe it out of mind. We never touched, Abby.

(Ibid. 241)

อับเบิลจึงพยายามหาทางกำจัดเอลิซาเบธเพื่อที่พรอคเตอร์จะได้หันมารักเธอแทน แต่พรอคเตอร์รู้ว่าเรื่องแมคคอมบี้เป็นเรื่องเหลวไหล และเป็นเรื่องที่ต่างฝ่ายต่างใช้เป็นเครื่องมือกำจัดศัตรูของตน เรื่องแมคคอมบี้ไม่เพียงแต่เป็นวิธีทางสำหรับอับเบิลในการกำจัดเอลิซาเบธเท่านั้น ยังเป็นวิธีทางแย่งแย่งผลประโยชน์ในการครอบครองที่ดินอีกด้วย พัทธัมได้กล่าวหาผู้อื่นว่าเป็นแมคทั้งนี้เพื่อตนเองจะได้มีโอกาสครอบครองที่ดินของผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้น โดยพัธัมไม่บุตรสาวของตนกล่าวหาผู้อื่นว่าเป็นแมค เพื่อตนเองจะได้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน ดังที่จ่ายสบอกแกแดนฟอร์ดว่า

Giles : ...If Jacobs hangs for a witch he forfeit up his property - that's law ! And there is none but Putnam with the coin to buy so great a piece. This man is killing his neighbors for their land!

(Ibid. 294)

นอกจากนี้ยังมียังต้องการมีอำนาจในเมืองซาเล็มด้วย เขาจึงพยายามหาทางกำจัดฝ่ายตรงข้ามกับเขาพฤติกรรมดังกล่าวของพิทแมนพรอคเตอร์รู้สึก
เมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นลูกหลานใหญ่โต แทนฟอรซเป็นตัวแทนแห่งกฎหมายได้เป็นผู้พิพากษาที่มีอำนาจสูงสุดในศาลเมืองซาเล็ม เขาเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ ซึ่งพรอคเตอร์เองยอมรับและนับถือเขา ถึงแม้ว่าเขาได้เห็นจากการตัดสินคดีในศาล เขาปฏิบัติตามขั้นตอนทุกประการ โดยเขายื่นคำร้องต่อศาล เพื่อต้องการช่วยเหลือเขาเบธ และภรรยาของเพื่อน ๆ ของเขาซึ่งเขาไม่ได้เจตนาทำลายล้างหรือต่อต้านแทนฟอรซเลย

Parris : He's come to overthrow this court, Your Honor!

Proctor : There are my friends. Their wives are also accused

Danforth : I judge you not, Sir.

I am ready to hear your evidence.

Proctor : I come not to hurt the court ; I only-

(Ibid. 292)

ความเป็นคนดีของพรอคเตอร์นั้นเห็นได้จากคำพูดของนายพลเฮอริคต่อแดนฟอรซ

Herrick : ...If I may say it, Sir, I know this man all my life. It is a good man, Sir.

Danforth : I am sure of it, Marshal.

(Ibid. 292)

เมื่อพรอคเตอร์ยื่นการร้องทเป็นหลักฐานแสดงว่าภรรยาและเพื่อน ๆ ของเขา
เป็นผู้บริสุทธิ์ ซึ่งหลักฐานนี้ประกอบด้วยการรายชื่อ จำนวน 91 รายชื่อยืนยันว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับแมมกเดย์ แคนฟอร์ทเปิดโอกาสให้พรอคเตอร์อย่างเต็มที่ แมพรอคเตอร์จะไม่มีหน้าความ
มาควยก็ตาม

Proctor : I am no lawyer,...

Danforth : The pure in heart need no lawyers.....

Proctor : ...It's a sort of testament. The people signing
it declare their good opinion of Rebecca, and my
wife, and Martha Corey.

(Ibid. 292)

นอกจากนี้พรอคเตอร์ได้นำตัวแมมมายืนยันความจริงในศาลควย เพราะแคนฟอร์ทเชื่อว่าท้องมี
หลักฐานมาพิสูจน์เรื่องแมมกเดย์ ซึ่งหลักฐานที่พิสูจน์อยู่ทุกเป็นเพียงสิ่งใดแก่พวกเด็ก ๆ นั้นเอง

Danforth : ...In an ordinary crime, how does one defend the
accused? One calls up witness to prove his innocence.
But witchcraft is on its nature, an invisible crime, is
it not? Therefore, Who may possibly be witness to it?
The witch and the victim. None other. Now we cannot hope
the witch will accuse herself ; granted? Therefore, we
must rely upon her victims - and they do testify, the
children certainly do testify...

(Ibid. 297)

เมื่อเอเลิซาเบธถูกนำตัวมาสอบสวนเพื่อยืนยันว่าพรอคเตอร์มีความสัมพันธ์กับ
อาบีเกลจริง เอเลิซาเบธกลับให้การปฏิเสธ ค่ายเหตุดังกล่าวแคนฟอร์ทจึงคิดว่าพรอคเตอร์โกหก

Danforth : She spoke nothing of lechery, and this man
has lied.

(Ibid. 307)

อาบิเกลและพวกเด็ก ๆ เสด็จรงว่าถูกอำนาจแมมค แมร์จึงกล่าวหาพรอคเตอร์ว่าเป็นพวกแมมค
พรอคเตอร์ตกใจมากเพราะคาดไม่ถึงว่าแมร์จะกล่าวเช่นนั้น

Mary Warren : You're the Devil's man!

Proctor : Mary, how-?

(Ibid. 210)

แกนฟอธเองก็คิดว่าพรอคเตอร์เป็นพวกผีร้ายจริง ด้วยความโมโหและ
คลุมคลงที่เห็นสิ่งที่ไม่เป็นความจริงพรอคเตอร์ก็เกิดความรู้สึกต่อต้านแกนฟอธขึ้นมาในทันที

Danforth : What are you? You are combined with anti - Christ, are
you not ? I have seen your power ; you will not deny
it! What say you, Mister ?...

Proctor : A Fire, a fire is burning! I hear the boot of Lucifer,
I see his filthy face! And it is my face, and yours.
Danforth! For them that quail to bring men out of
ignorance, as I have quailed and as you quail now
when you know in all your black hearts that this be
frand - God damns our kind especially, and we will
burn, we will burn together!

(Ibid. 311)

แคนฟอรั้งสั่งจำคุกพรอคเตอร์ ขณะกำลังอยู่ในระหว่างการถูกตัดสินแขวนคานั้น อามิเกลและเบคส์โคชโมยเงินของปาร์สนี้ไป ซึ่งทำให้แคนฟอรั้งรู้ความจริงว่าเป็นความผิดพลาดของตนในการตัดสินคดีแมคคินนี เพราะเคยริสู้กับถูกแขวนคอไปหลายคน ฉะนั้นเพื่อปกปิดความผิดพลาดดังกล่าว และเพื่อป้องกันเกียรติยศชื่อเสียงของตนตลอดจนชื่อเสียงของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองทุกคน พวกเขาต้องการให้พรอคเตอร์สารภาพว่าเรื่องแมคคินนีจริง เพราะชาวเมืองซาเล็มมีถือพรอคเตอร์และต้องเชื่อถือในสิ่งที่พรอคเตอร์สารภาพ ตอนแรกพรอคเตอร์ยินยอมกระทำตามเพราะต้องการมีชีวิตอยู่รอด แต่ในที่สุดเขาก็สิ้นใจปฏิเสธและยอมตาย เพราะเขาไม่ต้องการเป็นเครื่องมือของผู้อื่นพยายามปกปิดความชั่วร้ายเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

Proctor : You will not use me! I am no Sarah Good or Tituba.

I am John Proctor! You will not use me! It is no part of salvation that, you should use me!

(Ibid. 327)

การปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของพรอคเตอร์ที่เกิดขึ้นในตอนหลังนั้นแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นความเคารพในตัวเอง และเขาไม่ยอมกระทำในสิ่งที่เขาเห็นว่าไม่ถูกต้อง แม้การกระทำดังกล่าวจะทำให้เขาต้องสูญเสียชีวิตในตอนท้ายก็ตาม

3. ความแปลกแยกจากผู้อื่น

พรอคเตอร์แปลกแยกจากผู้อื่น ดังจะเห็นได้จากการที่เขาไม่รู้สึกเหงาโดดเดี่ยวเนื่องจากเอลิซาเบธมีความบกพร่องในหน้าที่ของภรรยา นอกจากพรอคเตอร์รู้สึกเหงาเปล่าเปลี่ยว เขายังขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับฝ่ายปกครอง โดยเฉพาะกับแคนฟอรั้งซึ่งเป็นผู้พิพากษาของศาลในเมืองซาเล็ม

3.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อความเหงาเปล่าเปลี่ยวของพรอคเตอร์คือ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การที่เอลิซาเบธมีความบกพร่องในหน้าที่ของภรรยา ทำให้พรอคเตอร์มีความสัมพันธ์ทางความรู้สึกกับอามิเกล

เนื่องจากเอลิซาเบธเป็นคนเคร่งครัดในศาสนามาก เธอจึงเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาทุกประการซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ศรัทธาในศาสนา เอลิซาเบธเห็นว่าทุกอย่างเป็นการกระทำตามหน้าที่รวมทั้งหน้าที่ของการเป็นภรรยา ชีวิตสมรสของเธอเปรียบเหมือนกับการกระทำที่เป็นไปตามหน้าที่ไม่ใช่เกิดจากอารมณ์ความรู้สึก ด้วยความเข้าใจผิดของเธอถึงตัวเองทำให้พรอคเตอร์สมัยวัย 35 ปี ที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกและความปรารถนาอันไม่มีความสัมพันธ์กับอามิเกล ซึ่งเป็นเด็กสาวสวยงามที่สามารถเอาชนะอารมณ์ของเขาได้ แต่ความโน้มน้าวภายในจิตใจของเขาทำให้เขาต้องการเด็กหญิงเกี่ยวกับเธอ เมื่อเขาเลิกยุ่งกับเธอเขาก็สามารถนึกต่อเอลิซาเบธและเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับตัวของเอลิซาเบธเองที่จะเป็นผู้ตัดสิน เอลิซาเบธมีส่วนร่วมในการเป็นผู้พิพากษาคดีเพราะเธอคัดค้านความผิดของพรอคเตอร์ที่นอกใจเธอซึ่งพรอคเตอร์กล่าวออกมาอย่างชัดเจนว่า

Proctor : ...I cannot speak but I am doubted, every moment
judged for lies, as though I come into a court when
I come into this house !

Elizabeth : John, you are not open with me. You saw her with
a crowd, you said Now you.

Proctor : No more ! I should have roared you down when first
you told me your suspicion. But I wilted, and,
like a Christian, I confessed. Confessed ! Some dream
I had must have mistaken you for God that day, But
You're not, you're not, and let you remember it !
Let you look sometimes for the goodness in me, and
judge me not.

Elizabeth : I do not judge you. The magistrate sits in your
heart that judges you. I never thought you but a
good man, John only somewhat be wildered.

Proctor : Oh, Elizabeth, your justice would freeze beer !

เอลิซาเบธเป็นเพื่อนกระຈະທອນໃຫ້ເຫັນถึงเจ้าหน้าที่ราชการ เธอเป็นคนปราศจากอารมณ์และมีความสัมพันธ์กับพรอคเตอร์อย่างไม่เป็นการส่วนตัว เธอจึงอยู่ในตำแหน่งเกี่ยวกับแคนฟอรัทเพราะเธอคัดค้านกิริะหว่างอาบีเกลกับพรอคเตอร์ ส่วนแคนฟอรัทก็สิ้นคิดแค่มกหมอมี่และเรื่องในชุมชน เธอไม่สามารถให้การตัดสินอย่างยุติธรรมในตัวของพรอคเตอร์เพราะเธอยึดมั่นอยู่กับหลักฐานและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แทนที่จะหันไปปรับปรุงตนเองให้ทำหน้าที่ของภรรยาอย่างสมบูรณ์ตามที่พรอคเตอร์กล่าวไว้

Proctor : You will not judge me more, Elizabeth...Let you
look to your own improvement before you go to
judge your husband any more...

(Ibid. 265)

ในที่สุดก่อนที่การประหารชีวิต เอลิซาเบธสารภาพว่าความผิดของพรอคเตอร์นั้นเป็นความผิดของเธอด้วยเช่นกัน

Elizabeth : ...I have sins of my own to count. It needs a
cold wife to prompt lechery.

(Ibid. 323)

เอลิซาเบธเรียนรู้จากพรอคเตอร์ถึงความบกพร่องของตนในฐานะผู้เป็นภรรยา

Elizabeth : He have his goodness now. God forbid I take
it from him.

(Ibid. 329)

3.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

ในตอนแรกพรอคเตอร์ไม่ขาดความสัมพันธ์ทางความคิด เขามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นต่อศาสนาและต่อกลุ่มพิชิตแย้งกัน

เนื่องจากพรอคเตอร์มีความคิดเห็นร่วมกับฝ่ายศาสนา เขาจึงปฏิบัติตาม
หลักของชาวคริสต์ เคียนดังที่บอกกับเฮลว่า

Proctor : ...but you cannot think we ever desired the
destruction of religion...

(Ibid. 273)

นอกจากนี้เขาไม่เชื่อว่า แม่มดพวกนั้นเป็นเรื่องจริง เมื่อเฮลถามเขาว่าเขาไม่เชื่อเรื่องนี้ใช่ไหม
พรอคเตอร์ตอบว่า

Proctor : I have no knowledge of it ; the Bible speaks of
witches, and I will not deny them.

(Ibid. 276)

เมื่อเขาได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องแม่มดที่เกิดขึ้นในเมืองซาเล็ม ปาร์ริสเรียกเฮล
มาที่ซาเล็มเพื่อสืบสวนเรื่องนี้โดยที่ปาร์ริสไม่ได้จัดให้มีการประชุมขึ้นก่อน รีเบคกาเกรงว่าเมื่อเฮล
มาถึงแล้วจะทำให้เกิดความขัดแย้งกันในสังคม เมืองซาเล็มและเหตุการณ์จะรุนแรงมากยิ่งขึ้น ฉะนั้น
วิธีที่ดีที่สุดคือให้เฮลกลับไปเสียในทันทีที่เขาถึง พรอคเตอร์ไม่พอใจทัศนคติออกคำสั่งกับปาร์ริสให้
บอกเฮลสืบสวนเรื่องแม่มดต่อไป

Proctor : You cannot command Mr.Parris we vote by name in
this society, not by acreage.

(Ibid. 245)

นอกจากนี้ความคิดแบบอิสระของพรอคเตอร์ต่อต้านปกครองนี้เมื่อทวีพลตอ
เขาทำให้เขาต่อต้านปาร์ริส คำกล่าวของรีเบคกาเตือนเขาไม่ให้เขาแตกแยกกับปาร์ริส ทั้งนี้เพื่อ
ความสงบสุข

Rebecca : No, you cannot break charity with you minister.

You are another kind, John. Clasp his hand, make
you peace.

(Ibid. 246)

เมื่อเฮลมาถึงพรอคเตอร์ไม่ได้ออกมาหาเขาเลยเพราะพรอคเตอร์เชื่อว่า
เฮลเป็นคนที่เหี้ยม

Proctor : I've heard you to be a sensible man Mr.Hale I hope
you'll leave some of it in salem.

(Ibid. 257)

ภายในศาลพรอคเตอร์ไม่กลัวที่จะแสดงความคิดของตนออกมาเพราะเขา
เชื่อว่าแคนฟอรธเป็นผู้นำทางที่ดีและปฏิบัติตามสิ่งที่เป็นอย่างจริง เมื่อเขาอธิบายถึงความสัมพันธ์ของ
เขากับอาบิเกลและได้รับการตรวจสอบโดยคำพูดของเอลิซาเบธว่าเขาโกหกแต่ความจริงแล้ว
เอลิซาเบธต้องการรักษาชื่อเสียงของเขาไว้เธอจึงโกหกว่าเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์กับอาบิเกล
แต่แคนฟอรธไม่เข้าใจและต้องการเพียงหลักฐานยืนยันว่าพรอคเตอร์ทำผิดจริง แม้พรอคเตอร์จะ
ยืนยันว่าความสัมพันธ์กับอาบิเกลเป็นเรื่องจริงก็ตาม

Proctor : I have made a bell of my honor ! I have rung the doom
of my good name you will believe me, Mr.Danforth !
My wife is innocent, except she knew a whore when
she saw one.

(Ibid. 305)

เนื่องจากแคนฟอรธเป็นคนเคร่งครัดและเด็ดขาดในการตัดสินคดีโดยไม่มีการผ่อนปรนใด ๆ ทั้งสิ้น ลักษณะดังกล่าวทำให้แคนฟอรธเป็นผู้พิพากษาที่ดีและมีผู้นับถือเขา แม้แต่
พรอคเตอร์เองก็มีความเคารพนับถือแคนฟอรธในตอนแรกเนื่องจากแคนฟอรธพยายามสอบสวนคดี

แม่มกษณ์มีความเป็นธรรม แต่มีความ เป็นนักกฎหมายที่ต้องการหลักฐานพิสูจน์ความจริง พอเขาพบหลักฐานจากพวกเด็กสาวว่าถูกอำนาจของแม่มกษณ์ เช่น พ่ออาบิเกลถูกเข้มแข็งที่ทองและ แสรงกลาวหาว่าเอลิซาเบธใช้อำนาจแม่มกษณ์กับตน เขาจึงหลงเชื่อว่าเรื่องแม่มกษณ์เป็นความจริง หลังจากพบว่าเรื่องแม่มกษณ์เป็นเรื่องเท็จ เพราะอาบิเกลกับเบตซีซึ่งเป็นบุคคลสำคัญยืนยันในหลักฐาน เกี่ยวกับเรื่องนี้ไคพาก็ใช้เงินของปารีสหนีไป และศาลในเมืองแอนโดเวอร์ (Andover) ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองชาลส์ตันลงโทษเนื่องจากเรื่องแม่มกษณ์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่จริง ความ ชือตรงต่อหน้า แคนฟอรัจึงไม่ยอมเลื่อนการประหารชีวิตออกไป แมวเฮลจะขอรองโทษแคนฟอรั ปลอยตัวผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกขังอยู่ แคนฟอรัก็ไม่สามารถยกโทษให้ได้เพราะมีคนถูกแขวนคอไปแล้ว ถึง 12 คน และเขาเห็นว่าสิ่งไม่ยุติธรรมเหล่านี้จะยกโทษให้แกพวกนั้น

Danforth : Now hear me, and beguile yourselves no more.

I will not receive a single plea for pardon
or postponement ... -I should hang ten thousand
that dared to rise against the law,

...

(Ibid. 318)

แคนฟอรัใช้อำนาจทางกฎหมายจัดการกับผู้ถูกกล่าวหาอย่างเด็ดขาด

Danforth : Mr.Hale, as God have not empowered me like

Joshua to stop this sun from rising, so I
cannot withhold from them the perfection of
their punishment.

(Ibid. 318)

จากลักษณะกึ่งกล่าวของแคนฟอรัที่ไม่ยอมลดทอนความผิดให้กับผู้ถูกกล่าวหา ทำให้เฮลเกิดความขัดแย้งกับแคนฟอรัและหันมาหาช่างฝ่ายพรอคเตอร์ แคนฟอรัไม่ยอมรับว่า การตัดสินคดีนี้เป็นความผิดพลาด ดังที่เฮลพูดกับเอลิซาเบธว่า

Hale : Goody Proctor, I have gone this three month
like our Lord into the wilderness. I have
sought a Christian way, for damnation's doubled
on a minister who counsels men to lie.

(Ibid. 319)

เฮลเห็นวามเอนกภูมิชอบภรรจนแล้วก็ไม่ควรอุทิศชีวิตของตนไปอย่างไรก็ตาม

Hale : ...Beware, Goody Proctor - cleave
to no faith when faith brings bold.
It is mistaken law that leads you to
sacrifice. ...

(Ibid. 320)

อย่างไรก็ตามพรอคเตอร์ขาดความเชื่อมั่นทางความกตัญญูแด่พรอชในตอนที่
แม่เฮลพยายามเกลี้ยกล่อมให้พรอคเตอร์ยอมสารภาพเพื่อรักษาชีวิตของตน พรอคเตอร์กลับปฏิเสธ
ที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ความกตัญญูของพรอคเตอร์ไม่สัมพันธ์กับความกตัญญูของแดนฟอร์ธ เพราะแดนฟอร์ธ
หลงเชื่อในเรื่องแม่มดและใช้อำนาจทางกฎหมายเป็นเครื่องมือบังคับพรอคเตอร์และเพื่อน ๆ
ของเขาทั้งนี้เพื่อต้องการรักษาอำนาจและชื่อเสียงของตนเองแม้ว่าตนจะตัดสินคดีผิดก็ตาม
จากความแปลกแยกจากผู้อื่น พรอคเตอร์ เกิดความเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์
กับครอบครัวแต่เขาไม่ได้ขาดความเชื่อมั่นทางความกตัญญูอยู่ ดังเห็นจากความสัมพันธ์ระหว่างฝ่าย
ปกครองและชุมชน ความเหงาเปลี่ยวของเขาเป็นผลจากความบกพร่องในหน้าที่การบรรยายของ
เอ็ดวินเบธ นอกจากนี้เขาขาดความเชื่อมั่นทางความกตัญญูอยู่ เขายังขาดความเชื่อมั่นทางความกตัญญู
ต่อสถาบันปกครองด้วยโดยเขาไม่สะทกสะท้านที่จะแสดงความคิดเห็นของตนต่อแดนฟอร์ธ เพราะแดนฟอร์ธ
เป็นผู้พิพากษาที่ดี เนื่องจากเขาเป็นคนมีความกตัญญูต่อพระเจ้าเกิดความรู้สึกท้อแท้ปราศกับพัฒนาและ
แดนฟอร์ธในตอนท้าย

4. ความแปลกแยกจากตนเอง

พรอคเตอร์ ไม่เป็นคนแปลกแยกจากตนเอง เขาเป็นผู้ที่มีความเข้าใจและมีความสามารถสูงในการวิเคราะห์ที่ใคร่ครวญเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองออกมาได้ เนื่องจากเขารู้สึกเสียใจในความคิดที่เขากระทำลงไป เขาจึงตัดสินใจเลือกที่จะถูกประหารชีวิต

4.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง

จากการที่พรอคเตอร์มีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เขาจึงตัดสินใจเลือกที่จะถูกประหารชีวิต เขาสามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองเมื่อเขาทำผิดอาชญากรรม ความขัดแย้งระหว่างความซื่อสัตย์กับความสำคัญทำให้เขาลังเลใจก่อนที่จะเลือกเอาความตายเพื่อยืนยันในความคิดของตนเอง แดนฟอธ เป็นผู้ที่ทำตามบทบาทในการพิจารณาคดี ความจริงเขาต้องการรักษาอำนาจของเขาไว้ ดังนั้นความตึงเครียดที่เกิดขึ้นเป็นความตึงเครียดระหว่างการเคารพในกฎเกณฑ์ และการเคารพสิทธิส่วนบุคคล

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เกี่ยวข้องกับการสอบสวนในเรื่อง 2 เรื่อง พรอคเตอร์ ถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกแมมค พรอคเตอร์ตระหนักในความคิดที่ตนเองใจเอื้ออาทร ความคิดของพรอคเตอร์ในกรณีนี้ เป็นหลักฐานตรวจสอบว่าอาชญากรรมและพวกเด็ก ๆ เป็นผู้หลอกลวง ดังนั้นในการสอบสวนคดีเกี่ยวกับแมมคผมจึงต้องพาดพิงถึงเรื่องการสารภาพผิดของพรอคเตอร์ ในความสัมพันธ์ด้านฐสาวกับอาชญากรรม พรอคเตอร์ไม่ใช่นายมัจฉลัทธิพิวริตันและไม่ใช่นักหนาโหวหลังหลอก ความคิดที่เขาทำกับอาชญากรรมซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวของเขานั้นคือ เขาเกี่ยวข้องกับ การพิจารณาคดีสินคดี โดยที่คนบริสุทธิ์อื่น ๆ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเลย

พรอคเตอร์ เกิดความลังเลใจก่อนตัดสินใจยอมตายเพื่อยืนยันในความคิดของตน เขาไม่ประสบความสำเร็จในการชักชวนให้แดนฟอธเปลี่ยนเจตนาผมได้ ผมค่อนข้างมั่นใจว่าเป็นความคิดของศาลที่ดำเนินการผิดพลาดในคดีแมมคผมอยู่ในครั้งนี้ เขาพยายามเกลี้ยกล่อมให้พรอคเตอร์ยอมสารภาพโดยยกเหตุผลมาอ้างว่าชีวิตเป็นสิ่งที่สูงค่าเกินกว่าจะยอมแลกกับความอยู่ชั่วรรมชั่วมวล

Hale : ...Life is God's most precious gift ; no principle, however glorious, man justify the taking of it.

(Ibid. 320)

ทำให้พรอคเตอร์ต้องการสารภาพความผิดอย่างเปิดเผย

Proctor : I want my life.

(Ibid. 324)

ความรู้สึกกลัวความตายไม่ใช่เพียงแต่เป็นเหตุผลเพียงประการเดียวเพราะยังมีความเห็น
ความรู้สึกผิดและความรู้สึกไร้คุณค่ารวมอยู่ด้วย

Proctor : I cannot mount the gibbet like a saint. It is a
fraud. I am not that man. My honesty is broke,
Elizabeth I am no good man. Nothing's spoiled
by giving them this lie that were not rotten
long before.

(Ibid. 328)

พรอคเตอร์ เปรียบเทียบตัวเองกับนักบุญ

Proctor : ...I think it is honest, I think so : I am no
saint. Let Rebecca go like a saint ; for me it
is fraud.

(Ibid. 324)

เอลิซาเบธเห็นว่าพรอคเตอร์รับผิดขอความผิดของตนเอง

Elizabeth : You take my sins upon you, John.

Proctor : No, I take my own, my own !

(Ibid. 323)

เอลิซาเบธเตือนพรอคเตอร์ว่าเขาเป็นผู้ตัดสินใจเองขณะนี้ เขาไม่สามารถหาข้อแก้ตัวใดได้
นอกจากโทษกรรมของตนเอง ดังนั้นถ้าพิพากษาจึงเป็นการตัดสินใจที่เกิดขึ้นจากจิตใจของตนเอง

Elizabeth : Do what you will. But let none be your judge.

There be no higher judge under heaven than

Proctor is !

(Ibid. 223)

เมื่อพรอคเตอร์พบหลักฐานว่าคำสารภาพของตนเกี่ยวกับความทองการมีชีวิต
รอกนั้น แคนพอร์ธจะนำไปตีพิมพ์ในชุมชน เขาจึงไม่เอ่ยชื่อของใครอื่นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับ
เรื่องแมคเมอร์ฟีและไม่อนุญาตให้แคนพอร์ธนำเอาชื่อเสียงของพรอคเตอร์ไปตัดสินกับชีวิตของผู้อื่น
หลังจากเขาพบว่าเขาไม่สามารถที่จะเห็นด้วยในสิ่งที่โกททลอคดอง เขากลับกลายมาเป็นตัวของ
ตัวเองและยอมตายเพื่อยืนยันในความถูกต้องของตน

Hale : Man you will hang. You cannot !

Proctor : I can...you have made your magic now, for now I do
think I see some shred of goodness in John Proctor.
Not enough to weave a banner with, but white enough
to keep it from such dogs...

(Ibid. 328)

เมื่อเขาถูกประหารชีวิต เขาประสพชัยชนะเหนือความผิดพลาดของกฎเกณฑ์
และศาลที่ยุติธรรมเพราะเขามีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เขายอมตายเพราะเห็นคุณค่าของการยุติ
ชีวิตของตนเอง บัจเจบุคคลนั้นมีความสามารถมากพอที่จะตัดสินการกระทำของตนเองได้

4.2 การไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง

พรอคเตอร์ เป็นคนอารมณ์ร้อน เขาดื่มตัวเสมอเมื่อรู้ว่าเขากำลังพบกับสิ่ง
โกททลอคดอง เขามีสติปัญญาที่ฉลาดเฉลียวและมีความตระหนักในตัวเอง เขาจึงสามารถเข้าใจ
ในพฤติกรรมของตนเองได้

ความทุกข์ที่เกิดขึ้นในสิ่งลอคดองเขาจึงมีความรู้สึกไม่พอใจเมื่อพบเรื่องโกทท
เช่น เมื่อเจาหนาทมาที่บ้านเขาเพื่อจับกุมตัวเอลิซาเบธในข้อหาพยายามทำการฆาตกรรมอาบิเกล
เขาคิดหมายสาธิตและให้เหตุผลว่าพวกเด็ก ๆ ใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือแก้แค้น

Proctor : If she is innocent! Why do you never wonder if Parris be innocent, or abigail ? Is the accuser always holy now ? Were they born this morning as clean as God's fingers ? I'll tell you what's walking in Salem is vengeance. We are what we always were in Salem, but not the little crazy children are jangling the keys of the kingdom, and common vengeance writes the law ! This warrant's vengeance ! I'll not give my wife to vengeance !

(Ibid. 281)

นอกจากนี้เมื่อพรอคเตอร์มาศาลเพื่อช่วยเอลิซาเบธ ซีเวอร์ผู้เขียนในศาลกล่าวหาเขาว่านักมายาศาสตร์ เมื่อแคนฟอธถามเขาดังไรจึงเล่าเรื่องราวว่าเป็นเพราะเขาสัมผัส

Proctor : It were a temper, sir I knew not what I did.

(Ibid. 290)

พรอคเตอร์ไม่สามารถควบคุมความโกรธได้หลังจากความโกรธคลงแล้ว เขาสามารถที่จะเข้าใจในสิ่งที่เขาทำลงไป ขณะที่การพิพากษาก็กำลังดำเนินอยู่ในอาบีเกลและเด็กคนอื่นแสร้งถูกอำนาจของแมมมอ พรอคเตอร์ตรงเขาไปจับตัวอาบีเกลและทำร้ายหลอน ด้วยความโมโหเขาจึงเปิดเผยความจริงออกมาและแคนฟอธต้องการพิสูจน์ความจริงนี้ด้วย

Danforth : You will prove this. This will not pass !

Proctor : I have known her...

Francis : John, you cannot say such a

Proctor : Oh, Francis, I wish you had some evil in you that
you might know me ! A man will not cast away his
good name. You surely know that.

(Ibid. 304)

พรอคเตอร์นึกคำสาธภาพทิ้งเพราะเขาเกิดความขัดแย้งในตัวเอง และ
เขามีความคิดว่าการนึกคำสาธภาพนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

Proctor : Because it is my name ! Because I cannot have
another in my life ! Because I lie and sigh myself
to lies ! Because I am not worth the dust on the
feet of them that hang ! How many I live without
my name ? I have given you my soul ; leave me
my name !

(Ibid. 328)

ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจตามหั่ง ๆ เขามีโอกาสเลือกที่จะมีชีวิตอยู่รอด
เขาเป็นผู้เสียสละและควรแก่การยกย่อง (A Martyr) เพราะเขากลายยืนยันในสิ่งที่เขาเห็นว่า
ไม่ถูกต้อง การตายของเขาไม่ได้เกิดจากความไม่สามารถเข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง

พรอคเตอร์ไม่เป็นผู้แปลกแยกจากตนเอง เขาเกิดความขัดแย้งระหว่าง
ความซื่อสัตย์กับความรู้สึกผิด ความซื่อสัตย์เป็นค่านิยมของเขาส่วนความรู้สึกผิดนั้นมาจากกฎเกณฑ์
ความขัดแย้งนี้ทำให้เขาโกหกในตอนแรกและต่อมาเขายืนยันต่อหลักการของตนเองเขาจึงปฏิเสธ
ที่จะบิกฎเกณฑ์ ในตอนท้ายเขาได้ให้ความสำคัญของกฎเกณฑ์และความคิดของตนเอง ซึ่งทำให้เขา
สามารถเข้าใจพฤติกรรมของตนเองในท้ายที่สุด ด้วยความเป็นคนอารมณ์ร้อนเมื่อรู้ว่าการโกหก
หลอกลวงเขานักจะลืมตัวเองเสมอ เช่น เขานึกหมายศาล ทำร้ายอาบิเกลและนึกคำสาธภาพ
ด้วยเหตุผลถึงกล่าวแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในตัวเอง

จากตัวละคร 4 ตัวของบทละครของมิลเลอร์ทั้ง 4 เรื่องนั้น ตัวละคร

3 ตัว คือ โจ เคลเลอร์ วิลลี โลแมน และเอ็ดดี้ คาร์โบน ล้วนเป็นคนแปลกแยกจากตัวเอง แต่พรอคเตอร์นั้นไม่แปลกแยกจากตัวเองเลย พรอคเตอร์เป็นคนที่มีลักษณะแปลกแยกน้อยที่สุด เขาเป็นตัวละครเอกที่มีความสำคัญต้องเป็นผู้แปลกแยกจากสังคมของชาลส์ใน ค.ศ. 1692 เพราะเขาปฏิเสธกฎเกณฑ์ เพื่อมีพื้นที่ในเสรีภาพส่วนบุคคลของตน การเปลี่ยนแปลงของสังคม เกิดขึ้นกับทุกสังคม อัตราการเปลี่ยนแปลงช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับระยะเวลา ไม่มีสังคมใดที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเพราะการเปลี่ยนแปลงเป็นลักษณะทั่วไปของมนุษย์ สังคมเปลี่ยนแปลงย่อมหมายถึง การเปลี่ยนแปลงของมนุษยชาติ เพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตทางสังคมที่มีความต้องการอยู่รวมกันเป็น กลุ่ม (สุพัตรา สุภาพ 2519 : 176) ในการเปลี่ยนแปลงสังคมองค์ประกอบต่าง ๆ ในสังคม ต้องทำหน้าที่ร่วมกันทุกส่วน ไม่เช่นนั้นแล้วจะทำให้เกิดภาวะความไร้ระเบียบเกิดขึ้นเหมือนกับ เมืองชาลส์ที่กฎหมายบ้านเมืองไม่พัฒนาทันกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ฉะนั้นแม้กฎเกณฑ์จะมี อยู่ แต่มันต่างพากันหันเหออกจากกฎเนื่องจากไม่เห็นความสำคัญของการปฏิบัติตามกฎ และคนต่าง หลีกเลียงจากกฎ และหาวิถีทางใหม่ ๆ มาแทน

วิเคราะห์บทละครเรื่อง A View from the Bridge

ทฤษฎีความแปลกแยกมีแนวคิดที่ว่า มนุษย์มีเจตนางานเป็นของตนเอง แต่ไม่สามารถแสดงถึง เจตนางานของตนออกมาได้ เขาจึงกลายเป็นคนแปลกแยกเนื่องจากสังคมควบคุมความต้องการทาง ความชีวิภาคของมนุษย์ ดังนั้นจึงกำหนดกฎเกณฑ์ทั่วไปเพื่อบังคับให้คนอยู่ในระเบียบและเพื่อที่จะได้เป็น แนวทางสำหรับควบคุมตนเองต่อไป แต่เนื่องจากกฎเกณฑ์เหล่านั้นไม่ได้ครอบคลุมทุกส่วนที่คนปรารถนา คนจึงแก้ปัญหาโดยการมีชีวิตต่างของตนเองซึ่งทำให้ต้องประสบกับความร้ายแรงใด เช่นเดียวกับ บทละครของมิลเลอร์เรื่อง A View from the Bridge ที่แสดงให้เห็นถึงชีวิตในสังคม ผู้อพยพ ชาวอิตาลีที่อพยพเข้ามาอยู่ในสหรัฐอเมริกาในสมัยที่คนอพยพเหล่านั้นมาตั้งถิ่นฐานอยู่ใหม่พวกเขา ให้อ่านาจาไปเดือนเพื่อสนองตอบความต้องการของพวกเขาเอง โดยที่พวกเขาไม่คำนึงถึงเหตุผลและ ความถูกต้อง เอ็ดดี้เป็นกรรมกรท่าเรือวัย 30 ปี เขาและครอบครัวเขาอาศัยอยู่ที่แฟลตในตำบลเรคคุด เมืองบรูคลิน บริเวณดังกล่าวเต็มไปด้วยผู้อพยพชาวอิตาลีและพวกเขาคือผู้อพยพชาวอิตาลี

คนหนึ่งเช่นกัน สังคมคนอพยพชาวอิตาลีเลียนมีมาตรฐานการประพฤตินั้นของตนเอง ได้แก่ คานิยม 2 ประการที่ปฏิบัติกันอย่างมั่นคง คือ การช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกันในครอบครัว และความซื่อสัตย์ หากผู้ใดนำความไปแจ้งต่อเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองแล้วจะไม่ได้รับการให้อภัย และจะถูกตัดขาดจากสังคม เอ็ดดี้ไม่สามารถควบคุมและเข้าใจตนเองได้ เขาจึงต้องตกเป็นเหยื่อของความคับข้องใจทางเพศที่เกิดขึ้นกับตนโดยไม่รู้ตัวเลย ซึ่งนำไปสู่การทำลายตนเองในที่สุด ถึงเห็นได้จากลักษณะของเอ็ดดี้ดังนี้

1. ความแปลกแยกจากงาน

เอ็ดดี้เป็นคนแปลกแยกจากงาน เขาเป็นลูกจ้างที่ต้องทำงานให้กับนายจ้าง งานที่เขาทำไม่ได้นำรายได้จำนวนมากให้แก่เขา เขายังยากจน แคมิลเลอไม่ได้เน้นถึงความสำคัญในความแปลกแยกจากงานในตัวของเขา

1.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

ในสภาพการทำงานเอ็ดดี้มีภาระทำงานในอาชีพกรรมกร เนื่องจากเป็นคนยากจน เขาต้องทำงานหนักเพราะเป็นอาชีพรับจ้างแบกของ ในการทำงานเขาถูกพวกนายทุนกดขี่แรงงาน เพื่อแลกเปลี่ยนกับเงินค่าจ้าง

1.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถแท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้

เอ็ดดี้ไม่ทราบถึงความสามารถของตนเอง เขาไม่มีโอกาสรู้ใจว่าเขามีความชำนาญในด้านใดเพราะเขาทำงานเป็นกรรมกรที่ต้องใช้แรงงานแลกเปลี่ยนกับเงิน กรรมกรแบกหามนั้นต้องอาศัยแรงงานและความแข็งแรง ฉะนั้นเขาไม่สามารถเข้าใจโรคคอโหฬีที่สามารถร้องเพลง ทำอาหารและดักเห็บเสื้อมาได้ เนื่องจากโรคคอโหฬีมีความชำนาญในงานเหล่านี้

1.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

เอ็ดดี้ต้องกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอดเขาเป็นผู้ใช้แรงงานที่สามารถทำงานทำได้และที่พักอาศัยดังที่ อัดรีกล่าวไว้

...He worked on the piers when there was work, he brought home his pay, and he lived...

1.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

เอ็ดดี้เป็นผู้ไร้อำนาจ การทำงานของเขาขึ้นอยู่กับนายจ้างและโรคที่จอก
เทียบหา เขามีรายได้ไม่แน่นอนและเขาต้องทำงานอยู่ภายใต้การควบคุมของนายจ้าง
เอ็ดดี้เป็นคนแปลกแยกจากงานแต่มิลเดอร์ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อสิ่งนี้ ดังนั้น
ลักษณะความแปลกแยกจากงานจึงไม่ปรากฏอย่างชัดเจนในตัวของเขาเอ็ดดี้

2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

เอ็ดดี้ปฏิเสธค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมอย่างไม่ว่าง ใน
สังคมคนอพยพชาวอิตาลีเขามีค่านิยมว่าต้องช่วยเหลือเกื้อกูลครอบครัวและมีความซื่อสัตย์ ก่อนแรก
เอ็ดดี้รับรู้ในค่านิยมเหล่านี้แต่หลังจากนั้นเอ็ดดี้กลับปฏิเสธ การที่เอ็ดดี้ทรยศนั้นเนื่องจากเขามี
ความรักในตัวแคธเธอรีนอย่างไม่ว่าง เขาจึงต้องการให้เธอเป็นของเขาเพียงคนเดียว จากกฎ
ทั่วไปรวมทั้งกฎในชุมชนอิตาลีนั้นจะห้ามการแต่งงานในหมู่ที่มีสายเลือดเดียวกัน แต่เอ็ดดี้กลับ
ปฏิเสธกฎดังกล่าว เพื่อตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของตน

2.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

ค่านิยมของผู้อพยพชาวอิตาลีคือการช่วยเหลือครอบครัวและการมีความ
ซื่อสัตย์นั้นเป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันมานานแล้ว เอ็ดดี้ยอมรับในค่านิยมนี้ ก่อนแรกเขาเลี้ยงดูแคธเธอรีน
เป็นบุตรบุญธรรมเพราะเป็นหลานสาวของพี่ชายและแม่ของเธอก็ตายไปแล้ว เขามองแคธเธอรีนว่า

Eddie : Katie, I promised your mother on her death bed. I'm
responsible for you...

(Ibid. 381)

ยิ่งกว่านั้นเขายังช่วยปกปิดเรื่องที่มาร์โคและโรคคอสโฟซึ่งเป็นผู้อพยพชาวอิตาลีที่เขาพาใน
อเมริกาอย่างผิดกฎหมาย เขาได้ช่วยให้ทั้งสองคนหลบซ่อนในอพาร์ทเมนต์ของเขาเอง ดังที่เขา
บอกพี่ชายว่า

Eddie : ...It's an honor, B. I mean it I was just thinkin' before, comin' home, suppose my father didn't come to this country, and I was starvin' like them over there...and I had people in America could keep me a couple of mouths ? The man would be honored to lend me a place to sleep.

(Ibid. 383)

เอ็ดดี้ต้องการให้แคเธอรีนกับพี่ชายฟังเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ เนื่องจากการนำความไปแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองนั้นถือว่าเป็นมาที่ไม้อาจยกโทษให้ได้และเป็นการทรยศต่อกันด้วย ผู้นำความไปแจ้งนั้นจะใคร่รับโทษโดยถูกขับไล่ออกไปจากชุมชนซึ่งเอ็ดดี้เล่าเรื่องเกี่ยวกับเด็กชายชื่อนี้บอซซาโน (Vinny Bolzano) ว่าได้ไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองว่าลุงของตนเป็นผู้ลักลอบเข้าเมือง เขาจึงถูกรวบตัวขังไว้สองสัปดาห์ถูกฉีกหัวใจและเจ็บป่วยไปจากสังคม การที่เอ็ดดี้เล่าเรื่องนี้แสดงว่าเอ็ดดี้มีความซื่อสัตย์ในชุมชนของตนเป็นอย่างดี แม้ในชุมชนนี้ได้เขียนกฎหมายไว้เป็นลายลักษณ์อักษรแต่เขากลับนำความไปแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง เอ็ดดี้เป็นคนรักอยู่ที่อำนาจตนหาของตนเอง เขาแสดงออกถึงความบกพร่องอย่างไรเหตุผล เมื่อเทียบกับอัลฟิรแล้วอัลฟิรเป็นผู้มีความคิดอย่างมีเหตุผลเพราะเขาเป็นนักกฎหมายซึ่งความฉลาดเฉลียวเป็นพื้นฐาน แม้กระนั้นก็ตามอัลฟิรไรอำนาจที่จะยับยั้งเอ็ดดี้จากเหตุการณ์น่าสลดใจได้ เขารู้ว่าเอ็ดดี้เจตนาอย่างไรแต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งเอ็ดดี้ได้ เขารู้ว่าเอ็ดดี้กระทำในสิ่งที่ปราศจากความลังเลคิดเมื่อเอ็ดดี้เห็นวาทกรรมทาง ๆ นั้นไม่สามารถสนองความต้องการของตนได้ ะตากรรมของเอ็ดดี้ที่อยู่ในมือของพระเจ้าเท่านั้น เอ็ดดี้ต้องการในสิ่งที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์แม้เอ็ดดี้พยายามหาทางออกโดยใช้กฎเกณฑ์เป็นเครื่องมือปกป้องแคเธอรีนจากการแต่งงานกับโรคคอฟ แต่เมื่อทางออกดังกล่าวไม่ประสบผลเขาคองนำความไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งอัลฟิรเองก็เตือนเขาไม่ให้เขาไปยุ่งเกี่ยวกับแคเธอรีนและโรคคอฟ

Alfieri : Let her go...Because there's no law, Eddie ;
make up your mind to it; the law is not interested
in this.

(Ibid. 409)

...I'm warning you-the law is nature. The law is
only a word for what has a right to happen. When
the law is wrong it's because it's unnatural, but
in this case it is natural...

(Ibid. 424)

ในอดีตพวกเรากลุ่มนี้มีความศรัทธาต่อกฎหมาย แต่ยืนยันในหลักความประพฤติ
การปฏิบัติที่ค่อนข้างป่าเถื่อน ดังที่อัลฟิเอรีเอ็งอัล คาโปเน (Al Capone) และแฟรงก์ เบค
ที่กองใช้ความรุนแรงเป็นสิ่งที่ขัดสันความยุติธรรม เรื่องนี้เกิดขึ้นในหมู่คนอพยพ
ชาวอิตาลีเลียนรุ่นแรก ๆ ที่มาการทำร้ายร่างกายกันในเรออคเริ่มลคองและอัลฟิเอรี กล่าวว่ปัจจุบัน
คนอพยพชาวอิตาลีที่อยู่ในชุมชนนี้ไม่ "quite civilized, quite American. Now
we settle for half." (Ibid. 379) แสดงให้เห็นว่าชุมชนนี้พยายามพัฒนาไปสู่สังคมใหม่
พวกเขาหวังที่จะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่า แต่พวกนี้การศึกษาจึงไม่รูว่าสังคมใหม่เป็นอย่างไร
เพราะพวกเขาเคยชินต่อแนวทางการประพฤติปฏิบัติแบบเก่าซึ่งรวมถึงแอลกอฮอล์ เอ็ดดี้ไม่อาจอยู่ใน
ภาวะครึ่ง ๆ กลาง ๆ เช่นนั้นได้ ความอยากรู้อยากเห็นของเขาซึ่งมีมากกว่าพวกที่อดฟิรกล่าวถึงใน
ตอนแรกนั้นไม่อาจลคองไปได้และทำให้เขาต้องพบความขัดแย้งอย่างมากกับชุมชนที่เขาอาศัยอยู่

2.2 การเปลี่ยนมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

เอ็ดดี้เปลี่ยนมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมโดยไม่รู้ตัว เมื่อเขาแจ้งความ
ต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเกี่ยวกับผู้อยู่พหุพหุที่เข้ามาอย่างผิดกฎหมาย การกระทำเช่นนี้ขัดต่อแนวทาง
ความประพฤติของพวกอิตาลีเลียนที่เห็นว่าเป็นการทรยศและไม่ควรให้การอภัยให้เลย แนวทางการกระทำ
ดังนั้นไม่ได้ขัดแย้งต่อกฎทั่วไปเลยเพราะการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับคนอพยพเข้าเมืองอย่างผิด
กฎหมายนั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง

เอ็ดดี้ไม่อาจรู้ถึงการควบคุมตนเองได้ การที่เขาขาดการศึกษาทำให้เขาไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองได้และความคับข้องใจทางเพศของเขาทำให้เขาไม่สามารถบังคับตัวเองได้ เขารักแคธเธอรีนอย่างไม่รู้จักตัวและต้องการ เกมแคธเธอรีนเพื่อตัวของเขาเอง เขากลัวว่าเขาจะสูญเสียแคธเธอรีนไป ความเป็นศัตรูต่อโรคฮอโมโฟรีเห็นได้จากการที่เขาพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกนั้นโดยอ้างในข้อสงสัยที่ว่าโรคฮอโมโฟรีเป็นพวกรักร่วมเพศ (Homosexual) เอ็ดดี้เห็นว่าเขาสอดคล้องยอมรับในการควบคุมแคธเธอรีนเพราะเขาโอ้อวดตนเองเพื่อส่งเสียเลี้ยงดูเธอ แคธเธอรีนความสงสัยที่เอ็ดดี้คลั่งคลั่งตนเองทำให้เอ็ดดี้ขัดขวางการแต่งงานของแคธเธอรีนกับโรคฮอโมโฟรี เขาจึงพยายามตั้งข้อกล่าวหาต่อโรคฮอโมโฟรี อัลฟิเอรีถึงปัญหานี้ว่าเอ็ดดี้มีความรักต่อแคธเธอรีนมากเกินไป

Alfieri : You know, sometimes God mixed up people. We all love somebody, the wife, the kids every man's got somebody that he loves, heh ? But sometimes... there's too much. You know ? There's too much, and it goes where it mustn't.

(Ibid. 409)

อัลฟิเอรีแนะนำว่าความรักหากมีมากเกินไปอาจเป็นไปในทิศทางที่ผิดธรรมชาติ เขาอธิบายให้เอ็ดดี้ฟังว่ากฎนั้นเป็นการประมวลในสิ่งที่ เป็นธรรมชาติและสิ่งที่ถูกต้องอันพึงเกิดขึ้นได้ แต่จากความรู้สึกทางเพศของเอ็ดดี้ทำให้เขาปฏิเสธตามมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติ ความคับข้องใจของเอ็ดดี้ทำให้เขาเห็นวาทกรรมทาง ๆ นั้นไม่มีผลอย่างใดต่อการกล่าวหาโรคฮอโมโฟรี

Eddie : And now I gotta sit in my own house and look at a son-of-a-bitch punk like that-which he came out off nowhere ! I give him my house to sleep ! I take the blankets out off my bed for him, and he takes and puts his dirty filthy hands on her like a goddam thief !

(Ibid. 410)

เนื่องจากไม่มีหลักฐานใดที่เอ็ดดี้จะเป็นข้อพิสูจน์ว่าโรคอดโฟเป็นพวกรักร่วมเพศ เขาสร้างหลักฐานขึ้นมาเองและไม่สามารถยืนยันความปรารถนาทางเพศใด ส่วนหนึ่งที่เอ็ดดี้รู้สึกต่อโรคอดโฟนั้นไม่ใช่สาเหตุมาจากแคชเชอ์สันเพียงอย่างเดียว แต่เกิดจากความรู้สึกรักร่วมเพศที่แฝงเร้นโดยไม่รู้ตัว (Latent Homosexuality) อยู่ในตัวของเขาเอง ในสภาพการทำงานนั้น ประกอบด้วยกลุ่มของเพศชายที่ท้องไส้แรงงาน พวกกรรมกรใจแรงกายและมีความแข็งแกร่งตรงข้ามกับโรคอดโฟที่สามารถเย็บเสื้อผ้า รองเท้าและทำอาหาร ซึ่งในความคิดของพวกกรรมกรทำเรือแล้วงานเหล่านี้เป็นงานของเพศหญิง แต่จากสภาพพื้นฐานและการทำงานของพวกเขาทำให้พวกเขารู้สึกว่าชีวิตความเป็นอยู่ของตนเป็นเกดเพศคัสสัน ความต้องการทางเพศที่แฝงอยู่ในตัวเอ็ดดี้ที่เขามองต่อโรคอดโฟแสดงออกมาเมื่อเขาจับตัวโรคอดโฟและจูบโรคอดโฟที่ทอหนาแคชเชอ์สัน

สิ่งที่แสดงว่าเอ็ดดี้แปลกแยกจากมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติเห็นได้จาก การกระทำที่ทรยศ โดยเขาไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจคนเขาเมืองว่าโรคอดโฟและมาร์โค เป็นผู้ลักลอบเขาเมือง จากการที่เอ็ดดี้ตัดสินใจกระทำดังกล่าวนั้นเป็นสิ่งที่เขาไม่ได้รับการให้อภัยเลย แม้การกระทำของเขาถูกต้องตามหลักกฎหมายของการเป็นพลเมืองที่นำความไปแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจคนเขาเมือง แต่การกระทำดังกล่าว เป็นสิ่งที่ขัดต่อหลักของศีลธรรมในสังคมคนอพยพชาวอิตาลี เป็นอย่างยิ่ง เห็นได้จากมาร์โคแนะนำลายรศหนาของเอ็ดดี้พร้อมกับประกาศต่อหน้าสาธารณชนว่า เอ็ดดี้ทำลายโอกาสในชีวิตของบุตรมาร์โคที่อยู่ในอิตาลี มาร์โคต้องส่งเงินทองให้แก่พวกเขา

Marco : That one ! He killed my children ! That one stole
the food from my children.

(Ibid. 033)

เอ็ดดี้ปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมเพราะเขาไม่สามารถควบคุมตัณหาของตนที่หลงรักแคชเชอ์สัน และความรู้สึกรักร่วมเพศที่แฝงในตัวเองที่เขามองต่อโรคอดโฟ เขาไม่เข้าใจในมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติที่มีอยู่เพราะไม่ใช่สิ่งที่สนองตอบความต้องการของเขา จากความคอบยัญญาของเขาทำให้เขาทรยศต่อญาติโดยการไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจคนเขาเมืองเพียงเพราะต้องการป้องกันไม่ให้แคชเชอ์สันแต่งงานเท่านั้น

เอ็ดดี้ปฏิเสธคำนิยามและมาตรฐานความประพฤติอย่างไม่รู้ตัว ในการปฏิเสธ คำนิยามของสังคมนั้นตอนแรกเขาตระหนักถึงคำนิยามแต่เขาปฏิเสธเพราะคำนิยามเหล่านั้นไม่ได้สนองตอบความต้องการของเขา ดังนั้นเขาจึงกลายเป็นผู้ไม่สอดคล้องเพราะการไปแจ้งความนั้นเอง ยิ่งกว่านี้ เขาปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม การเป็นผู้ไถ่โทษทำให้เขาไม่อาจเข้าใจ และควบคุมอารมณ์ของตัวเองทางเพศที่อยู่ในส่วนลึกได้เลยเพราะเขาขาดการอบรมสั่งสอนและการเรียนรู้ เอ็ดดี้จึงแปลกแยกจากคำนิยามและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

3. ความแปลกแยกจากผู้อื่น

เอ็ดดี้เป็นผู้แปลกแยกจากผู้อื่นอย่างแท้จริงถึงเห็นได้จากความเหงาเปล่าเปลี่ยว นอกจากนั้นตอนแรกเขาไม่ใส่ใจหาความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นเลย แต่ต่อมาความคิดของเขา กลับไม่ค่อยลงรอยกับอัลฟี่ โรคอดโฟ และบีทริซ

3.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

เอ็ดดี้เกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยว จากความสัมพันธ์ทางครอบครัวกับบีทริซ เขาเกิดความรักต่อแคเธอรีนอย่างไม่รู้ตัวและเขาไม่อาจทำให้ความรักนี้ประสบผลสำเร็จได้ นอกจากนี้เขายังต้องการให้เพื่อนมายอมรับในตัวเขา หลังจากที่เขาไปแจ้งความเกี่ยวกับผู้ลักลอบ เขาเมืองเพราะเขาต้องการใครสักคนซึ่งกลับกินมา

บีทริซรู้ว่าเอ็ดดี้รักแคเธอรีน เอ็ดดี้ชอบให้แคเธอรีนดูแลเอาใจใส่ตนเอง เพราะเขาพอใจเช่นนั้น แต่เมื่อโรคอดโฟกับมาร์โคอาศัยที่บ้านของเขา เขากลับปฏิบัติต่อเธอแตกต่างไปจากเดิม ความสัมพันธ์ที่กระหว่างเขากับแคเธอรีนสิ้นสุดลงตั้งแต่แคเธอรีนบอก โรคอดโฟว่า

Catherine : ...He was good to me...I was ashamed if I made him sad. Cause I always dreamt that when I got married he would be happy at the wedding, and laughing and now he's mad all the time and nasty...

(Ibid. 420)

เมื่อพบ โรคอด โฟและแคท เรอดีนอยู่ตามลำพังในบ้าน เอ็ดดี้ก็ต่อสู้กับโรคอด โฟ ด้วยความโกรธเขาจับโรคอด โฟและแคท เรอดีนอย่างมาคลั่ง แคท เรอดีนจึงเกลียดเขาและรู้สึกกลัว เขาเพราะเขารู้ว่าเขารู้สึกอย่างไรต่อเธอ ด้วยความหลงรักแคท เรอดีนเขาจึงมีความสัมพันธ์ ไม่ค่อยราบรื่นกับบีทริซ เขาต้องการปฏิบัติต่อแคท เรอดีนเหมือนกับเธอเป็นเด็กแต่บีทริซเห็นว่า แคท เรอดีนโตแล้ว ในที่สุดเขาหวนบีทริซไม่ให้ไปร่วมงานแต่งงานของแคท เรอดีน บีทริซเข้าใจ ในความรู้สึกของเอ็ดดี้เป็นอย่างยิ่งว่าเขากลัวสูญเสียแคท เรอดีนไป

Beatrice : You want somethin' else, Eddie, and you can never have her.

(Ibid. 437)

เอ็ดดี้ทะเลาะกับบีทริซ เขาต้องการให้บีทริซแสดงความเคารพต่อเขา

Eddie : I want my respect. Didn't you ever hear of that ? from my wife ?

(Ibid. 435)

นอกจากนี้การที่เขาถูกทอดทิ้งจากสังคมเป็นผลเพราะเขาไปแจ้งความ เมื่อเจ้าหน้าที่จับตัวโรคอด โฟ มาร์โค และหลานของลิปารีไป มาร์โคกล่าวหาเอ็ดดี้ว่าเป็นผู้ไป แจ้งความ พวกเพื่อนมานั่งพากันต่อต้านเอ็ดดี้เพราะ เอ็ดดี้คนทรยศ เอ็ดดี้จึงถูกทอดทิ้งจากสังคม และไม่มีใครต้องการพูกกับเขาอีกเลย

ในคอนทาย เอ็ดดี้ต้องการการยอมรับและทำให้เขาต้องจบชีวิตลง การตายของเอ็ดดี้คล้ายกับการฆ่าตัวตายเพราะ เขาต่อสู้กับมาร์โค และเขาไม่มีทางเลือกใด ๆ อีกแล้ว เนื่องจากการแจ้งความ เป็นสิ่งผิดศีลธรรมต่อสังคมคนอพยพชาวอิตาลีเย็นทำให้เพื่อนมานั่งรังเกียจเขา นอกจากนั้นเขาไม่สามารถครอบครองแคท เรอดีนไว้ได้เพราะมีข้อห้ามเกี่ยวกับการแต่งงานในสายเลือดเดียวกัน ดังนั้นเขาจึงยอมตายเพราะความทุกข์ที่เขาไม่สามารถทำในสิ่งที่เขาต้องการได้ ความเหงาเปล่าเปลี่ยวของเขาเป็นผลมาจากคัมภีร์อันเกิดจากแคท เรอดีน ซึ่งเขาไม่สามารถสนอง คัมภีร์นี้ได้ เขาจึงสูญเสียความสัมพันธ์อันดีและการยอมรับจากผู้อื่นเพราะความทรยศของเขาเอง

3.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

เอ็ดดี้ไม่ขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น ในตอนแรกเขามีความสัมพันธ์ทางความคิดโดยเขาเห็นด้วยกับมาตรฐานความประพฤติของสังคม เขาขอคำแนะนำจากอัลฟี่เมื่อเขามีปัญหา แต่การที่เขาไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองจึงทำให้เขาพบกับความหายนะในตอนท้ายเพราะความคิดของเขาไม่สอดคล้องกันกับอัลฟี่ โรคอลลี และบ็อบบี้

ความสัมพันธ์ทางความคิดของเขาเห็นจากการที่เขายอมรับในมาตรฐานความประพฤติของสังคม เขาเห็นด้วยกับระเบียบปฏิบัติของชุมชนผู้อพยพชาวอิตาลีในอเมริกาที่เห็นว่าต้องช่วยเหลือครอบครัวและมีความซื่อสัตย์ต่อกัน เมื่อเกิดปัญหาเขามักขอคำแนะนำจากอัลฟี่ เขาต้องการกำจัดโรคอลลีและมาร์โค แต่ในตอนแรกเขาไม่เห็นด้วยกับการนำเรื่องนี้ไปแจ้งความ เพราะเป็นสิ่งที่ขัดต่อระเบียบปฏิบัติในสังคมของชุมชนนี้ ในที่สุดเขาก็ไม่สามารถควบคุมความคับข้องใจทางเพศในตัวเอง เขาจึงตั้งตนเป็นศัตรูต่อมาร์โคและโรคอลลี และนำเอาเรื่องไปแจ้งความ เมื่อมาร์โคและโรคอลลีมาถึงเอ็ดดี้มีความคิดต่างจากคนอื่น เขามีความคิดไม่ตรงกับอัลฟี่ โรคอลลี บ็อบบี้ และผู้อื่น เช่น เขาปฏิเสธที่จะไปร่วมพิธีแต่งงานระหว่างแคธเชลีนกับโรคอลลี

Eddie : ...or nobody from this house is goin' into that church today. Now if that's more to you than I am, then go. But don't come back. You be on my side or on their side, that's all.

(Ibid. 435 - 436)

แม้ว่าโรคอลลีจะเข้ามาขอโทษต่อเอ็ดดี้ เมื่อโรคอลลีมารับแคธเชลีนที่บ้านเพื่อไปเข้าพิธีแต่งงานที่โบสถ์ แต่เอ็ดดี้ไม่ยอมรับ

Rodolpho : I have made all our troubles. But you have insult me too. May be God understand why you did that to me. May be you did not mean to insult me at all -

(Ibid. 437)

ตอนท้ายเอ็ดดี้กลายเป็นผู้แปลกแยกอย่างแท้จริง เขาเกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยว เพราะขาดความสัมพันธ์ที่ในครอบครัวและสังคม เขาไม่ได้รับการยอมรับในสังคมและเขาต้องการใครสักคนซึ่งกลืนกินเขาอีกแต่เขาประสบความล้มเหลว และขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น เพราะเขาปฏิบัติตามระเบียบปฏิบัติของสังคมแต่ความคับข้องใจทางเพศของเขาทำให้เขาไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้

4. ความแปลกแยกจากตนเอง

การต่อสู้ของเอ็ดดี้มาจากภายในตัวเองและจากต้นเหตุที่เขาเองไม่สามารถเข้าใจได้และควบคุมได้ เขาถูกอำนาจความรักรูปแบบของบรรพบุรุษและมีอำนาจครอบงำเหนือตัวเขาเอง โดยเขาไม่รู้ถึงธรรมชาติอันแท้จริงของความรู้สึกนี้

4.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง

เอ็ดดี้ไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขาเพราะเขาขาดความตระหนักในตัวเองและเขาสัมผัสเสมอเมื่อเกิดอารมณ์ไม่พอใจ

ความบวกล้างของเอ็ดดี้เป็นอุปสรรคต่อโรคดอปโฝเกิดจากความต้องการในตัวเอง แคมเชอไลน์และการขาดความคิดสำรวจตนเอง โดยที่เอ็ดดี้ไม่สามารถแยกความจริงนี้ออกมาได้ และไม่สามารถเผชิญกับความจริงนี้ ความกลัวของเอ็ดดี้เกิดขึ้นเมื่อพูดถึงความรักกับเขาในตอนท้ายของบทละคร โดยเปิดเผยให้เห็นถึงความรู้สึกภายในจิตใจส่วนลึกของเอ็ดดี้ที่มีต่อแคมเชอไลน์

Beatrice : The truth is not as bad as blood, Eddie ! I'm tellin' you the truth-tell her good-by forever.

Eddie : That's what you think of me that I would have such a thought ?

(Ibid. 438)

เช่นเดียวกับตอนที่เอ็ดดี้ไปปรึกษากับอัลฟี่ เขาโกรธมากเมื่ออัลฟี่ชี้ให้เห็นว่าเขาต้องการแคมเชอไลน์เพื่อตัวเขาเอง อัลฟี่อธิบายว่าแคมเชอไลน์คือเป็นสาวแล้ว และกำลังต้องการแต่งงาน

Alfieri : She wants to get married, Eddie. She can't marry
you, can she ?

Eddie : What're you talkin' about, marry me ! I don't know
what the hell you're talkin' about !

(Ibid. 410)

ความรักของเอ็ดดี้ที่มีต่อแคทเธอรีนได้แสดงออกมาก่อนการมาถึงของโรคคอฟ
เอ็ดดี้ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความรู้สึกมาก่อน เอ็ดดี้เตือนแคทเธอรีนเกี่ยวกับการเดินสะบัดกันของเธอและเกี่ยวกับ
สายตาของผู้ชายในบริเวณใกล้เคียงที่มองเธออยู่ เมื่อโรคคอฟมาถึงเอ็ดดี้เกิดความไม่พอใจขึ้น
เพราะเขากลัวว่าความรักที่ซ่อนเร้นในตัวเขาจะเป็นที่สงสัย เขาไม่ชอบโรคคอฟและพยายาม
ทุกวิถีทางที่จะกีดกันโรคคอฟไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับแคทเธอรีน เมื่อโรคคอฟร้องเพลง "Paper Doll"
เอ็ดดี้ไม่สามารถควบคุมความรู้สึกของตนเองได้ เขาโกรธเพราะจากเพลงนั้นเอ็ดดี้กลัวว่า
โรคคอฟจะแย่งแคทเธอรีนไปจากเขา นอกจากนี้เขาไม่พอใจต่อความสัมพันธ์ระหว่างโรคคอฟ
กับแคทเธอรีน เขาพูดการราวต่อโรคคอฟและมารโกตลอดจนกล่าวดูถูกทวย ความอิจฉาริษยาที่
เขามีต่อโรคคอฟทำให้เขาทำโรคคอฟให้ชกกับเขา และเขาทำร้ายโรคคอฟด้วย เข็มาร์โค
ไม่อาจทนเห็นการกระทำดังกล่าวได้จึงสอนบทเรียนให้เอ็ดดี้

เอ็ดดี้ไม่เข้าใจความรู้สึกของตนเอง เขาไม่สามารถควบคุมตัวเองและรู้อะไรถึง
ผลลัพธ์อันเกิดขึ้นกับตนเอง นอกจากนี้เขาไม่มีความตระหนักในตัวเองว่าเขาทำอะไรลงไป
แต่เขาปล่อยให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อของความคับข้องใจทางเพศที่เกิดขึ้นกับตนเองเพราะเขารู้สึกว่า
ปรารถนาแต่ไม่สามารถทำอะไรได้

4.2 การไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง

เนื่องจากเอ็ดดี้ไม่สามารถเข้าใจพฤติกรรมของตนเองได้ทำให้เขาถูกกล่าวถึงว่าเป็น
การฆ่าตัวตายในตอนท้ายของบทละคร

ความคับข้องใจทางเพศที่มีต่อแคทเธอรีนเขาสามารถทำทุกอย่างเพื่อที่จะ
ไม่ให้แคทเธอรีนแต่งงานกับโรคคอฟ การกระทำที่ปราศจากความยั้งคิดของเขาที่เขาไปแจ้งความ
ต่อเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองทำให้มารโกโกรธเขามากและต้องการกลับมาแก้แค้น จากการที่

มาร์ โคมน์นำลายรคนนาของเอ็ดดี้และกลาวหาเขาตอนหาเพื่อนมาทำให้เขาเสียชื่อเสียงใน
ชุมชนและเขาต้องการชื่อเสียงกลับคืนมา แม่โรกอดโฝเข้ามาขอกับต่อเขาแล้วก็ตาม แต่เขา
ไม่ยอมเปิดโอกาสให้โรกอดโฝเลย เพราะความบอดังของเขาแม่เฒ่าโรกอดโฝพาเขาให้
ออกไปทอดู เขาตะโกนขอของตัวเองออกมา

Eddie : Yeah, Marco ! Eddie Carbone. Eddie Carbone. Eddie Carbone.

Eddie : ...Wipin' the neighborhood with my name like a dirty
rag! I want my name, Marco. Now gimme my name and we
go together to the wedding.

(Ibid. 438)

แม่เอ็ดดี้รู้ว่าการต่อสู้กับมาร์ โคมน์เขาไม่สามารถจะเอาชนะมาร์ โคมน์ได้แต่เขายังต้องการที่จะต่อสู้กับ
มาร์ โคมน์เอง ด้วยความปราศจากความยับยั้งใจเขาจึงตกอยู่ในอำนาจของการกระทำที่ป่าเถื่อน
ที่มาจากสัญชาตญาณดิบ ในตอนท้ายผลการต่อสู้ระหว่างเขากับมาร์ โคมน์กลายเป็นว่าเขาต้องจบชีวิตลง
ซึ่งมีเลอร์ดิงใหญ่ขึ้นมาไปคิดว่าเอ็ดดี้ฆ่าตัวตายหรือไม่

อัลฟิเอร์บรรยายไว้อย่างชัดเจนว่าแผนการตายของเอ็ดดี้เป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์เลย
และการกระทำของเอ็ดดี้เป็นการละเมิดต่อความซื่อสัตย์แท้ เอ็ดดี้สละสิทธิ์ของตนเองในการกระทำ
เช่นนั้น ทำให้อัลฟิเอร์เกิดความรู้สึกยกย่องเอ็ดดี้

Alfieri : I confess that something perversely pure calls to me
from his memory-not purely good, but himself purely,
for he allowed himself to be wholly known and for
that I think I will love him more than all my
sensible clients.

(Ibid. 439)

เอ็ดคเป็นวีรบุรุษที่น่าอด จากการทำของเขาแสดงให้เห็นว่าเขามีความเคารพในตัวเองคือ มีความซื่อสัตย์ต่อความคิดของตนเองโดยไม่คำนึงว่าจะถูกหรือผิดอย่างไร เขาจะเป็นสิ่งพิเศษ อัลฟิไม่ได้คิดว่าการกระทำของเอ็ดคเป็นสิ่งเลวร้ายเพราะเอ็ดคกระทำในสิ่งที่ตนเห็นว่าป็นวิธีทาง ที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว และอัลฟิเองก็รู้สึกรักในคนที่ไม่ได้อยู่ในความคิดความรู้สึกแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ อัลฟิชื่นชมความรู้สึกอันบริสุทธิ์ของเอ็ดคที่แสดงออกมาโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือ ความไม่ถูกต้องใด ๆ ดังเห็นได้จากที่มิลเลอร์เขียนไว้ว่า

...one might dislike this man, who does all sorts of fruitful things, he possesses or exemplifies the wondrous and humane fact that he too can be driven to what in the last analysis is a sacrifice of himself for his conception, however misguided, of right, dignity, and justice.

(Miller. 1955 : 48)

การตายของเอ็ดคเป็นการกระทำซึ่งไร้จุดหมายเมื่อเขาเกิดความหวาดหวั่น ไม่ทำอะไรก็ดูเหมือนกับว่าไร้ความหมาย และไม่มีเหตุผล ดังนั้นเขาจึงไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ไป เพื่อเหตุผลอะไร นอกจากนั้นการที่เขาเลือกที่จะตายนั้นยังแสดงออกถึงความป็นนายของตัวเอง ที่มีเสรีภาพในการเลือกอีกด้วย จากคำพูดของอัลฟิที่กล่าวถึงเอ็ดคแสดงให้เห็นว่าการกระทำ ของเอ็ดคนั้นสามารถพบเห็นได้จากมนุษย์ทุกคน มนุษย์เองอาจมีพฤติกรรมเช่นเดียวกับเอ็ดคเกิดขึ้น กับตนเองก็ได้และมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่น่าตระหนกและน่าสังเวชยิ่งนัก

Alfieri : ...And yet, it is better to settle for half, it must be ! And so I mourn him I admit it with a certain... alarm.

(Ibid. 439)

เอ็ดดี้ต้องจบชีวิตลงเพราะการกระทำที่ซัดยั้งคนคนอพยพชาวอิตาลี
 สู่พื้นที่แท้จริงที่เอ็ดดี้ นำความไปแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองนั้น เกิดจากแรงผลักดันทางเพศ
 ภายในตัวของเขาที่เขาหลงรักบุตรสาวบุญธรรมอย่างไม่รู้ตัว และความรู้สึกรกรวมเพศที่แฝงเร้นต่อ
 โรคอลลี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีอธิบายไว้ในบทความของเขาชื่อ "On Social Plays" ว่า
 บทละครเรื่องนี้เกี่ยวกับการรวมประเพณีกับคนสายเลือดเดียวกัน ความรักรวมเพศ อาการทาง
 ประสาทที่แฝงเร้นรวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับกฎเกณฑ์มาตรฐานทางความประพฤติปฏิบัติ เอ็ดดี้เกิดความขัดแย้ง
 ระหว่างความต้องการธรรมชาติในตัวที่เขาไม่รู้ตัวและกฎเกณฑ์มาตรฐานทางความประพฤติปฏิบัติ
 เมื่อเขาเห็นว่ามาตรฐานทางความประพฤติปฏิบัติไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้
 เขาจึงแสดงความรู้สึกแท้จริงของตนเองออกมาชี้ให้เห็นว่าเขาเป็นผู้กล้าที่จะเปิดเผยในสิ่งที่เขารู้สึก
 เพราะเขาสามารถกระทำในสิ่งที่เขาอยากกระทำโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องจากการ
 กระทำของเขาเกิดจากแรงขับทางเพศในตัวของเขา เขาตกเป็นทาสของตัณหาและพรหมที่จะกระทำ
 ทุกอย่างด้วยความบ้าคลั่ง โดยปราศจากความยับยั้งชั่งใจ จากลักษณะดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าเอ็ดดี้เป็น
 ตัวละครที่แปลกแยกอย่างแท้จริง สอดคล้องกับความเห็นของบิกส์บี (Bigsby, 1984 : 204)
 ที่เห็นว่าเอ็ดดี้เป็นทาสของตัณหาที่เขาเองไม่สามารถเข้าใจได้ ฉะนั้นการกระทำต่าง ๆ ของเขา
 ตกอยู่ภายใต้อำนาจที่แปลกแยกจากตัวเขา

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาคนควาสามารถสรุปได้ดังนี้

1. สภาพเศรษฐกิจสังคมอเมริกันในศตวรรษที่ 20 นั้น พัฒนาเป็นระบบวัตถุนิยม มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาครั้งคือ สงครามโลกครั้งที่ 1 ยุคการเจริญรุ่งเรือง ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ สงครามโลกครั้งที่ 2 สงครามเย็นและสงครามเกาหลี เหตุการณ์เหล่านี้มีผลต่อคนอเมริกัน สังคมอเมริกันเป็นสังคมที่แข่งขันกันและค่านิยมของความสำเร็จคือเงินและชื่อเสียง เนื่องจากเป็นดินแดนแห่งโอกาสและการเสี่ยง คนอเมริกันจึงร่ำรวยได้อย่างง่ายดายจากการพัฒนาระบบอุตสาหกรรม ชาวอเมริกันขาดความคำนึงถึงคุณค่าของความเป็นมนุษย์ พวกเขาหลงยึดอยู่ในวัตถุและวัดคุณค่าของผู้อื่นโดยวัตถุ ผลของการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 20 นี้ ทำให้สหรัฐอเมริกาเผชิญปัญหาต่าง ๆ เช่น ความยากจน ผู้ขอพบปะ คนว่างงานและผู้หยาราง จากสภาพปัญหาสังคมทั้งมวลคนอเมริกันจึงเกิดความรู้สึกคับข้องใจและโคตรเคียว โดยเฉพาะในหมู่ชนชนกลางค่อนข้างต่ำและชนชั้นต่ำ ดังนั้นนักเขียนอเมริกันพยายามเสนอถึงปัญหาเหล่านี้และได้รับยกย่องว่าเป็นนักเขียนเชิงสังคม หลังสงครามโลกครั้งที่สองเน้นนักการละครอเมริกัน 3 คน ที่มีชื่อเสียงได้แก่ ยูจีน โอ'นีล เทนเนสซี วิลเลียมส์ และอาเธอร์ มิลเลอร์

2. อาเธอร์ มิลเลอร์ เป็นนักการละครอเมริกันที่มีชื่อเสียงด้านบทละครเชิงสังคม บทละครของเขาเกี่ยวข้องกับสังคมในแง่ที่สังคมสร้างภาพพจน์ใหญ่โตปฏิบัติตาม คมส่วนใหญ่ยอมรับและพยายามปฏิบัติตาม เพื่อต้องการบรรลุเป้าหมายแม้ว่าจะเป็นสิ่งผิดและไม่เป็นความจริง ตัวละครของเขาได้รับผลมาจากภาพพจน์ผิด ๆ ไม่ว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธในภาพพจน์เหล่านั้นชีวิตก็ย่อมพบกับความหายนะในตอนท้าย บทละครของเขาเกี่ยวข้องกับคนในชนชั้นกลางค่อนข้างต่ำ และปัญหาธรรมชาติที่พบเห็นทั่วไปในสังคม

3. ทฤษฎีความแปลกแยกนั้นพัฒนามาจากทฤษฎีจิตวิทยาและปรัชญา ความหมายของความแปลกแยกมีหลายความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละสาขาวิชา แต่ในการศึกษาคนควาความหมายของความแปลกแยกสรุปมาจากความหมายในหลาย ๆ ด้าน คือหมายถึง ความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับงาน ค่านิยม ผู้อื่น และตนเอง ความแปลกแยกเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลง

ไป คนต้องประสบปัญหามากมายที่ทำให้เกิดความทุกข์ใจ จากการพัฒนาอุตสาหกรรมคนหลงใหล
ในวัตถุภายนอกที่อยู่เหนือการควบคุม ทำให้เขาสูญเสียลักษณะของความเป็นมนุษย์ ปัจจุบันทฤษฎี
ความแปลกแยกพัฒนามาจากความคิดของ เฮเกล ฟาวเออมาค มาร์กซ ฟรอมม์ และพวก
อรรถิวนิยม ความแปลกแยกเริ่มปรากฏในโศกนาฏกรรมของกรีก ต่อมาปรากฏในผลงานด้าน
การละครของเชกสเปียร์ โดยเฉพาะเรื่อง Hamlet มีนักเขียนจำนวนมากเขียนเกี่ยวกับ
ความแปลกแยก และความแปลกแยกเป็นสิ่งที่ได้รับความนิยมมากในกลุ่มนักเขียนในคริสต์ศตวรรษ
ที่ 20

4. จากการศึกษาวិเคราะห์แนวความคิดเรื่องความแปลกแยกในละครของมิลเลอร์คือ

All My Sons, Death of a Salesman, The Crucible และ A View from the Bridge พบว่าละครทั้ง 4 เรื่องสะท้อนแนวความคิดเรื่องความแปลกแยกในลักษณะดังนี้

4.1 ความแปลกแยกจากงาน ซึ่งวิเคราะห์โดยสรุปโดยแยกประเด็นย่อยคือ

4.1.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

มิลเลอร์บรรยายถึงความไม่พึงพอใจของมนุษย์ต่องาน ภายใต้
สภาพการทำงานมนุษย์ไม่ได้เกิดความสุขเพราะ ในภาวะของการมีรายได้จำกัดไม่เพียงพอกับ
การดำรงชีพ เขาตกอยู่ในภาวะการถูกกดขี่ที่เขาต้องทำงานเพื่อปากท้องของตนเอง ดังเช่น
วิลลี่ในเรื่อง Death of a Salesman ไม่พึงพอใจในตำแหน่งงานของตนและนายจ้าง
ความทุกข์จากงานทำลายเขาทั้งร่างกายและจิตใจทำให้เขาเกิดความเห็นตนน้อยนิดและ
สภาพอารมณ์ไม่คงที่ ส่วนเอ็ดดี้ในเรื่อง A View from the Bridge เป็นกรรมกรรับจ้างมีฐานะ
ยากจนและมีรายได้ไม่แน่นอน แต่ใจในเรื่อง All My Sons และพรอคเตอร์ในเรื่อง The
Crucible ไม่สะท้อนลักษณะนี้เลย

4.1.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว ออกมาได้

มิลเลอร์ชี้ให้เห็นถึงการทำงานในสังคมทุนนิยมที่มีการแบ่งงานกันทำ
แต่ละคนกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และต้องทำหน้าที่นั้นอย่างซื่อสัตย์ ความสามารถของคนถูก
จำกัดให้แคบลง สิ่งเหล่านี้ทำให้ไม่สามารถพัฒนาความสามารถที่แท้จริงได้ เพราะในการทำงานนั้น
มนุษย์ยอมมีการพัฒนาไปสู่ศักยภาพใหม่ แต่วิลลี่ไม่สามารถแสดงคุณลักษณะเฉพาะตัวในการทำงานได้

และไม่สามารถพัฒนาความสามารถดังกล่าวได้ เนื่องจากการทำงานในหน้าที่เดียวอย่างซ้ำซากจำเจ ทำให้เขาไม่สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ ดังเห็นจากการที่เขาไม่อาชีพพนักงานขายซึ่งแท้จริงแล้วเขาควรมีอาชีพทางนี้เอง เพราะเขามีความถนัดในงานนี้ ส่วนเขาคิดก็ไม่อาจทราบถึงความสามารถที่แท้จริงของตนเอง เขาไม่มีโอกาสรู้ได้ว่าเขามีความชำนาญงานใด เพราะอาชีพกรรมกรต้องทำงานโดยใช้แรงงานเพื่อแลกเปลี่ยนกับค่าจ้าง เมื่อเขาเห็นว่าโรคอัลไซเมอร์สามารถทำงานของผู้หญิงได้ เขาไม่เข้าใจเลยว่าสิ่งนั้นเป็นความถนัดของโรคอัลไซเมอร์ แต่กลับถูกโรคอัลไซเมอร์สนใจและพวกรอคเตอร์ไม่สะท้อนถึงลักษณะนี้เลย

4.1.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจดังเช่น เพื่อความอยู่รอด

ทัศนะของมิลเลอร์ในเรื่องความแปลกแยกเห็นวามมนุษย์เป็นสิ่งที่ผู้ต้องการให้เป็นและเขาต้องขึ้นอยู่กับกรอบรับความคิดเห็นของผู้คนและกระทำตามความต้องการของผู้คนอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้คนยอมรับเขา มนุษย์ปฏิบัติหน้าที่ตามระบบสังคม การทำงานของมนุษย์ไม่ได้เกิดจากความรักและความคิด แต่ขึ้นอยู่กับบทบาททางเศรษฐกิจ สังคม ความสำเร็จทางวัตถุเป็นเป้าหมายสำคัญ ดังนั้นมนุษย์จึงทำงานเพื่อตอบสนองความต้องการภายนอกเท่านั้น ดังเห็นได้จากตัวละครทั้ง 4 ในกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด เช่น โจมีบทบาทเป็นช่างปัดและนักธุรกิจ ฉะนั้นเขาจึงพยายามสร้างความมั่นคงให้แก่ครอบครัว และประสบความสำเร็จแม้ว่าเขาจะพยายามจะทราบดีว่าการดำเนินธุรกิจของโจนั้นเป็นไปด้วยความไม่บริสุทธิ์ แต่พวกเขายอมรับโจเช่นเดียวกับวิถีที่พยายามไปสู่ความสำเร็จในสังคมที่มีความสัมพันธ์กันโดยมีผลประโยชน์ทางวัตถุเป็นตัวเชื่อมและต่างหวังผลประโยชน์จากกัน มีการใช้เงินและวัตถุเป็นสิ่งวัดคุณค่าของคน ดังที่ตัวละครต้องตกเป็นเหยื่อของการโฆษณา เพราะความต้องการเลียนแบบผู้อื่นโดยไม่คำนึงถึงความต้องการที่แท้จริงของตนเอง นอกจากนั้นพวกรอคเตอร์มีบทบาท เป็นชาวนาที่ทำงานเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว โดยการทำเกษตรกรรมและมีอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ รวมทั้งเอ็ดคัทต้องรับจ้างพวกนายทุนโดยใช้แรงงานของตนแลกเปลี่ยนกับเงินทองซึ่งเป็นวัตถุนอกกาย

4.1.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

มิลเลอร์แสดงทัศนะว่า คนงานไม่มีอำนาจในการควบคุมและตัดสินใจในกระบวนการทำงาน แต่พวกเขาต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของนายทุน แม้แต่ผลผลิตจากแรงงานของตนเองก็ตกไปเป็นของนายทุน ดังเห็นได้จากในกรณีตัวละครเกิดความไร้อำนาจในการทำงาน เพราะ

ผลผลิตจากแรงงานของวิไลไม่ปรากฏในลักษณะของรูปธรรมและเขาไม่มีรายได้ใด ๆ เลย
หลังจากที่นายจ้างเห็นว่าเขาไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานเพราะเขามีนานเกินไป เขา
จึงถูกไล่ออกจากงาน จากสภาพความไร้อำนาจในการงานทำให้วิไลเกิดความทุกข์และพยายาม
ที่จะฆ่าตัวตาย สำหรับเอ็ดที่นั้นอยู่ในสภาพไร้อำนาจเช่นเดียวกับวิไล เพราะในฐานะที่เป็น
ลูกจ้างยอมไม่มีส่วนในการตัดสินใจและความคุ้มครองการทำงานแต่ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของ
นายจ้างเพียงผู้เดียว

แต่โจและพรอคเตอร์นั้นไม่เป็นผู้ไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ

ในการทำงาน เนื่องจากโจเป็นเจ้าของธุรกิจ เขาสามารถควบคุมกระบวนการทำงานต่าง ๆ
อันมีผลต่อเนื่องไปยังผู้นับและพรอคเตอร์เองที่อยู่ในสังคมเกษตรกรรมซึ่งเขาเองสามารถควบคุม
และกำหนดปัจจัยทางการผลิตได้เอง

4.2 ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม
ในผลการวิจัยข้างหัวข้อต่อไปนี้

4.2.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

มิลเลอร์ต้องการชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างค่านิยมสองประการ
ในตัวของโจที่ปฏิเสธค่านิยมของสังคมเพียงบางส่วนเท่านั้น ดังเห็นได้จากการที่เขาเห็นความสำคัญ
ต่อครอบครัว แต่เขาไม่ได้คิดว่าครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ฉะนั้นเขาจึงมุ่งสร้างความสำเร็จ
และความมั่นคงให้แก่ครอบครัวของเขา แต่ในฐานะสมาชิกของสังคม โจไม่สนใจผลเมืองที่ดีของ
สังคมเลย นอกจากนั้นมิลเลอร์ยังเห็นว่า สังคมสร้างภาพพจน์ผิด ๆ ซึ่งทุกคนไม่สามารถไปสู่
ความสำเร็จได้ ฉะนั้นบางคนจึงต้องประสบความล้มเหลวอย่างเช่น วิไล ไม่ปฏิเสธค่านิยม
ของสังคมแต่เขาปฏิบัติตามค่านิยมโดยปราศจากความเข้าใจ เขาเข้าใจถึงความสำคัญขึ้นอยู่กับ
ความร่ำรวย ความมีชื่อเสียงและการมีบุคลิกภาพที่ดี ความหลงผิดนี้ทำให้เขาไปสู่ความล้มเหลวทั้งใน
ด้านการทำงานและความสัมพันธ์ต่อครอบครัว ขณะเดียวกันมิลเลอร์พยายามจะชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้ง
กันทางด้านการเมือง ดังปรากฏในพรอคเตอร์ผู้ไม่ปฏิเสธค่านิยมของสังคม เขาเคารพในกฎหมาย
และมีความศรัทธาในศาสนา แต่เนื่องจากเขามีความขัดแย้งกับผู้นำเมืองที่เขาเลื่อมใสเป็นคนเลวเพราะ
มีความโลภและหวังที่จะครอบงำผลประโยชน์เพื่อตัวเองทำให้เขาเกิดความรู้สึกต่อต้านและเกลียดชัง

ผู้นำเมืองชาวเลม จึงเห็นโทษจากการที่เขาไม่ยอมไปโบสถ์ถือน้ำอภิเษก และการที่เขาไม่ยอมนำบุตรชาย
คนเล็กไปเข้าพิธีรับเป็นคริสตศาสน ส่วนที่คณะของมิชชันนารีเลอรทอความขัดแย้งระหว่างกฎศีลธรรมกับ
กฎหมายนั้นเห็นโทษจาก เอ็ดคิตปฏิเสธคำนิยามของสังคมว่าผู้อพยพชาวอิตาลีเลี่ยนขนทองให้
ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนมีความซื่อสัตย์ เอ็ดคิตได้เลี้ยงดูแม่เขอลีนเป็นบุตรสาวบุญธรรม
และช่วยเหลือญาติของบิทรืทอพยพมาจากอิตาลีให้พักอาศัยที่อพาร์ทเมนต์ของตน แม่เอ็ดคิตทราบ
คำนิยามเหล่านั้นเป็นอย่างดี แต่เขาทรยศหักหลังต่อญาติของบิทรืท เพราะ เอ็ดคิตเห็นว่ากฎเกณฑ์ต่าง ๆ
ไม่สามารถสนองความต้องการของตนได้ เขาชอบผิดศีลธรรมโดยนำความไปแจ้งต่อเจ้าหนาดิ
ตรวจคนเขาเมืองวามผู้ถูกลอบเขาเมือง แมวการแจ้งความจะเป็นการกระทำที่ถูกของตาม
กฎหมายก็ตาม

4.2.2 การปฏิบัติงานฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

มิดเลอร์ เสนอทัศนะความแปลกแยกในลักษณะของการปฏิเสธ
มาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมผ่านทางตัวละครที่มีความคอยปัญญาจนไม่สามารถเข้าใจ
วิถีทางการปฏิบัติที่ถูกมอง อันจะนำไปสู่ความสำเร็จได้ เช่น โจ ถูกครอบงำในความสำเร็
ทางวัตถุ เขาปฏิบัติตามมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมด้วยความคอยปัญญา แต่วิถี
ปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม เพราะความหลงผิดและความคอยปัญญาของเขา
ดังเห็นได้จากความไม่สอดคล้องต่อลัทธิและการสอนในบุตรโกหกและขโมยสิ่งของ แม้มิดเลอร์
ได้เสนอทัศนะอีกแง่หนึ่งต่อการปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม ดังเห็นจาก
พรอคเตอร์ผู้เป็นคนดีที่ศรัทธาในยกย่องนับถือเขา แต่เขามีความผิดไม่เห็นด้วยกับฝ่ายปกครองที่
พยายามรักษากฎหมายของตนเอง และเขาไม่ยอมตกเป็นเครื่องมือของพวกนั้น เขาจึงยอมสละ
ชีวิตตนเอง การกระทำของเขาเกิดจากการมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดไม่ยอมหลงเชื่อในสิ่งงมงาย
นอกจากนั้นการปฏิเสธมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคมในทัศนะของมิดเลอร์อยู่ในลักษณะ
ของการกระทำที่ปราศจากความลังเลและความคอยปัญญาของตัวละคร เช่น เอ็ดดี้นำความไปแจ้ง
ต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง เพราะเขาไม่สามารถควบคุมความรู้สึกหลงรักแคธเธอรินและ
ความรู้สึกรักรวมเพศที่เผ่งเร้นอยู่โดยไม่รู้ตัวที่หันต่อโรคอดโฟโค

4.3 ความแปลกแยกจากผู้อื่นซึ่งวิเคราะห์ได้โดยสรุปดังนี้

4.3.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

ในทัศนะของมิลเลอร์ ความเหงาเปล่าเปลี่ยวสะท้อนให้เห็นลักษณะของความสัมพันธ์ทางครอบครัว เช่น โจ ไม่เกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยวเพราะภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ตรงข้ามกับวิลลี่ ที่เกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยว เนื่องจากการขาดความใกล้ชิดกับบิดาของเขาในขณะที่วิลลี่ยังเด็กอยู่ และความสัมพันธ์ระหว่างวิลลี่กับบีฟ บีฟเปรียบเหมือนความหวัง ความมุ่งมั่น และความใฝ่ฝันของวิลลี่ การสูญเสียความรักของบีฟต่อวิลลี่ทำให้วิลลี่ล้มเหลวในการพยายามเข้าใจสิ่งต่าง ๆ แต่ความเหงาเปล่าเปลี่ยวที่เกิดขึ้นกับพรอคเตอร์คือ การที่เอ็ดเวิร์ดมีความบกพร่องในหน้าที่การงาน เพราะเธอเป็นคนเคร่งครัดในศาสนาและเห็นว่าการแต่งงานเป็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ใช่ความรัก ส่วนลักษณะความเหงาเปล่าเปลี่ยวของเอ็ดคินอยู่ในลักษณะของความสัมพันธ์อันแตกร้าวระหว่างเอ็ดคินกับแคเธอรีน หลังจากปัญหาของบีฟริชมามาอาศัยอยู่ด้วย นอกจากนั้นความเหงาเปล่าเปลี่ยวของเอ็ดคินอยู่ในลักษณะของการถูกตัดขาดจากสังคม

4.3.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

ลักษณะของการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดในทัศนะของมิลเลอร์ ที่ปรากฏในตัวละคร โดยเฉพาะในโจนั้น มิลเลอร์ชี้ให้เห็นความขัดแย้งในความคิดระหว่างโจกับบุตรชาย เพราะโจมองเห็นความสำคัญของครอบครัว แต่บุตรชายของเขากลับเห็นว่าสังคมมีความสำคัญมากกว่าครอบครัว ขณะเดียวกันพรอคเตอร์ขาดความสัมพันธ์ทางความคิด เนื่องจากเขามีความยึดมั่นในกฎทองของตนเอง แต่ฝ่ายปกครองไม่ยอมให้มีการผ่อนปรนและพยายามใช้อำนาจกฎหมายเป็นเครื่องมือรักษามลประโยชน์ของตนเอง เช่นเดียวกับเอ็ดคินที่พยายามยึดเอาความปรารถนาของตนเองเป็นสำคัญโดยไม่ยอมฟังคำทัดท้วงของอัลฟี่ และเขาไม่มีความคิดสอดคล้องกับใครแม้แต่กับบีฟริชหรือมาร์โคและโรคคอฟฟ์ แต่วิลลี่ไม่ขาดความสัมพันธ์ทางความคิดทั้งเห็นจากการที่วิลลี่ถ่ายทอดความคิดที่ตนหลงผิดไปให้แก่บุตรทั้งสอง บีฟเป็นตัวแทนและเป็นสัญลักษณ์ของความสำเร็จของวิลลี่ เพราะยอมรับแนวคิดของวิลลี่ แต่หลังจากที่บีฟตระหนักถึงความจริงแล้ว เขาก็ตอบยายอธิบายให้วิลลี่รู้ตัวว่าวิลลี่ยังคงหลงผิดอยู่นั่นเอง

4.4 ความแปลกแยกจากตัวเอง จากการวิเคราะห์โดยลัทธิจิตวิเคราะห์

4.4.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง

ลักษณะของการไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเองเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง ดังที่มิลเลอร์ได้เสนอที่เน้นในตัวเองคือ โจมตีความขัดแย้งในตัวเองโดยเกิดความรู้สึกขึ้นในใจแต่กลับไม่ยอมเปิดเผยออกมา ส่วนวลีนี้มีความขัดแย้งภายในตัวเองและมีภาวะจิตใจแตกสลายจนไม่สามารถรับรู้ความจริงใด ๆ ได้ เขาจึงฆ่าตัวตายในที่สุด เช่นเดียวกับเอ็ดดีย์ไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของตนและไม่มีความตระหนักในตัวเองว่าตนทำอะไรลงไป แต่เขากลับปล่อยให้ตัวเองตกเป็นทาสของความปรารถนาที่เขาไม่สามารถทำอะไรให้เป็นจริงได้ ดังเห็นจากการเป็นศัตรูกับมาร์โคและโรคคอฟ ความโกรธที่อัลเฟร็ดรู้สึกต่อเขาและเขาต้องการกลบเกลื่อน และการกระทำที่ถูกมาร์โคและโรคคอฟ อยากรู้ก็ตาม พรอคเตอร์มีลักษณะตรงข้าม กล่าวคือ เขามีความเข้าใจในความรู้สึกและความคิดของตนเอง ดังเห็นจากตอนแรกเขาลังเลใจว่าจะเลือกเอาระหว่างความอยู่รอดหรือความตาย ในที่สุดก็เลือกความตายเพราะเขามีความเชื่อสัจยาคอนตนเอง เขาจึงยืนยันในความถูกต้องของของตน

4.4.2 การไม่เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง

ในการกระทำกิจกรรมนั้นมนุษย์ย่อมมีความรู้สึกตัวเอง คือ มีสติสัมปชัญญะ วิเคราะห์ไตร่ตรองการกระทำของตนเอง ดังเห็นได้จากวลีที่พยายามปิดบังความคิดของตนเอง และรู้สึกลำบากใจในการที่จะเข้าใจหรือเผชิญกับสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป เขาไม่สามารถอธิบายสาเหตุของการกระทำของตนเองได้ เช่น เมื่อมีผู้นำสายยางมาให้เขาดู เมื่อชาร์ลีย์เสนองานให้เขาและเมื่อเขาทะเลาะกับชาร์ลีย์ ตลอดจนความพยายามหาเหตุผลเพื่อขออนุญาต ทั้งนี้เป็นผลมาจากภาวะจิตใจแตกสลาย ความเจ็บป่วยทางจิตและความรู้สึกที่ถูกกักคั่นไว้ เช่นเดียวกับเอ็ดดีย์เกิดอาการบ้าคลั่ง เมื่อมาร์โครองทะโกนเรียกเขาไปต่อสู้ทำให้เขาจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ นอกจากนั้นการที่เขาไม่เข้าใจกับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองนั้นเป็นการกระทำที่ปราศจากความยั้งคิด อยากรู้ก็ตามใจและพรอคเตอร์ไม่ตรงกับลักษณะนี้ เพราะเขามีความเข้าใจถึงสาเหตุของการกระทำของตน เช่น เขาสำนึกในความผิดของตนและฆ่าตัวตายเพื่อรับผิดชอบในการกระทำของตน ส่วนพรอคเตอร์มีความตระหนักในตัวเอง เขาก็อารมณ์โกรธจนระงับตนเองไม่ได้ เมื่อรู้ว่าสิ่งโกหกหลอกลวงเกิดขึ้น เพราะเขาเป็นคนเชื่อสัจยาคอนตนเอง

อภิปรายผล

จากการศึกษาความแปลกแยกในด้านความหมาย ประวัติความเป็นมา ลักษณะของความแปลกแยกและบทละครที่เกินขอบเขตของ 4 เรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดนี้ได้แสดงไว้ในช่วงต้นแล้ว มีข้อสังเกตที่ควรนำมาอภิปรายคือ

1. โดยทั่วไปแล้วแนวคิดเรื่องความแปลกแยกเป็นที่เข้าใจกันว่าหมายถึงการแยกตัวออกจากแกนแท้ของตนเอง ชีวประวัติของมนุษย์คือเสรีภาพและความสามารถในการสร้างสรรค์ จากความหมายของเสรีภาพคือมนุษย์ไม่ได้ถูกรู้สึกและกระทำตามแรงขับภายนอกเพราะมนุษย์มีเจตนาของตนเองในการกระทำสิ่งต่าง ๆ มนุษย์เป็นนายของตนและมีสติสัมปชัญญะในการทำกิจกรรม เขายังมีความตระหนักถึงความเป็นสิ่งมีชีวิตทางสังคมคือ เขามิใช่ตัวบุคคลใดโดยการอยู่ร่วมกันในสังคม นอกจากนี้เขามีความสามารถในการสร้างสรรค์ ซึ่งหมายถึง มนุษย์สามารถคิดเพื่อสนองความต้องการของตนเองและเพื่อพัฒนาไปสู่ศักยภาพใหม่ เมื่อมนุษย์มีความเจริญขึ้น สิ่งของ ความคิดและสถาบันที่สร้างขึ้นโดยฝีมือของเขานั้นเป็นอิสระและเป็นศัตรูของเขาเอง นอกจากนี้ยังมีอำนาจควบคุมเขาและทำให้เขารู้สึกแปลกแยกจากตัวเอง ผู้อื่นและสังคม มนุษย์เกิดความแปลกแยกเพราะการเปลี่ยนแปลงที่สังคมส่งผลถึงความรู้สึกของมนุษย์ ในทางตรงกันข้ามความรู้สึกของมนุษย์ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมด้วย ผลของความแปลกแยกนี้ร้ายแรงและนำความหายนะมาสู่มนุษย์เมื่อคนเกิดความแปลกแยกเขาไม่สามารถกำจัดหรือหนีไปจากสภาพดังกล่าวได้เพราะเป็นผลมาจากความไม่สามารถเข้าใจในสภาพที่ตนกำลังประสบอยู่หรือไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนเกิดความรู้สึกต่อต้าน ในสภาพดังกล่าวเขาสามารถดำรงอยู่ได้โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความรู้สึกของตนเพื่อเอาชนะความรู้สึกบีบคั้นลักษณะของการปรับความรู้สึกได้แก่ การยอมแพ้หรือการต่อสู้ ในการยอมแพ้นั้นจะพยายามหาสิ่งอื่นมาทดแทนความรู้สึกบีบคั้น การยอมแพ้คือการยอมตกอยู่ภายใต้แรงขับภายนอก เขาเกิดความรู้สึกว่าเป็นเคราะห์กรรมของตนเอง แต่เมื่อเขาไม่สามารถหาทางไขทางทดแทนความรู้สึกบีบคั้นแล้ว และไม่สามารถทนต่อแรงกดดันได้เขาจะหาทางออกโดยการฆ่าตัวตายเพื่อขจัดความสิ้นหวังให้หมดไป หรืออีกวิธีหนึ่งคือการเบี่ยงเบนพฤติกรรมจากมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติ เช่น พวกคดียาเสพติด และพวกคนคิดศรัทธาที่สามารถกำจัดความรู้สึกนี้ได้ในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้จากการต่อสู้คนพยายามจัดการต่อสภาพแวดล้อมหรือสภาพภายนอกที่มากระทบต่อตัวเขา คนสามารถเลือกทางออกระหว่างการยอมแพ้หรือการต่อสู้เมื่อเขาเกิดความแปลกแยกขึ้น

2. บทละครของมิลเลอร์ที่นำมาศึกษาแนวคิดเรื่องความแปลกแยก ได้แก่ All My Sons, Death of a Salesman, The Crucible และ A View from the Bridge เป็นบทละครที่มีข้อเสียดังและน่าสนใจ กล่าวคือ

2.1 ความคิดเรื่องความแปลกแยกในบทละครของมิลเลอร์

บทละครแต่ละเรื่องของมิลเลอร์เสนอลักษณะความแปลกแยกต่าง ๆ กัน ดังเช่นรายละเอียดในบทที่ 4 จากการศึกษาความคิดเรื่องความแปลกแยกในบทละครของมิลเลอร์พบว่า มีจุดน่าสนใจที่ควรนำมาอภิปรายเพิ่มเติมคือ

2.1.1 มิลเลอร์แสดงความแปลกแยกจากงานอย่างชัดเจน ในตัวของวิลลี โลแมน และบางส่วนในเอ็ดดี้ คาร์โบน แท้โจ เคลเลอร์ และจอห์น พรอคเตอร์ นั้นไม่ได้แปลกแยกจากงานเลย

2.1.2 มิลเลอร์ใช้วิธีการทวนร่ำลึงถึงความหลังในการแสดงให้เห็นความล้มเหลวของตัวละคร ดังเห็นจากวิลลี โลแมน และโจ เคลเลอร์ พฤติกรรมของวิลลีเป็นผลมาจากพฤติกรรมในอดีตที่เขาสูญเสียความสัมพันธ์อันดีต่อกัน นอกจากนี้ยังเป็นผลจากความเข้าใจของวิลลีต่อสิ่งผิด ๆ ที่สังคมอเมริกันสมัยใหม่กำหนดขึ้น แท้โจ เคลเลอร์ได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ 2 - 3 ปีที่ผ่านมา ปัญหาของโจคือ เขามีความคิดแบบ ๆ เฉพาะแต่ในครอบครัว แต่เขามองไม่เห็นวาทกรรมเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้นเขาจึงแปลกแยกจากค่านิยมบางส่วน of สังคม ดังเห็นจากความคิดที่แตกต่างกันระหว่างเขากับบุตรชาย ส่วนตัวละครที่ไม่ได้เป็นผลมาจากการร่ำลึงถึงเหตุการณ์ในอดีตคือ จอห์น พรอคเตอร์ และเอ็ดดี้ คาร์โบน พรอคเตอร์แปลกแยกจากมาตรฐานความประพฤติของสังคม เห็นได้จากความขัดแย้งระหว่างเขากับสาลูคูฟาริส ซึ่งเป็นแกนเรื่องของบทละครเรื่องนี้ เขายังแปลกแยกจากผู้อื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากภรรยาของเขา นอกจากนี้ยังมีเอ็ดดี้ที่ไม่ได้เป็นผลของการร่ำลึงถึงเหตุการณ์ในอดีต เขารักแคทเธอรีน เมื่อแคทเธอรีนอายุ 17 ปี เขาตกเป็นทาสของความตึงเครียดทางเพศที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวและความต้องการทางอารมณ์เพศที่แฝงอยู่ เขาจึงแปลกแยกอย่างแท้จริง

2.1.3 จากการศึกษาตัวละครทั้งสี่คนพบว่าตัวละครเพียงสองตัวที่มีความรู้สึกตัวเอง โจ เคลเลอร์มีความรู้สึกตัวเอง เขาจึงฆ่าตัวตาย จอห์น พรอคเตอร์ มีความรู้สึกตัวเองเช่นกัน ด้วยความคิดของเขา เขาจึงตัดสินใจเลือกการตายแทนที่จะยอมตกเป็นเครื่องมือของฝ่ายปกครอง ใน

ทางตรงกันข้าม วิลลี่ โดเมน และเอ็ดดี้ คาร์โบน ต่างไม่มีความรู้จักตัวเอง พวกเขาไม่เข้าใจในตัวเองแต่กลับยอมแพ้ต่อสภาวะแวดล้อมและความต้องการที่ไร้เหตุผลของตนเอง

2.1.4 ตัวละครของมิลเลอร์ขาดการแสดงปฏิกิริยาออกมาแต่จะเพิ่มไปด้วยความคิดมากกว่า ใน All My Sons และ Death of a Salesman ตัวละครขาดการแสดงปฏิกิริยาออกมามากกว่าในสองเรื่องหลัง แม้ว่าตัวละครของมิลเลอร์ไม่ได้เพิ่มไปด้วยปฏิกิริยาการแสดงออกของตัวละครแต่เป็นการง่ายที่จะเข้าใจในตัวละครจากสิ่งที่สมมติมากกว่าจากการแสดงออกมา

2.2. คุณค่าในละครของมิลเลอร์ทั้งสี่เรื่อง

บทละคร โศกนาฏกรรม เป็นบทละครที่เลียนแบบชีวิตจริงโดยกำหนดให้ตัวละครประสบความขัดแย้งในชีวิตจนไม่สามารถแก้ไขได้ จึงต้องพบกับความตาย ความพินาศ ความเศร้าโศกเสียใจหรือความพลัดพรากในที่สุด ดังนั้นลักษณะของบทละครโศกนาฏกรรมต้องทำให้เกิดอารมณ์สงสาร (Pity) และอารมณ์หวาดกลัว (Fear) อารมณ์เหล่านี้จะทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกสูงส่งและมีจิตใจบริสุทธิ์ขึ้น (Catharsis) เพราะเมื่อตัวละครถูกคุกคามต่อชีวิตจิตใจอันมาจากอาการพาดหรือโรตัสธรรม ผู้ชมจะเกิดความรู้สึกปั่นป่วนหวาดวิตกและเป็นทุกข์แทนตัวละคร และเมื่อตัวละครคืนบรรทัดสู่การคุกคามน้อยลงความสามารถแตกดับหายไปในที่สุด ผู้ชมจะเกิดความรู้สึกสงสาร หากการต่อสู้ของเขาเป็นอย่างคนดีสามัญ หรือแบบสุภาพบุรุษ ความสงสารจะกลายเป็นความขมขื่นของชนชั้น ดังนั้นโศกนาฏกรรมมีแรงกระตุ้นใจสองอย่างคือ เราอารมณ์สงสารและหวาดกลัวแทนอย่างหนึ่งกับการที่ไม่ต้องการในความเป็นไปของคนถึงที่สุดแล้ว ผู้ชมรู้สึกเห็นใจและให้อภัยกับการกระทำของเขาว่า เป็นเหตุสุดวิสัยที่บางคนจะตกต่ำอำนาจแวดล้อมหรือแม็กเจลในคนใดก็อย่างหนึ่ง (วรารณ บำรุงกุล 2522 : 16, 28)

บทละครของมิลเลอร์ได้รับการยกย่องว่าสะท้อนให้เห็นถึงทฤษฎีโศกนาฏกรรม มิลเลอร์ เน้นถึงสภาพแวดล้อมและอิทธิพลของแรงผลักดันของสังคมที่ทำให้ตัวละคร เกิดความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส บรรดานักการละครร่วมสมัยมิลเลอร์นั้นเป็นนักการละครที่มีความตั้งใจอย่างสูงสุดที่จะนำเอาเรื่องราวเชิงโศกนาฏกรรมมาเสนอแก่ผู้ชมดังที่เขาแสดงทัศนะเกี่ยวกับเรื่องโศกนาฏกรรมว่า

"I think the tragic feeling is evoked in us when we are in the presence of a character who is ready to lay down his life, if need be, to secure one thing-his sense of personal dignity. From Orestes to Hamlet, Medea to Macbeth, the underlying struggle is that of the individual attempting to gain his 'rightful' position in society"

(Miller. 1962 : 64)

จากบทกวีเชิงโศกนาฏกรรมของอริสโตเติลกล่าวว่า บทละครเชิงโศกนาฏกรรมนั้น เราอารมณ์ขมให้เกิดอารมณ์สงสารและอารมณ์หวาดกลัวทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกสูงส่งและมีจิตใจบริสุทธิ์ขึ้น ซึ่งโศกกล่าวไว้แล้ว ดังเห็นได้จากตัวละครเอกมีการเปลี่ยนแปลงชีวิตจากความสุขไปสู่ความทุกข์ และสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ได้เกิดจากความชั่วช้าเลวทรามของตัวเอกผู้ซึ่งไม่ดีหรือเลวไปกว่ามนุษย์ธรรมดาเพียงคนเดียว หากแต่รวมถึงความเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดจากความผิดพลาดในการตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งลงไปหรือเป็นความผิดพลาดซึ่งเกิดจากความหลงมัวเมาเพลินเพลินอยู่กับความมั่งคั่งหรือความมั่งคั่งเสียยั้ง ดังจะเห็นได้จากบทละครทั้ง 4 เรื่องของมิลเลอร์ที่มิลเลอร์แต่งเรื่องอย่างเดียวกัน คือ การที่สังคมสร้างภาพพจน์ต่าง ๆ อันทำให้คนพากันหลงคิดว่า เป็นสิ่งที่ดีและคนแทบไม่มีโอกาสเลือกทางใดก็ได้เลย แม้ว่าจะปฏิบัติภาพพจน์เช่น โจ กัมบิลลี หรือจะปฏิเสธภาพพจน์เช่น พรอคเตอร์และเอ็ดดี้ คางก็พบจุดจบเช่นเดียวกันเพราะตัวละครแต่ละตัวมีการเปลี่ยนแปลงชีวิตไปสู่ความทุกข์

ลักษณะของบทละครเชิงโศกนาฏกรรมที่ปรากฏในบทละครของมิลเลอร์มีดังนี้

- ในบทละครเรื่อง All My Sons เราอารมณ์ขมให้เกิดความรู้สึกสงสารเพราะความขัดแย้งที่เกิดจากการตัดสินใจผิดพลาดของตัวละคร ถูกขจัดออกไปหลังจากที่ตัวละครสามารถคำนึงถึงความถูกต้องของศีลธรรมแทนที่จะคำนึงถึงแต่ความอนุรักษทางธุรกิจ บทละครนี้ชี้ให้เห็นถึงตัวละครพ่อ กับลูกที่เป็นตัวแทนของค่านิยมที่ขัดแย้งกัน เห็นได้จากใจผู้พิพากษาไม่มีอะไรยิ่งใหญ่กว่าครอบครัวเกิดความสำนึกได้ในภายหลังว่าบรรดาภักดิ์เสียชีวิตจากการที่เขาส่งอุปกรณ์เครื่องบินรบจากกองทัพบก

ล้วนเป็นบุตรชายของเขาทั้งสิ้น หลังจากที่เขาสามารถตระหนักถึงเรื่องดังกล่าวแล้ว เขาก็
ฆ่าตัวตาย เขามีชีวิตอยู่ด้วยคามินิยมแบบผิด ๆ แต่เมื่อเขามีความรู้จักตัวเอง เขาก็ฆ่าตัวตาย

- ในบทละครเรื่อง Death of a Salesman เราอารมณ์ขันให้เกิดความสงสาร
มากกว่าบทละครเรื่องแรกเพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูกที่คานยิมใน
ทางเดียวกัน แม้บางครั้งจะมีความรู้จักตัวเองอยู่บ้าง แต่เขาไม่เคยรู้เลยว่าเขามีสรีระแบบผิด ๆ
ตลอดมา การตายของวิลสันมีสาเหตุมาจากความรักและเขาเลือกเอาความตายเพราะเป็นสิ่ง
ที่คุ้มค่ากว่าการมีชีวิตอยู่ ดังนั้นวิลสันจึงเป็นตัวละครที่น่าสงสารที่สุด

- ในบทละครเรื่อง The Crucible กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัว รวมทั้งอารมณ์
สงสารขึ้นพร้อมกัน ทำให้บทละครเรื่องนี้มีลักษณะเป็นบทละครเชิงโศกนาฏกรรมอย่างแท้จริง
เพราะเป็นการต่อสู้ระหว่างพรอคเตอร์ รวมทั้งผู้อ่านเสียสละชีวิตเพื่อยืนยันในความคิดของตนเอง
(Martyrs) กับความอยู่ดีธรรมในสังคม พวกเขาไม่สามารถยอมรับในกฎเกณฑ์สังคมพยายาม
ยึดเยื้อค้ำไว้เพราะพวกเขามีความรู้จักตัวเอง ตลอดจนมีความต้องการที่จะรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพ
ส่วนบุคคล การเสียสละชีวิตเพื่อยืนยันถึงความถูกต้องของพวกเขาเปรียบเหมือนกับพวกวีรบุรุษที่น่าอนาค

- ในเรื่อง A View from the Bridge กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัว เมื่อตัวละคร
ตกอยู่ภายใต้อำนาจความต้องการทางธรรมชาติ เอ็ดดี้เป็นทอกลูกศิษย์ธรรมในสังคมเนื่องจากเขา
ตกอยู่ภายใต้อำนาจความคับข้องใจทางเพศโดยที่เขาไม่รู้ตัวและไม่สามารถควบคุมได้ ทำให้เขา
ต้องพบกับความหายนะในตอนจบ แม้ว่าเขาจะหาทางไปด้วยความโง่เขลาแต่เขามีคุณค่าในตัวเอง
ที่กล้าแสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกที่แท้จริงของตนออกมา ลักษณะดังกล่าวเหล่านี้ทำให้ผู้อ่าน
เกิดความสงสารที่ตัวละครต้องประสบชะตากรรมซึ่งเขาเองไม่อาจต้องประสบเช่นนั้น และผู้อ่านจะมี
ความหวาดกลัวเมื่อใครสักคนหนึ่งที่มีสภาพคล้ายคลึงกับตนกำลังประสบชะตากรรมอยู่ ฉะนั้นบทละคร
ทั้งสี่เรื่องของมิลเลอร์จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นบทละครเชิงโศกนาฏกรรมที่เสนอความเป็นจริง
เกี่ยวกับชีวิตในสังคม ในบทละครเชิงโศกนาฏกรรมนั้นตอนจบของเรื่องที่จบด้วยความตาย ความ
พินาศย่อยยับ ความผิดหวังเศร้าโศกและความพลัดพรากของตัวละครเอก มักจะประทับอยู่ใน
ความทรงจำของผู้อ่านไถ่ยาวนานกว่าเรื่องที่จบด้วยความสุขของตัวเอก เพราะทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์
สงสารและความรู้สึกกลัวซึ่งเป็นการไต่ระบายอารมณ์เหล่านั้นออกจากตัวผู้อ่านทำให้ผู้อ่านเกิดความบันเทิง
จากละครเชิงโศกนาฏกรรม ซึ่งก็สอดคล้องกับความคิดของมิลเลอร์ที่ว่า

"I believe that the common man is as apt a subject for tragedy in its highest sense as kings were...which apply to everyone in similar emotional situations."

(Miller. 1962 : 64)

ฉะนั้นลักษณะของละครเชิงโศกนาฏกรรมในบทละครของมิดเลอร์นั้นสะท้อนให้เห็นถึงละครเชิงโศกนาฏกรรมสมัยใหม่ที่มีลักษณะบางประการแตกต่างไปจากละครเชิงโศกนาฏกรรมแบบเก่า เช่น ตัวละครเอกไม่จำเป็นต้องเป็นกษัตริย์หรือขุนศึก แต่อาจเป็นคนธรรมดาสามัญ ผู้มีความมุ่งมั่นที่จะต่อสู้กับชีวิต เติบโตกับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคมอย่างไม่ยอมแพ้ ละครเชิงโศกนาฏกรรมสมัยใหม่เน้นเสนอเนื้อหาเพื่อให้อุทธรณ์ และผู้อ่านตระหนักว่ามนุษย์จะมุ่งมั่นแค่ไหนก็ตาม มนุษย์ก็ไม่สามารถเอาชนะสังคมและกฎเกณฑ์ธรรมชาติไปได้ ดังเห็นจากตัวละครของมิดเลอร์ในบทละครทั้งสี่เรื่องที่พูดถึงเผชิญกับความตายในตอนท้ายที่สุดก็เนื่องมาจากไม่สามารถเอาชนะสิ่งเหล่านี้ได้ ซึ่งเป็นแนวคิดสำคัญที่มิดเลอร์พยายามนำเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากความคิดเรื่องความแปลกแยกได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง และมีปรากฏในวรรณกรรมยุคศตวรรษที่สิบแปดเป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้น

1. ควรมีการศึกษาแนวคิดเรื่องความแปลกแยกในวรรณกรรมอื่น ๆ
2. ควรมีการศึกษามโนทัศน์ นวนิยาย เรื่องสั้น บทละครวิทยุและโทรทัศน์ของมิดเลอร์
3. ควรมีการศึกษาลักษณะของปัญหาสังคมในบทละคร เรื่องอื่น ๆ ของมิดเลอร์และการเสนอ

วิธีแก้ปัญหา

4. จากการศึกษามโนทัศน์ของมิดเลอร์พบว่า มิดเลอร์นำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตมาเสนอในบทละคร ดังนั้นควรมีการเปรียบเทียบระหว่างบุคลิกภาพของมิดเลอร์กับตัวละครฝ่ายชายที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในชีวิตของมิดเลอร์

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กนกกุล อิงสุทนต์ "วรรณกรรมวิจารณ์ The Assistant" ความทุกข์และความแปลกแยก
ของชาวยิวในสังคมคนนอก" วารสารอักษรศาสตร์ ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 2524

กัทธิ บุญเจือ ปรัชญาชีวิตวิถีการนิยม ไทยวัฒนาพานิช 2522, 266 หน้า

โกวิท วงศ์สุรรังศ์ ประวัติศาสตร์อเมริกา แพริพิทยา 2518, 366 หน้า

จันทร์เพ็ญ คลายมุข สังคมนิยมเชิงสังคมในนวนิยายของแจค ลอนดอน ปริญญาโท กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2530, อักสำเนา

ฉวีวรรณ กิณางค์ การละครสำหรับครูประถม แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์โลก 2520, 135 หน้า

เจดีย์ บุรีภักดิ์ แนวใยการเข้างานของเยาวชนไทย ศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของ
ประเทศไทยและสมาคมอาเซียน 2527, 299 หน้า

ทวีป วรคิลก "ความแปลกแยก" วารสารโลกหนังสือ 12 : 21 - 27 กันยายน 2522

_____ "ความแปลกแยก" วารสารโลกหนังสือ 1 : 98 - 101 ตุลาคม 2522

_____ ปรัชญาความวิตกกังวลและการ วดี 2524, 75 หน้า

ทัศนีย์ ทานตวนิช เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย 102 : ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดี
และวรรณกรรมเยาวชนไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
2524, 281 หน้า

บุหพันธ์ รตนกฤษณา วิเคราะห์ปัญหาเรื่องความแปลกแยก ในหนังสือคนฉาบเรื่องเศรษฐกิจ
และปรัชญาของ คาร์ล มาร์กซ วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาปรัชญา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, อักสำเนา

ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ ความแปลกแยก และปัญหามนุษยธรรมในระบบสังคมนิยม คอทงู
2526, 186 หน้า

พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิ์พงษ์ "อัญมณี : แนวคิดเชิงสังคมวิทยา" เอกสารทางวิชาการสังคมวิทยา
และมานุษยวิทยา เล่มที่ 1 แผนกอิสระสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
กรกฎาคม 2520 66 - 89

พทยา สายหู กลไกของสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 255 หน้า

เพ็ญแข ประจันปัจฉิม และคนอื่นๆ เอกสารประกอบการเรียนวิชาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไม่ปรากฏปี, 60 หน้า

รัศมี เมาเหลืองทอง "บทกลอนนำ" หมอมือครองเมือง หน้า 9 - 31 แปลโดย วัชร

อุปะทะเวทิน ดวงกลม 2521

วรารณ บำรุงกุล วิเคราะห์เรื่องพระลอ, เงาะป่า และหมิ่นปะพาชาตามทฤษฎีโศกนาฏกรรม

ของอริสโตเติล ปริณิฏฐานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522,

317 หน้า อัดสำเนา

ศักดิ์ชัย นิรัญทวี ปรัชญาอภิปรัชญาแบบเชลลิสต์ พิมพ์ครั้งที่ 2 สำนักพิมพ์ดี 2526, 116 หน้า

วิวัฒนาการความคิดเรื่องเสรีภาพและความรับผิดชอบในปรัชญาของชาวกรีก

วิทยานิพนธ์ ปริณิฏฐานพนธ์ แผนกปรัชญาบัณฑิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519

สกลีโส พันธุ์โกมล "ศิลปการละครกับเยาวชน" สามัคคีศึกษา 13 . 46 - 49 กรกฎาคม

2519

สนใจ ไชยบุญเรือง ธรรมเนียมในการละครอเมริกันสมัยใหม่ ปริณิฏฐานพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 199 หน้า อัดสำเนา

สมร นิตินันท์ประภาส ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865 - 1945 เล่ม 1

ไวยวัฒนาพานิช 2525, 98 หน้า

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ หลักสังคมวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523, 303 หน้า

สุรพงษ์ ชัยนาม มากซ์และสังคมนิยม เคล็ดไทย 2517, 217 หน้า

สุพัทธา สุภาพ สังคมวิทยา พิมพ์ครั้งที่ 3 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, 195 หน้า

สุรีย์ พงษ์จันทร์ ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์โลก

2523, 247 หน้า

โสภา ชูพิทักษ์ จิตวิทยาสังคมประยุกต์ ไวยวัฒนาพานิช 2512, 80 หน้า

อรพินท์ พงษ์ภักดิ์ ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา 2 มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2522, 409 หน้า

อุบล เสถียรปติรณกรรม สังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์

วิทยาลัยครุฑนครปฐม 2528, 270 หน้า

- Alswang, Susan Judith. "Leconte De Lisie : Poet of Alienation," Dissertation Abstract. 41 : 1072-A, September, 1980.
- Bain, Carl E., Jerome Beaty and J. Paul Hunter. "Drama," in The Norton Introduction to Literature. p. 735 - 813. New York, W.W. Norton & Company, Inc., 1973.
- Bentley, Eric. "The Innocence of Arthur Miller," in What Is Theater ? Incorporating The Dramatic Event and other reviews 1944 - 1967. London, Methuen & Co. Ltd., 1966. 62 - 68 p.
- The Theatre of Commitment and other Essays on Drama in Out Society. New York, Kingsport Press, Inc., 1967. 241 p.
- Bigsby, C.W.E. "Arthur Miller," In Contemporary Literary Criticism. V. 6, p. 312 - 344, ed. by Carolyn Riley, Detroit, Gale Research Company, 1973.
- A Critical Introduction to Twentieth - century America Drama. V. 2, Cambridge, Cambridge University Press, 1984. 355 p.
- Bottomore, T.B. and Maximilien Rubel ed. Karl Marx : Selected Writings in Sociology and Social Philosophy. Middlesex, Penguin Books Ltd., 1956. 706 p.
- Bogard, Traris. The Rebels History of Drama in English. V.8 London, Methuen & Co. Ltd., 1977. 324 p.
- Bordewyk, Gordon Lee. "Ring Lardner and the Comedy of Alienation," Dissertation Abstract. 41 : 1591-A, October, 1980.
- Boudjenana, Bachir. "Sartre's Theory of Alienation," Dissertation Abstract. 46 : 1299-A, November, 1985.
- Carson, Neil. "Arthur Miller," In Twentieth Century Contemporary Criticism. V.26, p. 317 - 328 ed. by Dennis Poupard Michigan, Gale Research Company, 1983.
- Choudhuri, A.D. "Death of a Salesman : A Salesman's Illusion," in The Face of Illusion in American Drama. Madras, the Macmillan Company of India Limited, 1979. p. 94 - 111
- Corrigan, Robert W. "Arthur Miller," in Literary Criticism. V.1 p. 218 - 219, ed. by Carolyn Riley. Detroit, Gale Research, Company, 1973.
- Daigrepoint, Ltloyd Moore. "Howthorne's Conception of History : A Study of the Author's Response to Alienation from God and Man," in Dissertation Abstract. 40 : 3297-A, December, 1979.

- Dekle, Bernd.. "Arthur Miller," in Contemporary Literary Criticism. V.1, p.219, ed. by Carolyn Riley. Detroit, Gale Research Company, 1973.
- Dolgin, Stacey Lynn. "The Theme of Alienation in the Spanish Demythifying Novel," Dissertation Abstract. 46 : 3368-A, May, 1968.
- Downer, Alans. Recent American Dramas. Minneapolis, Lond Press Inc., 1961.
- Eisinger, Chester E. "Arthur Miller," in Contemporary Literature Criticism. V.6, p. 331, ed. by Carolyn Riley, Detroit, Gale Research Company, 1973.
- Epstein, Arthur D. "A Look at a View from the Bridge," in Critical Essays on Arthur Miller. p. 107 - 118, edl, by James J. Marting, Boston, GK Hall & Co., 1979.
- Ferres, John H. "Arthur Miller," Contemporary Literary Criticism. V 26, p. 324 - 326, ed. by Carolyn Riley, Michigan, Gale Research Company 1963.
- Feuerbach, Ludwig. The Essence of Christianity. p. 12 - 32, Trans, by George Eliote. New York, Harper & Brother, 1957.
- Feuerlicht, Ignace. Alienation from the Past to the Future. Westpost, Greenwood Press. Inc., 1978. 273 p.
- Flanagan, James K. "Arthur Miller : A Study in Sources and Themes," Dissertation Abstract. 30 : 2484-A, May, 1970.
- Flynn, Susan Kingston. "The Alienated Hero in Contemporary Spanish American Drama," Dissertation Abstract. 38 : 299-A, July, 1977.
- Foster, Richard J. "Arthur Miller," in Contemporary Literary Criticism. V.26, p.316 - 318 ed. by Carolyn Riley, Michigan, Gale Research Company, 1983.
- Fromm, Erich. The Sane Society. 4th ed., London, Routledge & Kegan Paul Ltd., 1971. 370 p.
- Gassner, John. Best American Plays Fifth Series 1958 - 1963. New York, Grown Publishers, Inc. 1963. 678 p.
- _____. Theatre At the Crossroads. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1960. 327 p.
- _____. "Arthur Miller," in Twentieth Century Literary Criticism. V.26, p.310 - 311, ed by Dennis Poupard, Michigan, Gale Research Company, 1983.

- Gassner, John and Edward Quinned. The Reader's Encyclopedia of World Drama. London, Methlun & Co. Ltd., 1970. 1030 p.
- Gilmour, Robert S. and Robert B. Lamp Political Alienation in Contemporary America. New York, St.Martin's Press, 1975. 203 p.
- Gross, Barry. "All My Sons and the Larger Contest," in Critical Essays on Arthur Miller. p.10-20, ed. by James Martine, Boston, G K Hall & Co., 1979.
- Gruver, Rebecca Brooks. An American History. 3rd. ed., New York, Addison-Wesley Publishing Company, 1982. 865 p.
- Hacker, Louis M. The United States in the 20th Century. New York, Appleton centruy - crofts Inc., 1952. 695 p.
- Hatlen, Theodore W., ed. Drama Principles & Plays. New York, Meredith Publishing Company, 1967. 522 p.
- Hayman, Ronald. Arthur Miller. New York, Frederick Unger Publishing Co., 1972. 141 p.
- Hegel, G.W.F. The Phenomenology of Mind. 2nd ed. Trans, with an introduction and notes by J.B. Baillie. London, George Allen & Unwin Ltd., 1966. 814 p.
- Heiney, Donald W. Recent American Literature. New York, Barron's Educational Series, Inc., 1958. 609 p.
- Jacobson, Irving Frederic. "The Fallen Family : A Study in the Work of Arthur Miller," Dissertation Abstract. 40 : 2271-A, October, 1974.
- Jeradechakul, Witaya. Literature Series. Srinakharinwirot University Pismuloke, 1980. 104 p.
- Josephson, Eric and Mary Josephson, ed. Man Alone : Alienation in Modern Society. New York, Dell Publishing Co., Inc., 1962. 592 p.
- Kalleberg, Arne L. "Work Values and Job Rewards A Theory of Job Satisfaction," in American Sociological Review. 42 : 124 - 143 February, 1977.
- Knox, Helene Margrethe "The Alien Dimensien : A Study of Metaphor and Metonymy in the poetry of Emily Dickinson," Dissertation Abstract. 40 : 4040-A, January, 1980.
- Kaufman, Walter. "The Inevitability of Alienation," in Alienation. p. XIII - LVI. ed., by Richard Schacht, London, George Allen & Unwin Ltd., 1970.

- Krutch, Joseph Wood. The American Drama since 1918. New York, George Braziller, Inc. 344 p.
- Lacone, Salvatore J. "Alienation and the Hemingway Hero," Dissertation Abstract. 41 : 251-A, July, 1980.
- Lerner, Max. America as a Civilization. New York, Simon and Schuster, 1975. 1056 p.
- Lukacs, Georg. History and Class Consciousness. 5th ed., Massachusetts, The Mit Press, 1976. 356 p.
- ✓ McKay, Charles Eugene. "The Theme of Awareness, Self - Knowledge, and Love in Arthur Miller's Major Dramatic Works," Dissertation Abstract. 37 : 4356-A, January, 1977.
- Macridis, Roy C. Contemporary Political Ideologies. Massachusetts, Winthrop Published, Inc, 1980..
- Martin, Robert A. ed., The Theater Essays of Arthur Miller. New York, The Viking Press. 1978. 401 p.
- Martine, James J. ed. Critical Essays on Arthur Miller. Boston, GK Hall & Co., 1979. 217 p.
- Marx, Carl. "Critique of Hegel's Dialectique," in Early Writings. p. 58 - 198. London, Penguin Books, 1975.
- _____. "Economic and Philosophical Manuscript," in Early Writings. p.280 - 340, London, Penguin Books, 1975.
- Matlaw, Myron. Modern World Drama. New York, E.P. Dutton & Co., Inc., 1972. 1072 p.
- Meserve, Walter J. An Outline History of American Dramas. New Jersey, Littlefield Adams & Co., 1965. 378 p.
- Miller, Arthur. Arthur Miller's Collected Plays. V.1, New York, The Viking Press, 1957. 439 p.
- _____. "On Social Plays," in A View From the Bridge. p.48, New York, The Viking Press, 1955.
- _____. "Tragedy and the Common Man," in Aspects of the Drama. p.63-67 ed., by Sylvan Barnet, Boston, Little Brown and Company Inc., 1962.
- Moss, Leonard. "Arthur Miller," in Contemporary Literary Criticism. V.1, p.217. ed., by Carolyn Riley. Detroit, Gale Research Company, 1973.
- Murchland, Bernard. The Age of Alienation. New York, Random House, 1971. 208 p.

- Nathan, George Jean. "Arthur Miller," in Contemporary Literary Criticism. v.26, p.314 - 315 ed., by Carolyn Riley, Michigan, Gale Research Company, 1983.
- Nye, R.B. and J.E. Morpurgo. A History of the United States. Great Britain, Penguin Books, 1965. 766 p.
- Ollman, Bertell. Alienation : Marx's Conception of Man in Capitalist Society. 2nd. ed., New York, London and Melbourne, Cambridge University Press, 1977. 388 p.
- Pahnichaputt, Ananchanok. "The Image of Home in Five American Literary Works," Dissertation Abstracts. 40 : 6729-A, May, 1978.
- Petrovic, G. "Alienation," in Encyclopedia of Philosophy. V.1, p.76 ed., by P. Edwards, New York, Macmillan and Free Press, 1967.
- Porter, Thoman E. "Acres of Diamonds : Death of Salesman," in Critical Essays on Arthur Miller. p.24 - 43 ed., by James J. Martine, Boston, GK Hall & Co., 1979.
- "The Long Shadow of the Law : The Crucible," in Critical Essays on Arthur Miller. p.75 - 92, ed., by James J. Martine, Boston, GH Hall & Co., 1979.
- Rodarmel, Gordon Charles, "The Theme of Alienation in the Modern Hindi Short Story," Dissertation Abstract. 30 : 2040-A, May, 1970.
- Roderick, John Machado. "Arthur Miller and American Mythology : the Dream as Life - force in Twentieth-Conterty American Drama," Dissertation Abstract. 35 : 7324-A, May, 1975.
- Scanlan, Tom. Family, Drama, and American Dreams. Connecticut, Greenwood Press, Inc., 1978. 236 p.
- Schaff, Adam. Alienation as a Social Phenomenon. London, Peryaman Press, 1980. 311 p.
- Schreiber, Paul Clifton. "Observing Communion : An Investigation of Alienation and Sacramental Re-entry in the Novels of Walker Percy," Dissertation Abstract. 46 : 1943. January, 1986.
- Scott, Marvin. "The Social Sources of Alienation," in The New Sociology. ed., by Irving L. Horowitz. New York, Oxford University Press. 1970.
- Seeman, Melvin. "On the Moaning of Alienation," in Sociological Theory. 4th. ed., p. 401 - 414, New York, Macmillan Publishing Co., 1976.
- "Alienate Motifs in Contemporary Theorizing : The Hidden Continuity of the Classic Themes," in Social Psychology Quarterly. V.46 p.171 - 184, 1983.

- Sharma, PP. "Arthur Miller," in Contemporary Literary Criticism. V.15, p.370 ed., by Carolyn Riley, Detroit, Gale Research Company, 1973.
- Striuli, Giacono. "Alienation and Black Human in the Works of Giuseppe Berto," Dissertation Abstract. 46 : 3370 A, May, 1986.
- Styan, J.L. Drama, Stage and Audience. London, Cambridge University Press. 1975. 256 p.
- Traviss, Irene. "Changes in the Forms of Alienation : the 1900's Vs. the 1950's," American Sociological Review. V. 34, p. 46 - 57. 1969.
- Thompson, John Lee. "Self - Realization in the Major Plays of Arthur Miller," Dissertation Abstract. 36 : 8065-A, July, 1976.
- Trowbridge, Clinton, W. "Arthur Miller : Between Pathos and Tragedy," in Criticals Essays on Arthur Miller. p. 125 - 135, ed., by Jame J. Martine Boston, O.K. Hall & Co., 1979.
- Watson, O.J. "Ibsen and Miller : The Individual and Society," in Drama : An Introduction. p.112 - 131. New York, the Macmillan Press Ltd., 1983.
- Weales, Gerald. "Arthur Miller," in Contemporary Literary Criticism. V.1, p. 215, ed., by Carolyn Riley, Detroit, Gale Research Company, 1973.
- Weales, Gerald. "Williams and Miller," The Jumping - Off Place : American Drama in the 1960's. New York, The Macmillan Company, 1969. 306 p.
- Weiss, Frederick A. "Self - Alienation : Dynamics and Therapy," in Man Alone : Alienation in Modern Society. p. 463 - 479. ed., by Erich Josephson and Mary Josephson. New York, Dell Publishing Co., Inc., 1962.
- Welland, Dennis. Miller : A Study of His Play. London, Redwood Burn Ltd., 1979. 158 p.
- Williams, Raymond. Drama From Ibsen to Eliot. Middlesex, Penguin Books Ltd., 1964.

ความแปลกแยกในบทละครของฮาเชอร์ มิลเลอร์

บทคัดย่อ

ของ

จารุณี มณีกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พฤษภาคม 2531

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแนวคิดของมิลเลอร์ ในเรื่องความแปลกแยก โดยเริ่มศึกษาจากการสำรวจสภาพเศรษฐกิจและสังคมอเมริกันในช่วงศตวรรษที่ยี่สิบ และศึกษาทฤษฎีความแปลกแยก ผลงานละครที่สำคัญของมิลเลอร์ 4 เรื่อง ซึ่งเขียนขึ้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองที่นำมาศึกษานี้สามารถให้เห็นแนวคิดเรื่องความแปลกแยกของมิลเลอร์ได้เป็นอย่างดี คือเรื่อง All My Sons, Death of a Salesman, The Crucible และ A View from the Bridge แนวคิดของมิลเลอร์เห็นว่าสังคมสร้างภาพพจน์ที่ดีให้แก่คนและภาพพวกเขาคือคนคอยป้อนยาอมตบเป็นเหยื่อของสังคม ดังเห็นได้จาก โจ เกลเลอร์ และวิลลี่ โลแมน นอกจากนี้ ภาพพวกเขาคือคนมีสติปัญญาฉลาดเฉลียวพวยมเป็นผู้ที่แปลกแยกน้อยที่สุด เช่น จอห์น พรอคเตอร์ นอกจากมิลเลอร์เห็นว่า สาเหตุของความแปลกแยกไม่ได้เกิดจากสภาพแวดล้อมทางสังคมเพียงประการเดียวเท่านั้น แต่ยังเกิดจากแรงขับเคลื่อนทางจิตวิทยาของมนุษย์อีกด้วย เช่น เอ็ดดี้ คาร์โบน ที่เกิดความคับข้องใจทางเพศ จากการศึกษพบว่าตัวละครเอกทั้ง 4 ตัวนี้ เป็นผู้ที่แปลกแยกเพียงบางส่วนในลักษณะที่แตกต่างกันและในระดับที่แตกต่างกัน

ALIENATION IN ARTHUR MILLER'S PLAYS

AN ABSTRACT

BY

JARUNEE MANEEKUL

Presented in partial fulfillment of the requirement

for the Master of Education degree

at Srinakharinwirot University

February 1988

The purpose of this study is to study Arthur Miller's idea of alienation. The study begins with a survey of American social and economic conditions in the Twentieth Century and the study of the theory of alienation. Miller's four major plays written after the second World War, All My Sons, Death of a Salesman, The Crucible and A View from the Bridge, were chosen for the analysis since they provide good example of his idea of alienation. Miller's ideas are that the society creates false images for people and if they are ignorant, they will be victims. This is seen in Joe Keller and Willy Loman. In addition, those who are clever enough can be the least alienated, for instance, John Proctor. Besides he views that alienation is not only effected by the social environments but also man's passion drives, as can be seen in the character of Eddie Carbone who is sexually frustrated. Finally all four main characters are partially alienated in different ways and to different degrees.